

“MAZĀKAIS
NO ŠIEM”:
KALPOŠANA
TRŪCĪGAJIEM

DŽONATANS DAFIJS

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2019. GADA 3. CETURKSNIEM

“MAZĀKAIS NO ŠIEM”...

Septītās dienas adventisti ir aicināti pasludināt “mūžīgo evaņģēliju” (Atkl 14:6) visai pasaulei. To darot, mēs vienkārši paklausām Jēzus vārdiem darīt par mācekļiem, kristīt un mācīt “turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis” (Mt 28:20). Viena no lietām, ko Viņš ir pavēlējis, ir kalpošana tiem, kas ir ievainoti, nomākti, trūcīgi, izsalkuši, apcietināti.

Galu galā Jēzus bija tas, kas, izstāstījis līdzību par labo samarieti (Lk 10:30–36), pavēlēja Saviem klausītājiem: “Nu tad ej un dari tu arī tāpat” (Lk 10:37). Tas bija Jēzus, kas, norādot uz laiku, kad Viņš šķiros tautas savā priekšā, “kā gans šķir avis no āžiem” (Mt 25:32), runāja par to, cik patiešām svarīgi ir palīdzēt izsalkušajiem, slimajiem, kailajiem un tiem, kas ir cietumā. “Tad Ķēniņš tiem atbildēs un sacīs: patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši” (Mt 25:40).

Citiem vārdiem sakot, mums ir ne tikai jāpasludina lielās patiesības par glābšanu, svētnīcu, mirušo stāvokli un likuma mūžīgumu, bet arī jākalpo citu vajadzībām. Vai ir kāds labāks ceļš cilvēku aizsniegšanai, ja ne darbošanās viņu labā? Kā Elena Vaita rakstīja: “Tikai Kristus metode sniegs patiesu veiksmi cilvēku aizsniegšanā. Glābējs atradās starp cilvēkiem, kalpoja viņu vajadzībām un iemantoja viņu uzticību. Tad Viņš tos aicināja: ‘Sekojiet Man!’” (“Kristus dziedinošā kalpošana”, 143. lpp.)

Kāds ir izskaitījies, ka Raksti satur 2103 pantus, kuros izteiktas Dieva īpašās rūpes par trūcīgajiem un apspiestajiem. Salīdzinot ar daudziem citiem ticības, mācības un kristīgās dzīves aspektiem, pantu par kalpošanu tiem, kas nonākuši grūtībās, ir visvairāk. Mums ir nopietni jāsāk domāt par apkārtējo cilvēku sāpju un ciešanu atvieglināšanu. Tas nenozīmē, ka mums nav jāizplata evaņģēlijs. Tieši pretēji, tas var kļūt par spēcīgu veidu, kā to darīt.

Protams, palīdzēt citiem ir labi, vienkārši palīdzēšanas pēc. Mums ir jādara taisnība (sk. Mih 6:8) vienkārši tāpēc, ka tā ir labi un pareizi. Un tomēr – vai nav vēl labāk, ja, darot taisnību, palīdzot citiem viņu vajadzībās, mēs norādām viņiem uz “cerības pamatu jūsos” (1Pēt 3:15) un uz mūžīgās dzīvības apsolījumu Kristū?

Jēzus dziedināja slimos, atgriezta redzi aklajiem, dziedināja spītālīgos, pat uzcēla no mirušajiem. Bet visi, kas Viņam kalpoja, agri vai vēlu nomira, vai ne? Tāpēc, lai arī cik daudz laba Viņš tiem darīja, palīdzot dažādās vajadzībās, Viņš darīja vēl vairāk. Jā, Viņš kalpoja tiem, kam sāp, bet Viņš arī aicināja: “Sekojiet Man!”. Un tieši tāpēc mums arī vajadzētu kalpot tiem, kam sāp, un tad aicināt viņus sekot Jēzum.

Nav šaubu, meklējot pasaulē taisnību un labestību, mēs atklājam Dieva valstību (sk. Lk 4:18, 19) tādā veidā, kas ir vismaz tikpat ietekmīgs, derīgs un uzticams kā tās sludināšana. Rūpējoties par trūcīgajiem un apspiestajiem, mēs patiesībā pienesam godu un pielūgsmi Dievam (sk. Jes 58:6–10). Bet, ja mums neizdodas kalpot tiem, kam sāp, kas cieš un kas ir salauzti, mēs nepareizi attēlojam Viņu (sk. Spam 14:31).

Šajā ceturksnī mēs redzēsim, ko Dieva Vārds atklāj (un tas atklāj daudz) par mūsu pienākumu kalpot to vajadzībām, kas ir ap mums.

“Bez maksas jūs esat dabūjuši, bez maksas dodiet” (Mt 10:8). Tas pasaka visu.

Kopš 2012. gada Džonatans Dafijs kalpo kā “ADRA International” prezidents. Pirms pievienošanās “ADRA Australia” 2008. gadā Dafijs kalpoja kā Dienvidu Klusā okeāna divīzijas veselības nodaļas vadītājs, kur viņš ieguva plašu pieredzi veselības veicināšanā un sabiedrības veselības attīstības jomā.

Piezīme. Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

DIEVS RADĪJA...

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 1–3, Apd 17:28, Ps 148, Ps 24:1, 1Moz 4:1–9, Mt 22:37–39, Atkl 14:7.

ATMIŅAS PANTS:

“Kas vājamam dara pāri, tas nonievā viņa Radītāju, bet, kas par grūtdieni apžēlojas, tas godā Dievu” (Spam 14:31).

Vai tu esi kādreiz smagi pūlējies, lai radītu kaut ko – varbūt kādu rokdarbu, ēdienu vai kādu citu radošu darbu –, bet cilvēks, kam tu to uzdāvināji, to saplēsa vai nepieņēma? Ja jā, tad tu visdrīzāk esi nedaudz iepazinis, ko Dievs piedzīvoja, kad Viņš radīja šo pasauli un dāvāja cilvēkiem dzīvību, lai pēc tam to, ko Viņš bija radījis, redzētu grēka salauzto.

Bībele saka, ka pasaule tika radīta rūpīgi un tā bija “ļoti laba”. 1. Mozus grāmatas ziņojumos ir rakstīts, kā Dievs jutās attiecībā uz Savu radību. Šajā kontekstā mums vajadzētu lasīt grēkā krišanas stāstu 1. Mozus grāmatas 3. nodaļā un saprast Dieva salauzto sirdi, kad Viņš uzrunā cilvēkus, ko ir radījis.

Pārsteidzoši, ka Dievs vēl joprojām mīl mūsu pasauli, pat neskatoties uz grēka tūkstošgadi, vardarbību, netaisnību un tiešo sacelšanos. Vēl pārsteidzošāk ir tas, ka Dievs, īstenojot Savu plānu pasaules glābšanā un no jauna radīšanā, mums kā ticīgajiem piešķīris zināmu lomu Viņa lielā plāna piepildīšanā. Jā, mēs esam Viņa žēlastības saņēmēji. Bet no žēlastības mēs esam saņēmēmuši, mums ir dots darbs kā mūsu Kunga līdzstrādniekiem. Kāda svinīga, svēta atbildība!

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. jūlijā.

Ieskats radīšanā

Šī pasaule un visa dzīvība uz tās, mūsu pašu dzīve un viss, ko mēs ar to darām, ikviena cilvēka dzīve ap mums un tas, kā mēs mijiedarbojamies ar citiem, dzīve pati par sevi un kā to vislabāk dzīvot – tas viss sākas ar Dievu, “jo Viņā mēs dzīvojam un rosāmies, un esam” (Apd 17:28).

Šeit sākas Bībeles stāsts: “Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi” (1Moz 1:1). Fakts, ka Viņš to izsauca esamībā ar vārdiem, norāda uz spēku un procesu, ko mēs pat nespējam iedomāties.

Vēl jo interesantāk, ka Dievs neradīja no attāluma. Viņš bija pilnībā iesaistīts, īpaši kad nonāca pie pirmā cilvēka radīšanas (sk. 1Moz 2:7).

Izlasi pirmā cilvēka radīšanas stāstu 1Moz 1:26–31. Ko šis ziņojums mums pasaka svarīgu par Dievu? Ko svarīgu tas mums pasaka par cilvēkiem? _____

Bieži saka, ka mēs varam daudz mācīties par Dievu, pavadot laiku dabā, raugoties uz Viņa radību un redzot tajā paša Radītāja rakstura iezīmes. Bet mēs varam arī saprast, kā Dievs radīja šo pasauli, vadoties no savas izpratnes par pašu Dievu. Piemēram, ja Dievs ir kārtības Dievs, mums vajadzētu sagaidīt, ka Viņa radībā ieraudzīsim kārtību. Vai arī, ja mēs ticam, ka Dievs ir radošs Dievs, mums nevajadzētu būt pārsteigtiem, ja atrodam pārsteidzošus šī radošuma piemērus pasaulē, ko Viņš ir radījis.

Tāpat mēs ticam, ka Dievs ir attiecību Dievs, un līdz ar to mēs redzam, ka attiecības ir būtiskākais elements, kā Dievs satur pasauli kopā. Viņš radīja katru pasaules elementu attiecībās ar pārējo radību. Viņš radīja dzīvniekus attiecību harmonijā. Viņš radīja cilvēkus attiecās ar Sevi, citam ar citu un ar pārējo radību.

Lai gan mūsu izpratne par Dievu daudzējādā ziņā ir ierobežota, tam, ko mēs ieraugām Viņa raksturā, vajadzētu mudināt mūs pārdomāt, kādai vajadzētu būt pasaulei.

Kā izpratne par to, ka pasaule ir Dieva rakstura atspulgs, palīdz tavai izpratnei par pasauli, pat ja tajā tik acīmredzami ir grēka postījumi? _____

Pilnīga pasaule

Ir viegli izjust ilgas pēc Ēdenes. Īsajā Ēdenes dārza aprakstā, ko Dievs radīja Ādamam un Ievai, ir kaut kas, kas iedezd ilgu uguntiņu mūsu sirdīs. Mēs varbūt nesaprotam, kā šāda pasaule darbojas, bet mēs jūtam, ka mēs to gribētu piedzīvot.

Šķiet, ka apmierinātības un pabeigtības sajūta bija kaut kas tāds, ko izjuta arī Dievs: “Un Dievs uzlūkoja visu, ko Viņš bija darījis, un redzi, tas bija ļoti labs” (1Moz 1:31). Dievs radīja kaut ko, kas bija gan skaists, gan funkcionāls. Tam bija izsmalcināts dizains gan formas, gan praktiskuma ziņā. Tas bija pilns dzīvības un krāsu, bet tajā arī bija viss nepieciešamais, lai varētu uzplaukt dzīvība. Nav brīnums, ka Dievs apstājās, lai apcerētu, ka šī pasaule, ko Viņš bija radījis, ir laba.

Izlasī 1.Mozus grāmatas 1. nodaļu. Kā tu domā, kas ir domāts ar atkārtotajiem apgalvojumiem, ka “redzi, tas bija ļoti labs”? Sk. 1Moz 1:4, 10, 12, 18, 25 un 31. _____

Lai gan Bībele ir rakstīta pēc grēkā krišanas, tā ir pilna ar dabas pasaules slavinājumiem, piemēram, Īj 38.–41. nodaļa un Ps 148. Mums ir arī jāatceras, ka tas netika rakstīts atmiņās par to, kāda pasaule bija, kad tā tika radīta, un pirms grēkā krišanas. Tas ir rakstīts tagadnē, priecājoties par labestību, kas vēl joprojām ir vērojama mūsu pasaulē.

Arī Jēzus no dabas pasaules guva piemērus Dieva labestībai un rūpēm (sk., piemēram, Mt 6:26, 28–30), saistot kopā mūsu paļāvību uz Dievu ar vienkāršo dāvanu novērtēšanu, kas mūs pārņem ar apbrīnu. Ja mēs atveram acis un raugāties uz radības brīnumiem, mēs varam redzēt, ka mēs patiešām esam brīnišķīgo dāvanu saņēmēji no sava Radītāja. Mūsu atbildei pat pārbaudījumu vidū vajadzētu būt pateicībai un pazemīgai sevis nodošanai dāvanu Devējam.

Kā septītās dienas adventistiem – tiem, kas svin gan radīšanu, gan gaida Dieva valstības nākšanu, – mums vajadzētu saprast, ka viss skaistais, prieks un labestība, ko mēs redzam un piedzīvojam pasaulē, ir ieskats tajā, kāda kādreiz bija mūsu pasaule un kāda tā atkal reiz kļūs.

Kādas radīšanas brīnumus tu īpaši novērtē, ņemot vērā savu dabas pasaules pieredzi? Kā tu savā ikdienas dzīvē varētu vairāk iepazīt Kungu ar dabas pasaules brīnumu palīdzību?

Zemes pārvaldnieki

Saskaņā ar Bībeles ziņojumu Ēdenes dārzs un tikko radītā zeme bija vieta, kur valdīja pārpilnība un kas bija radīta dzīvības uzplaukumam un īpaši cilvēku priekam.

Bet Dievs deva pirmajam vīrietim un sievietei – un mums visiem pārējiem, kas esam cēlušies no viņiem, – noteiktu lomu Viņa radībā. Ātri kļūst redzams – ne tikai pēc radīšanas metodes –, ka Ādamam un Ievai šajā jaunajā pasaulē bija paredzēts īpašs statuss.

Ādamam vispirms tika dots darbs nosaukt dzīvniekus un putnus (sk. 1Moz 2:19). Tad viņam tika dota cita loma, ko Dievs atklāja kā svētību: “Un Dievs tos svētīja un sacīja uz tiem: ‘Augļojieties un vairojieties! Piepildiet zemi un pakļaujiet sev to, un valdiet pār zivīm jūrā un putniem gaisā, un katru dzīvu radījumu, kas rāpo pa zemi!’” (1Moz 1:28).

Izlasī un salīdzini 1Moz 1:28 un 2:15. Kā tu vienā vai divos teikumos varētu raksturot cilvēka darba aprakstu? _____

Pārāk bieži kristīgajā vēsturē 1Moz 2:18 ir izmantots kā atļauja ekspluatēt, pat līdz tādām līmenim, ka tiek iznīcināta dabas pasaule. Jā, pasaule acīmredzami ir radīta cilvēka dzīvei, labumam un baudai. Bet cilvēka atbildība ir “kopt un sargāt” – runājot 1Moz 2:15 vārdiem.

Runājot par namturību, mūsu pirmā doma bieži vien ir nauda, bet pirmais namturības norādījums Bībelē ir rūpēties par zemi, ko Dievs ir radījis un mums uzticējis. Ādama un Ievas uzdevums paredzēja to, ka zeme piederēs arī viņu bērniem un nākamajām paaudzēm. Sākotnējā pasaules radīšanas plānā tapusi pasaule turpinātos kā dzīvības, labestības un skaistuma avots visiem cilvēkiem, un Ādamam un Ievai būtu liela loma, rūpējoties par to.

Zeme vēl joprojām pieder Kungam (sk. Ps 24:1), un mēs vēl joprojām esam aicināti būt pārvaldnieki pār visu, ko Dievs mums ir devis. Varbūt mēs varētu arī secināt, ka kritušajā pasaulē mūsu kā pārvaldnieku atbildība ir vēl lielāka.

*Ko nozīmē būt zemes pārvaldniekam mūsdienās, kritušajā pasaulē? Kā šīs atbildības apzi-
nāšanās ietekmē to, kā tu pavadi savu ikdienu?* _____

Salauzta pasaule

Viena lieta, ko Dievs iedeva Ādamam un Ievai, bet neiedeva nevienam citam virs zemes, bija morālā brīvība. Viņi bija morālas būtnes tādā veidā, kā augi, dzīvnieki un koki nekad nevarēja būt. Dievs vērtēja šo morālo brīvību tik ļoti, ka Viņš pieļāva iespēju, ka Viņa cilvēki varētu izvēlēties nepaklausīt. To darot, Viņš riskēja ar visu, ko bija radījis, lai sasniegtu plašāku mērķi – attiecības ar Viņa radītajiem cilvēkiem, balstoties uz mīlestību un brīvo gribu.

Bet bija arī iznīcinātājs (ši morālā brīvība pastāvēja arī eņģeļiem), kas gribēja sagraut labo un pilnīgo pasauli, ko Dievs bija radījis, un centās izmantot cilvēku, Dieva īpašo radību virs zemes, lai to paveiktu. Runājot ar čūskas starpniecību, velns apšaubīja Dieva dotā pilnību un pietiekamību (sk. 1Moz 3:1–5). Svarīgākā kārdināšana bija iekārot vairāk, nekā Dievs viņiem bija iedevis, apšaubīt Dieva labestību un paļauties pašiem uz sevi.

Šajā izvēlē un šajā rīcībā attiecības, kas bija būtiskas radībai, kā Dievs to bija paredzējis, tika salauztas. Ādams un Ieva vairs nebaudīja attiecības ar savu Radītāju, kam viņi bija paredzēti (sk. 1Moz 3:8–10). Šie divi cilvēki pēkšņi ieraudzīja, ka ir kaili un nokaunējušies, un viņu attiecības neglābjami mainījās. Viņu attiecības ar pārējo zemi arī nonāca zināmā spriedzē un tika salauztas.

Izlasi 1Moz 3:16–19. Ko šie panti mums stāsta par izmainītām attiecībām starp cilvēkiem un dabas pasauli? _____

Grēka realitātes dēļ dzīve Ādamam un Ievai un visai pārējai radībai pēkšņi kļuva daudz grūtāka. Grēka sekas ir reālas, īpaši ietekmējot cilvēkus un viņu attiecības. Vienā ziņā mēs esam tālu no Dieva, mūsu Radītāja. Skartas ir arī mūsu ģimenes, un attiecības ar citiem bieži vien ir izaicinājums. Mums pat nākas cīnīties ar apkārtējo vidi un pasauli, kurā mēs dzīvojam. Visi mūsu dzīves un mūsu pasaules aspekti atklāj salauztību, ko ir ienesis grēks.

Bet Dievs neradīja tādu pasauli. 1Moz 3. nodaļas "lāsti" ir doti kopā ar apsolījumu, ka Dievs radīs pasauli no jauna un salabos attiecības, kuras ir salauzis grēks. Lai gan mēs turpinām cīnīties ar grēku un ar tā ietekmi uz mūsu dzīvi, mēs esam aicināti atbalstīt sākotnējo pasaules labo stāvokli un censties savā dzīvē īstenot plānu, kas Dievam ir šai pasaulei.

Cilvēces ģimenes tīkls

Kad ienāca grēks, nebija vajadzīgs ilgs laiks, lai pasaule strauji bruktu. Greizsirdības, pārpratumu un dusmu lēkmē pirmo brāļu pāri skāra pirmā slepkavība. Kad Dievs jautāja Kainam par viņa grēku, viņa atbilde bija varbūt ironiska un retoriska – “Es nezinu; vai tad es esmu sava brāļa sargs?” (1Moz 4:9). Un atbilde, ko netieši ietvēra Dieva sākotnējais jautājums bija: “Jā, pilnīgi noteikti. Tu esi sava brāļa sargs.”

Izlasi Spam 22:2. Kas ir ietverts šajā šķietami vienkāršajā apgalvojumā? Ko tas mums stāsta par mūsu attiecībām ar līdzcilvēkiem? _____

Ikviens, ko mēs satiekam, ir viens no Dieva radījumiem, radīts pēc Viņa līdzības un kā daļa no attiecību tīkla, kas mūs visus savieno Dieva radībā, lai arī cik salauzta un saplosīta tā būtu. “Mēs visi esam saaušti kopā cilvēces tīklā. Ļaunums, kas nāk pār vienu lielās cilvēces brālības daļu, atnes postu visām.” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 345. lpp.) Patīk vai nepatīk, bet šīs kopīgās saiknes dēļ mums ir Dieva dota atbildība pret Dievu un citam pret citu (sk. Mt 22:37–39).

Viscaur Bībelē atkārtojas apgalvojums, ka Dievs ir mūsu Radītājs. Piemēram, tas ir viens no iemesliem, kas ir dots sabata pieminēšanai (sk. 2Moz 20:11) un Dieva pielūgsmi gala laikā (sk. Atkl 14:7). Tas ir arī galvenais motīvs rūpēm par citiem, par tiem, kam dzīvē mazāk paveicies.

Mēs visi esam saistīti, pateicoties mūsu kopīgās izcelsmes saitēm. Ikviens, kas “vājamam dara pāri, tas nonievā viņa Radītāju, bet, kas par grūtdieni apžēlojas, tas godā Dievu” (Spam 14:31). Cik skaidri šeit ir parādīta šī saikne!

Dievam kā mūsu Radītājam ir tiesības uz mums, pieprasot visu mūsu dzīvi, ieskaitot mūsu pielūgsmi, kalpošanu un rūpes par citiem. Lai gan tas reizēm ir grūti, mulsinoši un neērti, mēs patiešām esam sava “brāļa sargi”.

Kā tu domā, kāpēc Bībelē tik bieži atkārtojas Dieva kā Radītāja tēma? Kāpēc tas ir tik svarīgi, un kā šai realitātei vajadzētu ietekmēt to, kā mēs izturamies pret citiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Radīšana” (44.–51. lpp.).

“Dievs ir mīlestība.’ [...] Viņa būtība, Viņa likums ir mīlestība. Tā tas vienmēr ir bijis, tā tas vienmēr būs. ‘Augstais un diženais, kas dzīvo mūžībā,’ kura ‘ceļi ir mūžīgi’, nemainās. Pie Viņa ‘nav ne pārmaiņas, ne pārgrozības ēnas.’ [...] Ikvienu radošā spēka atklāsmē ir bezgalīgās mīlestības izteiksme. Dieva visvarenība ietver svētību pilnību visām radītajām būtnēm.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 33. lpp.)

“Ja cilvēks darītu savu pienākumu kā uzticīgs Kunga mantas pārvaldnieks, tad nebūtu saucieni pēc maizes, ne arī nabadzības ciešanu, ne kailo, ne trūkumā esošo. Cilvēku neuzticība ir tā, kas rada ciešanu stāvokli, kurā ir iegrīmusi cilvēce. [...] Dievs ir darījis cilvēku par Savu pārvaldnieku, un Viņš nav jāvaino cilvēces ciešanās, postā, kailumā un trūkumā. Kungs ir bagātīgi parūpējies par visiem.” (Elena Vaita “Welfare Ministry”, 16. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

1. Rūpīgi izlasi pēdējo Elenas Vaitas citātu. Ko viņa pasaka? Kurš ir atbildīgs par lielo trūkumu, ko mēs varam redzēt pasaulē? Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, cik svarīga ir uzticīga namturība?

2. Pēc tūkstošiem gadu ilgas salauztības, ko radījis grēks, cik mums vēl iespējams saredzēt to, ka radītais ir labs? Ko mēs kā cilvēki, kas ticam Dievam Radītājam, varam darīt, lai palīdzētu citiem ieraudzīt to, cik labs ir Viņa radītais?

3. Ko tu saproti ar vārdu “pārvaldniecība”? Vai šis nedēļas tēmā bija kaut kas tāds, kas paplašināja tavu domāšanu attiecībā to, ko nozīmē būt pārvaldniekam, īpaši tāpēc, ka mēs esam Dieva aicināti?

4. Kā tas, ja pie katra satiktā cilvēka mēs ieraudzītu zīmi, ka šis cilvēks ir “radīts pēc Dieva tēla un līdzības”, mainītu mūsu attieksmi un izturēšanos pret citiem?

KOPSAVILKUMS:

Dievs radīja labu un pilnīgu pasauli, un Viņš lika cilvēkiem, kas ir radīti pēc Viņa tēla un līdzības, rūpēties un gādāt par Viņa radīto pasauli. Lai gan grēks ir salauzis attiecības, kādas Dievs sākotnēji bija paredzējis, mums vēl joprojām ir sava loma kā radītās pasaules pārvaldniekiem un līdzcilvēku sargiem. Šīs lomas piepildīšana ir viens no veidiem, kā mēs varam godāt Dievu kā savu Radītāju.

LABĀKAS PASAULES PROJEKTS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2Moz 3:7, Mt 22:37–40, 2Moz 22:21–23, 5Moz 14:22–29, 26:1–11, 3Moz 25:9–23.

ATMIŅAS PANTS:

“Tev nebūs atriebties, nedz nemitīgi dusmas turēt pret savas tautas bērniem, bet tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu,— Es esmu Tas Kungs” (3Moz 19:18).

Dievam Viņa žēlastībā vienmēr bijuši ļaudis, ar kuriem Viņš ir saglabājis īpašas attiecības. Ēnoha, Noas, Ābrahāma, Īzaka un Jēkaba stāstos, kas ir tikai daži no daudziem, mēs redzam Dieva ilgās atjaunot sarautās attiecības ar cilvēkiem. Bet tas nebija tikai šo dažu cilvēku un viņu ģimeņu dēļ. Viņiem piedzīvojot savienošanos ar Dievu un tiekot Viņa svētīti, daļa no lielā plāna bija salabot šīs attiecības un dalīties svētībās ar citiem. Kā Dievs teica Ābrahāmam: “Es tevi darišu par lielu tautu, Es tevi svētīšu un darišu lielu tavu vārdu, un tu būsi par svētību... un tevī būs svētītas visas zemes ciltis” (1Moz 12:2, 3). Tā kā viņš bija svētīts, viņš varēja kļūt par svētību citiem.

Šai svētībai vajadzēja izpausties caur Israēla tautu un visbeidzot caur Mesiju, kam bija jāceļas no šīs tautas. Radot Israēla ļaudis, Dievs nu darbojās ar visu tautu. Tāpēc Viņš deva tiem likumus, noteikumus, svētkus un dzīves principus, kas bija tāds dzīvesveids, lai tie, ko Dievs ir svētījis, varētu svētīt pārējos.

Nav šaubu, ka šis princips darbojas arī mūsdienās.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. jūlijā.

Dievs, kas dzird

“Vērodams esmu vērojis Manas tautas bēdas, kādas tai ir Ēģiptē. Viņš brēkšanu par tās uzraugiem Es esmu dzirdējis, jo Es zinu viņu ciešanas” (2Moz 3:7).

Četrsimt gadu ir ilgs gaidīšanas laiks, īpaši ja gaidīšanas apstākļi ir arvien skarbāka verdzība. Dievs bija apsolījis, ka Viņš atgriezīsies pie Saviem ļaudīm un izvedīs tos no Ēģiptes, bet paaudzi pēc paaudzes viņi bija pamesti, ceļot savu elkdievīgo apspiedēju labklājību un prestižu. Šķiet, ka visu šo laiku Dievs klusē.

Tad Dievs atklāj Sevi unikālā veidā. Viņš parādās degošā krūmā tālā tuksnesī kādam, kas nav daudzsološs vadītājs, – bēgošam princim un pazemīgam ganam, vārdā Mozus. Viņš uzticēja nepakļāvīgam Mozum darbu, kas pirmāmķārtām bija doties atpakaļ uz Ēģipti pie israēliešiem ar vēsti, ka Dievs ir sadzirdējis un redzējis viņu apspiestību, – un, jā, Viņam tas rūp. Patiesībā Viņš gatavojās darīt kaut ko ārkārtēju, lai mainītu viņu situāciju.

Izlasi 2Moz 3:16, 17. Kāpēc Dievam bija svarīgi sākt Savu plānu atklāšanu šo ļaužu labā ar šo specifisko vēsti? Kas piesaista tavu uzmanību šajos Dieva teiktajos vārdos? _____

Bet Dievs šeit neapstājās. Viņam bija ne tikai plāns labākai zemei, Viņa nodoms ir, ka tautai nebūs jābēg no Ēģiptes tukšā. Simtiem gadu viņi bija ieguldījuši Ēģiptes impērijas labklājībā. Dievs paredzēja sākotnēju faraona pretošanos, bet Viņš apsolīja Mozum, ka israēlieši tiks atalgoti par garajiem darba gadiem: “Es arī parādīšu labvēlību tautai šo ēģiptiešu priekšā, un, kad jūs iziesit, jūs neiziesit tukšā” (2Moz 3:21).

Pēc apspiestības gadiem Dievs izmantoja iespēju no šiem kādreizējiem vergiem izveidot jauna veida sabiedrību. Viņš gribēja, lai tie dzīvo citādi un nodibina ilgtspējīgu un dzīvotspējīgu sabiedrību. Viņa plāns bija, lai šī jaunā sabiedrība būtu par paraugu apkārtējām tautām un lai viņi līdzīgi Ābrahāmam ar saņemtajām svētībām svētītu visu pasauli.

Cik svarīgi ir tev, lai Dievs būtu Dievs, kas redz cilvēku ciešanas pasaulē un dzird viņu saucienus pēc palīdzības? Ko tas tev stāsta par Dievu? Pārdomā 2Moz 4:31. _____

Desmit baušļi

Izlasi Mt 22:37–40, tad 2Moz 20:1–17. Kā šis Jēzus baušļu kopsavilkums palīdz tev saprast katru no desmit baušļiem? _____

Desmit baušļi ir kā konstitūcija. Pēc īsa ievada, kas iedod pamatu, uz ko ir balstīti šie vārdi – šajā gadījumā uz faktu, ka Dievs ir atbrīvojis Savus ļaudis, – dokuments nosauc galvenos principus, uz kuriem ir balstīta šī tauta. Šajā gadījumā bija īpašas pavēles attiecībā uz to, kā cilvēki vislabāk var dzīvot parādīt savu mīlestību uz Dievu un savā starpā. Nav brīnums, ka daudzas tautas ar kristīgu mantojumu pamatus saviem likumiem bruģējušas ar šiem pamatprincipiem.

Lai gan daudzi no šiem principiem ir īsi, mums nevajadzētu par zemu novērtēt to plašuma ietekmi un desmit baušļu kā dzīves likumu visaptverošo būtību. Piemēram, sestais bauslis “Tev nebūs nokaut” (2Moz 20:13) apkopo un iekļauj “visus netaisnības darbus, kas saīsina dzīvi”, kā arī “savtīgu nevēribu pret gādību par ciešanās un trūkumā esošajiem” (“Sentēvi un pravieši”, 308. lpp.). Līdzīgi arī zagšanas aizliegums (sk. 2Moz 20:15) nosoda “verdzību un aizliedz iekarojumu karus”. Tas “prasa maksāt “parādus vai algu”, kā arī aizliedz “ikvienu mēģinājumu gūt labumu no kāda cita nezināšanas, vājuma vai neveiksmes” (“Sentēvi un pravieši”, 309. lpp.).

Mēs viegli varam sev pateikt, ka neesam slikti cilvēki. Piemēram, ja neesam tiešā veidā iesaistīti kādā slepkavībā vai acīmredzamā zagšanā, var likties, ka mēs darām labu. Bet, kad Jēzus runāja par baušļiem, Viņš skaidri pateica, ka baušļi netiek piepildīti vienkārši ar kādu īpašu darbu nedarīšanu. Drīzāk mēs pārkāpjam Dieva likumu ar savām domām, motivāciju un pat kaut kā nedarīšanu, ja mēs zinām, ka mums vajadzētu to darīt (sk. Mt 5:21–30).

Iedomājies sabiedrību, kurā katrs no desmit baušļiem tiktu uztverts nopietni un izdzīvots pilnībā. Tā būtu aktīva, enerģiska sabiedrība, kurā ikviens entuziastiski rīkotos mīlestībā uz Dievu un rūpējoties cits par citu.

Kāpēc mums ir nosliece lasīt desmit baušļus “šauri”, bieži vien ignorējot plašāku šo svarīgo principu attiecināšanu uz savu dzīvi? Kāpēc šaurāko izpratni īstenot dzīvē ir vieglāk? _____

Vergi, atraitnes, bāreņi, svešinieki

Izlasi 2Moz 23:9. Kāda ir šeit dotā Dieva vēsts Israēlam? _____

Kā tikko atbrīvoti vergi israēlieši zināja, ko nozīmē būt apspiestiem, izmantotiem un noniecinātiem. Kamēr viņi svinēja savu brīvību, Dievs bija norūpējies par to, lai viņi neaizmirstu, no kurienes viņi ir nākuši, ko nozīmē būt izslēgtam, kā arī ko Viņš bija darījis, lai viņus glābtu. Viņš iecēla Pashā svētkus kā piemiņas notikumu un iespēju atgādināt viņu piedzīvoto: “Un, ja tavs bērns šodien vai rīt tev jautātu: kas tas ir? – tad atbildi tam: ar stipru roku Tas Kungs mani izvedis no Ēģiptes, no vergu nama” (2Moz 13:14).

Izlasi 2Moz 22:21–23. Cik svarīgs viņu verdzības atgādinājums bija norādījumos par to, kā viņiem vajadzētu izturēties pret tiem, kas viņu jaunajā sabiedrībā nav tik veiksmīgi? _____

Tikko bija izskanējušas atbalsis pēc desmit baušļu došanas, kad Mozus bija aicināts pavadīt vairāk laika ar Dievu, klausoties detalizētas pamācības par lielo baušļu īstenošanu israēliešu sabiedrībā. Vēl pirms svētnīcas būvēšanas norādījumiem Dievs dod trīs nodaļas ar likumiem par tādiem jautājumiem kā pienācīga izturēšanās pret vergiem – likumus, kas ir asā pretstatā tam, kādu izturēšanos bija piedzīvojuši daudzi no israēliešiem. Bija likumi par vardarbības noziegumiem, likumi, kas bija saistīti ar īpašumu, likumi ikdienas dzīvei un principi tiesas izveidošanai, lai ieviestu šos likumus dzīvē un panāktu taisnīgu rīcību (sk. 2Moz 21. līdz 23. nodaļu).

Starp šiem likumiem īpaši izceļas rūpes par līdzpilsoņiem jaunajā sabiedrībā, kā arī rūpes par ārpusē esošajiem un visievainojamākajiem. Šos cilvēkus nedrīkstēja ekspluatēt, viņiem bija tiesības piekļūt ēdienam tādos veidos, kas respektē viņu cieņu, piemēram, rūpīgi uzlasīt atlikušās vārpas no novāktajiem laukiem. Šāda izturēšanās pret atstumtajiem un svešiniekiem senajā pasaulē nebija bieži sastopama. Pat mūsdienās šķiet, ka daži aizmirst šos svarīgos morāles principus par izturēšanos pret citiem.

Kādas atmiņas tavā pieredzē padara tevi līdzjūtīgāku un vairāk norūpējušos par ciešanās esošajiem un tiem, kas piedzīvo netaisnību? _____

Otrs desmitais

Daudzi kristieši atzīst un ievēro Bībeles norādījumu par desmitās tiesas maksāšanu jeb atgriešanu. Saskaņā ar Mal 3:10 tā ir vienkārša formula, kur ticīgie atdod desmit procentus no saviem ienākumiem jeb “peļņas” – lai atbalstītu draudzes darbu evaņģēlija izplatīšanā. Baznīcai, kurai ir uzticēta šī desmitā tiesa, parasti ir stingri noteikumi, kā šos līdzekļus izmantot, pirmkārt izlietojot tos tiešas kalpošanas un evaņģelizācijas atbalstam.

Izlasi 5Moz 14:22–29. Kāds ir galvenais desmitās tiesas nolūks šajās pamācībās? _____

Ir kārdinājums domāt, ka mēs esam izpildījuši savu pienākumu, ja esam devuši šos desmit procentus. Bet israēliešiem dotās pamācības norāda, ka desmit procenti ir tikai sākums. Pētījumi norāda, ka senajam israēlietīm vajadzēja dzīvot saskaņā ar levītu likuma vadlīnijām, regulāri maksājot no vienas ceturtdaļas līdz vienai trešdaļai no gada ienākumiem Dieva darbam, lai atbalstītu priesterus un svētnīcu, kā arī lai palīdzētu trūcīgajiem.

Daži pētnieki apraksta šo došanu kā otro desmito – īpaši lai atbalstītu svešiniekus, bāreņus un atraītnes. Ir acīmredzams, ka ļaudīm bija jābauda sava darba rezultāti un jāsvin pļauja. Dievs apsolīja svētīt viņus, īpaši jaunajā zemē, bet viņi nedrīkstēja uzskatīt šo svētību kā pašu par sevi saprotamu un aizmirst tos, kas nebija tik svētīti.

Katru gadu šo pļaujas daļu vajadzēja nest uz svētnīcu un tur izdalīt. Bet trešajā gadā šīs svētības bija jāizdala vietējā kopienā. Šajā pļaujas svinēšanā īpašs uzsvars bija uz tiem, ko viegli varēja atstāt neievērotu vai aizmirst: “Un, kad tu būsi pabeidzis nodalīt desmito tiesu no visas savas ražas trešajā gadā, kas ir desmitās tiesas upura gads, un tu būsi devis levītam, svešniekam, bāreņiem un atraītni, ka tie tavos vārtos ēd un ir paēduši” (5Moz 26:12).

Saskaņā ar Dieva norādījumiem vismaz ar daļu no israēliešu ziedojumiem bija jānodrošina finansiālā un praktiskā palīdzība tiem, kam tā bija visvairāk vajadzīga. Arī tas bija saistīts ar cilvēku atmiņām un pateicību par to, ka Dievs pret viņiem ir bijis žēlsirdīgs un tainīgs.

Izlasi 5Moz 26:1–11. Ko Kungs viņiem pasaka? Kā mums vajadzētu attiecināt to pašiem uz savu attieksmi pret došanu tiem, kas ir trūkumā? _____

Gaviļu gads

Iepazinis israēliešus kā cilvēkus, kam nav bijušas pašiem savas mājas un kas gaidīja apsolīto zemi, Dievs zināja, cik svarīga loma būs zemei, izveidojot jauno sabiedrību Kānaānā. Jozuas vadībā Dievs nodrošināja taisnīgu zemes sadalīšanu starp ciltīm un ģimeņu grupām.

Bet Viņš arī zināja, ka ar laiku labklājība, iespējas un resursi, kas bija saistīti ar zemes īpašumu, nonāks dažu cilvēku rokās. Ģimenes grūtības, slikta veselība, nepareiza izvēle un citas neveiksmes varēja radīt to, ka zemes īpašnieki pārdod savu zemi, lai gūtu īslaicīgu labumu vai vienkārši lai izdzīvotu, bet tas nozīmētu, ka ģimenei turpmākajās paaudzēs nebūs savu māju.

Dieva risinājums bija likums, kas paredzēja, ka zemi nekad nevar pārdot pavisam. Zemi varēja pārdot tikai līdz nākamajam "gaviļu gadam", kura laikā zeme tika atgriezta ģimenei, kam tā tika piešķirta, kā arī pārdevējs vai jebkurš cits pārdevēja ģimenes loceklis varēja atpirkt zemi jebkurā laikā. Dievs atkal atgādina cilvēkiem par viņu attiecībām ar Viņu un kā tās ietekmē viņu savstarpējās attiecības: "Un zemi lai neviens nepārdod par īpašumu: zeme pieder Man, bet jūs esat svešinieki un piemājtāji pie Manis" (3Moz 25:23).

Izlasi 3Moz 25:8–23. Kāda būtu sabiedrība, ja šie principi tiktu īstenoti, īpaši vārdi "nedariet viens otram pāri"? _____

"Dieva noteiktais iekārtojums bija paredzēts sociālās vienlīdzības atbalstīšanai. Sabata un gaviļu gada ieviešana lielā mērā nokārtoja visu to, kas zināmā laika periodā nācījas sociālajā un politiskajā saimniecībā bija darīts nepareizi." (Elena Vaita "Sentēvi un pravieši", 534. lpp.)

Bībeles vēsturnieki nav pārliecināti, vai šie ekonomikas un sociālie principi kādreiz ir pilnībā ievēroti ilgāku laika periodu (sk. 2Lk 36:21). Pat ja tā ir, šie noteikumi piedāvā pārsteidzošu ieskatu tajā, kā pasaule darbotos, ja pilnībā tiktu ievērots Dieva likums. Bez tam tie uzsver Dieva īpašās rūpes par trūcīgajiem un atstumtajiem, kā arī Viņa rūpes par to, lai mūsu pasaulē praktiskā veidā atklātos godīgums.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļas “Israēlam dotais likums” (303.–314. lpp.), “Dieva rūpes par trūcīgajiem” (530.–536. lpp.).

“Pēc Dieva baušļu atzišanas nav nekā tāda, kas vēl vairāk izceltu Mozum dotos likumus, kā pavēle ieturēt devīgu, saudzīgu un viesmīlīgu garu pret trūcīgajiem. Lai gan Dievs bija apsolījis ļoti svētīt savus ļaudis, tomēr Viņa nolūks nebija, lai tie nemaz nepazītu nabadzību. Viņš paziņoja, ka zemē nabagu nekad netrūks. Starp Viņa ļaudīm vienmēr būs tādi, kuru stāvoklis no citiem cilvēkiem prasīs parādīt pret tiem līdzjūtību, saudzīgu maigumu un labdarību. Tāpat kā tagad, arī toreiz bija ļaudis, kurus piemeklēja nelaimes, slimības un īpašuma zaudēšana; tomēr tik ilgi, kamēr tie paklausīja Dieva dotajiem norādījumiem, starp viņiem nebija neviena ubaga vai tāda, kam trūktu uztura.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 530., 531. lpp.)

“Šie iekārtojumi bija domāti, lai bagātos aplaimotu ne mazākā mērā kā trūcīgos. Tie ierobežoja skopumu un tieksmi uz pašpaaugstināšanos un veicināja cēla labvēlības gara attīstību. Stiprinot visu šķiru savstarpējo uzticību, šie iekārtojumi stiprināja arī sabiedrisko kārtību un valsts stabilitāti. Mēs visi kopā esam ieausti cilvēces lielajā audumā, un viss, ko mēs varam darīt par labu citiem un viņu pacelšanai, svētības veidā atgriezīsies uz mums pašiem.” (534., 535. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāda iezīme, likums vai noteikums Mozum un israēliešiem dotajā Dieva sabiedrības modelī īpaši piesaista tavu uzmanību (varbūt kaut kas no tā, kas tika pieminēts šajā nedēļā vai arī no papildu lasīšanas)?
2. Lasot likumus, ko Dievs deva Saviem ļaudīm, kā tu domā, kāpēc Viņš ir tik ļoti pievērsies tiem, kas ir visievainojamākie?
3. Kā mums vajadzētu saprast un attiekties pret šiem likumiem mūsdienās? Kā mēs izvēlamies, kuri no tiem ir attiecināmi un aktuāli mums? Kas ir vissvarīgākais, ko mēs varam mācīties no detalizētajām pamācībām par to, kā israēliešiem bija jāsakārto sava sabiedrība un dzīve?

KOPSAVILKUMS:

Dievs dzirdēja ciešanās esošās Israēla tautas saucienus Ēģiptē un iejaucās, lai viņus izglābtu. Viņš centās nodibināt īpašas derības attiecības ar viņiem un strādāt ar viņiem, lai nodibinātu jaunu sabiedrību, kas būs par svētību visiem, pat tiem, kas bieži vien ir aizmirsti, atstumti un ievainojami.

SABATS – BRĪVĪBAS DIENA

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

2Moz 16:16–18, 2Moz 20:8–11, 5Moz 5:12–15, Mt 12:9–13, 3Moz 25:1–7.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Viņš uz tiem sacīja: ‘Sabats ir celts cilvēka dēļ un ne cilvēks sabata dēļ!’” (Mk 2:27).

Dievs radīja sabatu kā pēdējo radīšanas nedēļā. Ir teikts, ka septītajā dienā Dievs ne tikai atpūtās, bet Viņš radīja atpūtu kā svarīgu daļu no tā, kādai vajadzēja būt pasaulei. Sabats bija demonstrējums tam, kā mēs esam radīti, lai būtu attiecībā ar Dievu un cits ar citu.

Tāpēc nav pārsteigums, ka sabats kā viens no baušļiem Dieva plānā Saviem ļaudīm jau agri parādās jaunās Israēla tautas dibināšanas procesā. Tam bija jābūt centrālai lomai ebreju dzīvē.

Bieži vien, kad mēs runājam par sabatu, saruna ātri pāriet uz to, kā to ievērot vai ko nedrīkst sestdienā darīt. Lai arī cik svarīgi ir šie jautājumi, mums ir jāsaprot svarīgā loma, kāda ir sabatam kā Dieva žēlastības un aizgādības simbolam pasaulē un Dieva ļaužu dzīvē.

Kā Jēzus teica, septītās dienas sabats tika radīts visai cilvēcei. Ja mēs patiesi “pieminam sabata dienu”, tas izmaina katru mūsu nedēļas dienu, un – kā Jēzus parādīja – tas var būt līdzeklis, lai svētītu arī citus.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. jūlijā.

Pietiekami mannas

Pēc daudzu paaudžu verdzībā pavadītajiem gadiem un sociālās degradēšanās, ko šāds stāvoklis visai droši bija nodarījis Dieva apspiestajiem ļaudīm, Viņš tikko atbrīvotos israēliešus centās pacelt, norādot viņiem uz labāku dzīvesveidu un dodot viņiem likumus, lai pēc iespējas labāk sakārtotu viņu jauno sabiedrību. Bet viena no pirmajām daļām šajā procesā ienāca praktiskas un pamācošas līdzības veidā.

Pēc 40 gadu klejojumiem tuksnesī dzīves ritmam, kurā bija redzama Dieva aizgādība un dzīvē praktizēta nesavtība, vajadzēja kļūt par daļu no Israēla sabiedrības kultūras. Tas nāca mannas veidā, kā ēdiens, kas katru rītu parādījās israēliešu apmetnē uz zemes.

Izlasi 2Moz 16:16–18. Kā tu domā, kāda nozīme ir katram cilvēkam domātajam īpašajam mēram, kas ir uzsvērts šajos pantos? _____

2kor 8:10–15 Pāvils piemin šo stāstu kā piemēru tam, kā kristiešiem vajadzētu dot: “Jūsu pārpalikums tagad lai nāk par labu viņu trūkumam, un arī viņu pārpalikums lai nāktu jums par labu, lai tā notiktu izlīdzināšana” (14. pants).

Mācība israēliešiem un mums bija tā, ka Dievs ir nodrošinājis pietiekamus krājumus Saviem ļaudīm un Savai radībai. Ja mēs paņemtu tikai tik, cik mums ir vajadzīgs, un būtu gatavi dalīties pārpalikumā ar citiem, varētu parūpēties par visiem un visus nodrošināt. Tas, ka viņi paņēma tikai tik, cik tajā dienā bija vajadzīgs, prasīja uzticību, ka nākamajā dienā būs vēl. Apspiestie ļaudis, tādi kā Israēla vergi, bija ar tieksmi pievērsties paši savai izdzīvošanai, bet Dievs gribēja viņiem parādīt uzticības, dāsnuma un došanas dzīvi.

Tomēr šai praksei bija arī cita, ievērojamāka dimensija. Katru piektdienu uz zemes bija atrodama divkārsa mannas deva, un šajā dienā – tikai šajā dienā – ļaudīm bija jāsavāc vairāk mannas, ko sagatavot sabbatam. Īpašais nodrošinājums sabbatam kļuva par papildu veidu, kā mācīties uzticēties Kungam visās vajadzībās. Papildu mannas porcija, kas bija žēlastības darbs no Dieva puses, ļāva viņiem vēl pilnīgāk baudīt atpūtu, ko Dievs bija viņiem apsoliļis septītās dienas sabbatā.

Ko mēs varam darīt piektdienās, kas varētu mums palīdzēt labāk baudīt to, ko Dievs mums piedāvā sabbatā? _____

Divi sabata iemesli

Izlasi 2Moz 20:8–11 un 5Moz 5:12–15. Kā šīs divas ceturtdā baušļa versijas viena otru papildina? _____

Pieminēšana ir svarīga attiecību daļa, ko Dievs cenšas atjaunot ar Saviem ļaudīm, – attiecības, kuru centrā ir fakts, ka Dievs ir mūsu Radītājs un Glābējs. Abās ceturtdā baušļa versijās parādās abas lomas, un tādējādi tās abas ir cieši saistītas ar sabatu un tā praktizēšanu.

Tā kā israēlieši bija izgājuši no zemes, kurā dominēja tik daudz viltus dievu, viņiem vajadzēja atgādinājumu par patiesā Dieva kā Radītāja lomu. Sabats bija svarīgs veids, kā to panākt, kas tika padarīts vēl svarīgāks iknedēļas ciklā ar papildu mannas nodrošināšanu piektdienā – tas bija spēcīgs Viņa radošā spēka piemērs. Dievs kā mūsu Radītājs visskaidrāk ir atklāts 2Moz 20. nodaļas ceturtdā baušļa versijā.

Turpretī 5Moz ceturtdājā bauslī uzsvars ir uz viņu bēgšanu, glābšanu un atpirkšanu. Tas bija stāsts, kas israēliešiem bija regulāri jāpārstāsta. Katru sabatu viņi varēja no jauna ar to savienoties. Viņu pirmais stāsts bija tiešā, fiziskā bēgšana no verdzības Ēģiptē, bet, augot viņu izpratnei par Dievu un Viņa glābšanu, sabats varēja kļūt arī par iknedēļas garīgās glābšanas simbolu un svinībām.

Abas šīs motivācijas sabata iecelšanai bija saistītas ar attiecību atjaunošanu starp Dievu un Viņa ļaudīm: “Es devu tiem arī Savas svētās dienas, kas ir derības zīme starp Mani un viņiem, lai tie atzītu, ka Es esmu Tas Kungs, kas tos svētījis” (Ec 20:12). Un, kā mēs redzējām, runa nekad nav bijusi tikai par šo cilvēku grupu. Balstoties uz šīm attiecībām, viņiem bija jānodibina jauna veida sabiedrība, tāda sabiedrība, kas ir laipna pret atstumtajiem un ir svētība plašākai pasaulei.

“Tāpēc Kungs, tavš Dievs, tev ir pavēlējis svētīt sabata dienu” (5Moz 5:15). Ievērojot sabatu kā piemiņu un svinības gan radišanai, gan glābšanai, mēs varam turpināt augt savās attiecībās ne tikai ar Kungu, bet arī ar tiem, kas ir ap mums. Dievs ir žēlsirdīgs pret mums, tāpēc mums ir jābūt žēlsirdīgiem pret citiem.

Kādos veidos sabata ievērošanai vajadzētu padarīt mūs par labākiem, laipnākiem, uzmanīgākiem un līdzjūtīgākiem cilvēkiem? _____

Vienlīdzības diena

Viena lieta, kas ir acīmredzama, ātri pārļausot desmit baušļus 2Moz 20. nodaļā un 5Moz 5. nodaļā, ir tā, ka ceturtais bauslis ir vissīkāk aprakstītais. Ja daži no baušļiem atsevišķās versijās ir uzrakstīti trijos vārdos (ebreju valodā dažus no tiem var izteikt pat divos vārdos), ceturtais bauslis runā arī par to, kāpēc, kā un kas lai piemin sabata dienu.

Izlasi 2Moz 20:8–11. Ko tas stāsta par kalpiem un svešiniekiem, kā arī par dzīvniekiem, un ko tas nozīmē? _____

Šajās sabata detaļās atzīmējama ir pievēršanās citiem. S. K. Tonstads apgalvo, ka šāda veida pavēles ir unikālas visu pasaules kultūru vidū. Sabata bauslis, viņš paskaidro, “dod priekšroku skatījumam no apakšas uz augšu, nevis no augšas uz leju, vispirms domājot par vājākajiem un visievainojamākajiem sabiedrības locekļiem. Tie, kam atpūta ir vajadzīga visvairāk – vergiem, svešiniekiem, nastu nesējiem dzīvniekiem –, ir pieminēti īpaši. Septītās dienas atpūtā sabiedroto atrod tie, kam nav nekādu privilēģiju, pat mēmi dzīvnieki.” (“The Lost Meaning of the Seventh Day” (Michigan: Andrews University Press, 2009), 126, 127. lpp.)

Bauslis īpaši pievēršas tam, ka sabats ir diena, kas ir jābauda ikvienam. Sabata gaismā visi ir vienlīdzīgi. Ja tu esi darba devējs nedēļas laikā, tev nav tiesību likt saviem padotajiem strādāt sabatā. Tas ir tāpēc, ka Dievs arī viņiem ir iedevis atpūtas dienu. Ja tu esi darba ņēmējs – vai pat vergs – no visām pārējām dienām sabats atgādina tev, ka tu esi radīts tāds pats kā citi un esi Dieva atpestīts. Dievs aicina tevi to svinēt citādi, ne veicot savus parastos pienākumus. No sabata jāgūst pat tiem, kas nav daļa no sabatu ievērojošajiem ļaudīm – “svešiniekam, kas ir tavos vārtos” (2Moz 20:10).

Šī ideja israēliešiem būtu bijusi ievērojama perspektīvas maiņa, kas atgādinātu viņu pašu verdzības un atstumtības pieredzi. Tagad, kad viņiem bija jāapmetas jaunā zemē, Dievs negribēja, lai viņi pieņem savu kādreizējo apspiedēju ieradumus. Dodot sīki izstrādātus likumus viņu sabiedrībai, Dievs tiem (patiesībā mums visiem) iedeva iknedēļas atgādinājumu par to, cik vienlīdzīgi mēs patiesībā visi esam Dieva priekšā.

Kā tu vari dalīties ar sabatu savā kopienā, tas ir, kā citi cilvēki tavā kopienā var gūt labumu no tavas sabata ievērošanas? _____

Dziedināšanas diena

Lai gan sākotnējā vīzija par sabatu un sabata ievērošanu bija plaša un iekļaujoša, Jēzus laikā sabats daudziem reliģiskajiem vadītājiem bija kļuvis kaut kas pavisam cits. Brīvības un vienlīdzības dienas vietā sabats bija pārvērties par cilvēcīgu, tradicionālu noteikumu un ierobežojumu dienu.

Jēzus Savā dienā nostājās pret šādu attieksmi, īpaši ja tā tika uzspiesta citiem. Cik interesanti, ka Viņš to darīja, veicot lielu skaitu dziedināšanu sabatā. Šķiet, ka Jēzus ar nodomu darīja šos brīnumus sabatā, nevis kādā citā dienā, lai kaut ko svarīgu pateiktu par to, kādam vajadzētu būt sabbatam. Bieži šajos stāstos Jēzus izsaka komentārus par dziedināšanas atbildību sabbatam, un bieži vien farizeji izmantoja Viņa apgalvojumus kā aizbildinājumu saviem tālejošajiem plāniem nogalināt Jēzu.

Izlasi Jēzus sabata dziedināšanas stāstus Mt 12:9–13, Mk 1:21–26, 3:1–6 un Jņ 9:1–16. Kas ir vissvarīgākās lietas, ko tu pamani šajos stāstos? _____

Jēzus apstiprināja, ka sabats ir svarīgs. Mums ir jānosprauž robežas sabata laikam, lai padarītu to īpašu un lai ļautu šim nedēļas laikam būt mūsu iespējai augt savās attiecībās ar Dievu, ar mūsu ģimenēm, ar mūsu draudzi un kopienu. Bet sabata ievērošanai nevajadzētu būt savtīgi vērstai tikai uz mums. Kā Jēzus teica: “Ir gan brīv sabatā labu darīt” (Mt 12:12).

Daudzi draudzes locekļi dara daudz laba, rūpējoties par citiem. Bet daudzi no mums arī jūt, ka mums palīdzēšanas jomā vajadzētu darīt vairāk. Mēs zinām, ka Dievs rūpējas par tiem, kas cieš, kas ir apspiesti vai aizmirsti, un ka mums arī vajadzētu rūpēties. Tā kā mums ir pavēlēts nedarīt savu parasto darbu sabatā un mēs tajā esam atbrīvoti no nedēļas spriedzes, sabatā mums ir dots laiks pievērsties rūpēm par citiem kā vienam no veidiem, kā patiesi un aktīvi ievērot sabatu: “Saskaņā ar ceturto bausli sabats bija paredzēts atpūtai un reliģiskai pielūgsmei. Bija jāatceļ visas laicīgās nodarbošanās, bet žēlastības un labdarības darbi bija saskaņā ar Kunga nolūku. [...] Atbrīvot tos, kam ir bēdas, mierināt tos, kas cieš, ir mīlestības darbs, kas pagodina Dieva svēto dienu.” (Elena Vaita “Welfare Ministry”, 77. lpp.)

Ko tu dari citu labā sabatā? _____

Sabata atpūta zemei

Kā mēs redzējām, sabats bija Israēla tautas dzīves iesakņojusies cikla daļa. Bet sabata princips nebija saistīts tikai ar vienu dienu katru nedēļu. Tas ietvēra arī īpašu atpūtu katru septīto gadu, kas kulmināciju sasniedza gaviļu gadā pēc septiņiem septiņu ciklu gadiem, tas ir, katru 50-to gadu.

Izlasi 3Moz 25:1–7. Kas ievērojams ir šāda veida norādījumos? Kādos iespējamajos veidos tu varētu iekļaut šāda veida principu savā dzīvē un darbā? _____

Sabata gads ļāva lauksaimniecības zemei palikt uz gadu atmatā. Tā ir vērā ņemama rīcība zemes pārvaldniecībā, un šāda gudrība lauksaimniecībā ir plaši atzīta.

Septītāis gads bija nozīmīgs arī vergiem (sk. 2Moz 21:1–11). Ja kāds no israēliešiem iekļuva tādos parādos, ka pārdeva sevi verdzībā, septītajā gadā viņi tika atbrīvoti. Līdzīgi arī parādi tika atlaisti septītā gada beigās (sk. 5Moz 15:1–11).

Līdzīgi mannai, ko Dievs nodrošināja israēliešiem tuksnesī, nesēt graudus sējas laikā bija uzticības darbs, ka Dievs nodrošinās pietiekami iepriekšējā gadā un ar to, ko zeme pati saražos sabata gadā. Līdzīgi arī vergu atbrīvošana un parādu atlaišana bija žēlastības darbs, bet arī uzticība Dieva spēkam, ka tiks nodrošinātas mūsu vajadzības. Zināmā mērā cilvēkiem vajadzēja mācīties, ka viņiem nav jāapspiež citi, lai sevi uzturētu.

Sabata principam un paraugam bija jābūt cieši ievītam israēliešu sabiedrībā kopumā. Līdzīgi arī mūsdienu sabata ievērošanai vajadzētu būt garīgai disciplīnai, kas pārveido visas mūsu pārējās dienas. Praktiskā ziņā sabats ir viens veids, kā dzīvē īstenot Jēzus norādījumu vispirms dzīties pēc Viņa valstības: "Jūsu debesu Tēvs zina, ka jums visa tā vajag .. jums viss pārējais tiks iedots" (Mt 6:32, 33).

Kādu pārmaiņu sabata ievērošanai vajadzētu atstāt uz pārējām sešām nedēļas dienām? Galu galā, ja tu esi mantkārīgs, savtīgs un nevērīgs no svētdienas līdz piektdienai, kāda nozīme ir tam, ka tu tāds neesi sabatā? (Vai tu patiesībā vari nebūt tāds sabatā, ja esi visā pārējā nedēļā?) _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “No Sarkanās jūras līdz Sinajam” (295.–297. lpp.), grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Sabats” (281.–289. lpp.), Sigve K. Tonstanda grāmatā “The Lost Meaning of the Seventh Day” nodaļu “The Social Conscience of the Seventh Day” (125.–143. lpp.).

“Jēzus viņiem apliecināja, ka ciešanu atvieglošana ir saskaņā ar sabata likumu. Tas ir saskaņā ar Dieva eņģeļu darbu, kas nolaižas uz zemi un paceļas atkal debesīs, lai kalpotu ciešanās esošajai cilvēcei. [...] Cilvēkam šajā dienā ir arī jāveic kāds darbs. Ir jāpievērš uzmanība dzīves neatliekamajām vajadzībām, ir jā rūpējas par slimajiem, ir jānodrošina trūkumā esošo vajadzības. Tas, kurš neatvieglo ciešanas sabatā, netiks uzskatīts par nevainīgu. Dieva svētā atpūtas diena tika radīta cilvēkam, un žēlastības darbi ir pilnīgā saskaņā ar tās nolūku. Dievs neilgojas, lai Viņa radījumi ciestu sāpes, kuras var atvieglināt, vai tas būtu sabatā vai jebkurā citā dienā.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 206., 207. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādos veidos tu esi piedzīvojis sabatu kā apliecinājumu tavai uzticībai Dievam? Vai tev dzīvē ir bijis mannai līdzīgs piedzīvojums, kur Dievs ir nodrošinājis tavas vajadzības, atbildot uz tavu uzticību Viņam? Ja jā, tad padalies ar šo piedzīvojumu grupā un pastāsti, ko tu iemācījies.

2. Kā mēs redzējām ceturtajā bauslī, kas lasāms 2Moz 20:8–11 un 5Moz 5:12–1, Dievs uzsver dažādus sabata aspektus. Kuru sabata aspektu tu novērtē visvairāk?

3. Grupā vai individuāli pārdomā, kā tu vari līdzdalīt sabata svētības un labumus savā kopienā.

4. Kā sabats maina tavu dzīvi? Vai ir vēl citas daļas tavā dzīvē, kurās sabatam vajadzētu būt lielāki ietekmei?

KOPSAVILKUMS:

Dievs deva sabatu, lai mēs atcerētos radišanu un pestīšanu, bet tam ir arī daudz praktisku labumu. Tas māca mums uzticēties Dieva aizgādībai par mums. Tas māca mums praktizēt vienlīdzību, un tas var kļūt par garīgu disciplīnu, kas var pārveidot visas mūsu attiecības. Jēzus parādīja Savu ideālu sabatam, dziedinot slimos un uzsverot sabatu kā dienu, kad labumu var gūt tie, kam ir kādas vajadzības.

ŽĒLASTĪBA UN TAISNĪBA PSALMOS UN SAKĀMVĀRDOS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps 9:7–9, 13–20; Ps 82; Ps 101; Ps 146; Spam 10:4; Spam 13:23, 25; 30:7–9.

ATMIŅAS PANTS:

“Spriediet tiesu nabagam un bāriem, gādājiet taisnību vārgajiem un trūcīgajiem! Glābiet mazos ļaudis un nabagus, atsvabiniet viņus no bezdievju rokas” (Ps 82:3, 4).

Psalmi un Sakāmvārdi attēlo pieredzi ar Dievu ikdienas dzīves gaitās, nevis tikai dievkalpojuma vai citu reliģisko aktivitāšu laikā. Sakāmvārdu grāmata piedāvā plaša spektra praktisku gudrību – sākot ar attiecībām un ģimeni, līdz pat biznesam un valdībai. Psalmu grāmata ir dziesmu kolekcija, kas aptver emociju dažādību un garīgus piedzīvojumus, sākot no žēlabām, visu pārējo, kas ir pa vidu, un beidzot ar liksmu slavu. Ir viegli saprast, ka mūsu ticībai vajadzētu ienest izmaiņu katrā mūsu dzīves aspektā un pieredzē, jo Dievs rūpējas par katru mūsu dzīves aspektu.

Taču nevienas pārdomas par dzīvi šajā kritušajā pasaulē nevarētu ignorēt netaisnību, kas caurstrāvo cilvēka stāvokli. Netaisnība ir atkārtoti aprakstīta kā kaut kas tāds, par ko mūsu Kungs rūpējas un ko cenšas mazināt. Viņš ir bezcerīgo cerība.

Lai gan mēs varam tikai nedaudz pieskarties tam, ko šīs grāmatas saka par šo tēmu, varbūt šis nedēļas pētījums iedvesmos jūs būt proaktīvākiem, kalpojot trūcīgo vajadzībām, apspiestajiem un aizmirstajiem, kas dzīvo mums visapkārt un kuriem palīdzēt ir mūsu pienākums.

Lūdzu, iepazīsties ar šo tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. jūlijā.

Psalmi: Cerības dziesmas apspiestajiem

Kā mēs jau runājām, Dievs redz un dzird cilvēkus, kas cieš un kam ir grūtības. Psalmos mēs visbiežāk dzirdam šos saucienus no cilvēkiem, kas ir uzticējušies Dievam, bet neredz, ka notiktu pēc taisnības. Šķiet, ka labestības, taisnības un Dieva spēka apliecinājumus ir nomākusi netaisnība un apspiestība, ko piedzīvo un novēro cilvēki šajās dziesmās.

Tomēr šīs ir to cilvēku dziesmas, kas vēl joprojām dzied. Ne viņu dzīvības, ne ticība nav izdzēstas. Vēl joprojām ir cerība; ir nepieciešama neatliekama Dieva iejaukšanās, pirms ir par vēlu, pirms ļaunais uzvar, pirms apspiestos ir iznīcinājis ļaunums, kas ir bijis pavērsts pret viņiem. Šādā veidā psalmu autori cenšas uzcelt tiltu pāri bezdibenim starp viņu ticības apliecinājumiem, dzīves pārbaudījumiem un traģēdijām.

Izlasi Ps 9:7–9, 13–20. Vai jūs varat iedomāties, kādos apstākļos bija Dāvids, Psalmu grāmatas autors? Vai jūtat spriedzi starp ticību Dieva labestībai un viņa pašreizējo pieredzi? Kā jūs tiekat galā ar cīņu par ticību Dievam smagu pārbaudījumu laikā? _____

Viscaur Psalmos atkārtota atbilde uz šo spriedzi ir cerība un Dieva labā un taisnīgā sprieduma apsolījums. Liekas, ka šobrīd ļaunums un netaisnība uzvar, bet Dievs tiesās ļauna darītājus un netaisnos. Tie tiks sodīti, bet tie, ko viņi ir ievainojuši un apspieduši, tiks atjaunoti.

K. S. Lūiss grāmatā “Reflections on the Psalms” apraksta savu sākotnējo pārsteigumu par sajūsmu un ilgām pēc Dieva tiesas, kā tā atkārtoti izteikta Psalmos. Novērojis, ka daudzi Bībeles lasītāji mūsdienās uzskata tiesu par kaut ko, no kā jābaidās, viņš pārdomā sākotnējo ebreju perspektīvu un raksta: “Tūkstošiem cilvēku, kam ir atņemts viss, kas viņiem pieder, un kuru pusē bija visa taisnība, beidzot tiks sadzirdēti. Protams, viņi nebaidās no tiesas. Viņi zina, ka viņu lieta ir neapstrīdama – ja vien tā tiktu sadzirdēta. Kad Dievs nonāks pie tiesas, tas beidzot notiks.” (C. S. Lewis “Reflections on the Psalms” (New York: Harcourt, Brace and Company, 1958), 11. lpp.)

Psalmos mēs redzam cerību apspiestajiem, pat tagad, piedzīvojot mūsu laika ciešanas un vilšanās.

Kādi mums ir iemesli raudzīties uz tiesas ideju kā uz pozitīvu, nevis kā uz kaut ko tādu, no kā jābaidās? _____

“Dari kaut ko, Dievs!”

Izlasi Ps 82. Kādu vēsti tas satur mūsdienām? _____

Neskatoties uz sabiedrības kārtību un noteikumiem, ko Dievs deva Israēla tautai, dažādos laikos vēsturē viņi nedzīvoja saskaņā ar šo plānu. Viņi arī pārāk ātri kļuva līdzīgi tautām, kas dzīvoja apkārt, pieņemot netaisnības un apspiešanas modeli. Vadītāji un tiesneši domāja tikai par sevi, un viņu labvēlību varēja piekukuļot. Tā kā nebija tiesas, kas viņus aizstāvētu, vienkāršie ļaudis, īpaši trūcīgie, bija pakļauti ļaunprātīgai izmantošanai.

Ps 82 ir atbilde uz šādu situāciju. Tas apraksta Dieva kā augstākā Tiesneša lomu un to attēlo ainā, kurā Viņš tiesā vadītājus un pat cilvēku tiesnešus. Šis psalms uzsver, ka tie, kam ir šāda loma sabiedrībā, “ir iecelti rīkoties kā tiesneši Viņa vadībā” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 198. lpp.). Viņi ieņem savu amatu un vada savu darbu kā Dieva pārstāvji un padotie. Dziesminieka skatījumā Dieva taisnība ir paraugs, kā vajadzētu darboties laicīgajai tiesai, un tā nodrošina arī standartu, pēc kura šāda taisnība vai netaisnība – kā arī tie, kas to nosaka, – tiks tiesāti.

Psalms noslēdzas ar īpašu aicinājumu Dievam rīkoties (Ps 82:8), iejaukties un pārtraukt netaisnību, kas ir tik dominējoša tautā. Līdzīgi daudziem psalmiem arī šis iedod balsi tiem, kas ir bez balss, un apspiestajiem, kuru balsis ir aplusinājušas netaisnīgās sistēmas, kurās viņi dzīvo un strādā.

Ps 82 izsaka lūgumu Dievam kā augstākajam Tiesnesim un Visuvarēnajam Universa un visu tautu Valdniekam. Nav augstākas tiesas vai varas, kurai varētu būt izteikts šāds lūgums. Rodas drošība, ka tad, ja laicīgās tiesas nedzird vai neatbalsta trūcīgo un apspiesto saucienus, kā tas tik bieži notiek uz šīs zemes, vienalga ir nenoliedzama iespēja saukt pēc palīdzības.

Dažādos brīžos savā dzīvē mēs atklājam, ka esam netaisnības upuri, bet citā brīdī mēs varam būt tie, kas izdarām vai veicinām netaisnību. Tādos pantos kā Ps 82 mēs varam atrast izpratni un gudrību neatkarīgi no tā, vai esam apspiestie vai apspiedēji. Dievs ir noraižīgs arī par netaisnīgiem tiesnešiem, aprakstot viņus kā Savus bērņus un gribēdams, lai viņi izvēlas dzīvot labāk (sk. Ps 82:6). Tātad arī apspiedējiem, kas ir nepareizajā pusē, ir cerība, ja viņi ļaus sevi mainīt.

Ķēniņa apsolījumi

Izlasi Ps 101. Lai gan tas rakstīts vadītājiem, kādu svarīgu padomu mēs varam paņemt no tā sev, lai arī kādu amatu dzīvē ieņemam? _____

Ps 101 ir dziesma vadītājiem. Uzskata, ka šos pantus ir sacerējis Dāvids savas valdīšanas sākuma gados. Tie pat varētu būt vārdi no solījuma, ko viņš deva laikā, kad kļuva par ķēniņu. Savā kareivja pieredzē – kā Saula kareivis un pēc tam kā bēglis – viņš pats bija liecinieks tam, kā ķēniņš, kas noiet no ceļa, var kaitēt visai tautai un savai ģimenei. Dāvids apņēmas būt labāks vadītājs.

Daži no mums varbūt ir politiski vai tautas vadītāji, taču mums visiem dzīvē ir lomas, kurās mums ir iespēja ietekmēt un iedrošināt citus. Tās var būt mūsu darba dzīvē, kopienā, ģimenē vai draudzē. Kā Elena Vaita saka, “Dāvida solījumam, kas uzrakstīts Ps 101, vajadzētu būt solījumam ikvienam, uz ko gulstas atbildība sargāt mājas ietekmes.” (“Counsels to Parents, Teachers, and Students”, 119. lpp.)

Tiklīdz mums rodas iespēja, mums vajadzētu būt gataviem ierosināt un aizstāvēt šos principus, runājot ar tiem, kas ieņem vadītāja lomu pār mums. Mums visiem savās vadības un ietekmes vietās ir iespēja pieņemt Dāvida vadības principus, lai mēs būtu par svētību citiem.

Dāvidam sākums ir Dieva godāšana par Viņa žēlastību un taisnību (Ps 101:1), kas kļuva par pamatu visam, ko Dāvids ar savu vadīšanu centās atbalstīt. Viņš centās mācīties un īstenot savā dzīvē un darbā tādas pašas rakstura iezīmes. Lai to darītu, viņam bija jāstājas pretī kārdinājumiem rīkoties nepareizi, korupcijai un negodīgumam. Tie visi ir īpaši slazdi tiem, kas ir varas un vadības pozīcijās.

Zinot, cik svarīgi viņam bija labi padomdevēji, kas palīdzēja rīkoties pareizi, Dāvids aicina meklēt uzticamus padomdevējus un iecelt godīgus ierēdņus. Taisnība un žēlastība bija viņa valdīšanas iezīme, kas atklājās pat starp tiem, kas strādāja ar viņu un viņa labā.

Mēs varbūt neesam tādā amatā, kur mums ir padomdevēji un ierēdņi, bet kā mēs varam piepildīt savu dzīvi ar ietekmēm, kas palīdz mums dzīvot un vadīt (tur, kur mēs varam) ar taisnību un žēlastību pret tiem, kam tā ir vajadzīga? _____

Staigāšana ar Kungu

Tuvojoties Psalmu grāmatas beigām, slavas saucieni kļūst arvien skaļāki un skaļāki. Pēdējie pieci psalmi sākas ar vienkāršu un tiešu pavēli: “Teiciet to Kungu!”, bet pirmais no tiem – Ps 146 – īpaši uzsver Dieva rūpes par trūcīgajiem un apspiestajiem kā galveno iemeslu šādi slavēšanai.

Izlasi Ps 146. Kāda vēsts mums šeit ir izteikta? Ko Dievs pasaka, īpaši Ps 146:5–9? _____

Tikpat noteikti, kā Dievs ir šīs pasaules Radītājs (sk. Ps 146:6), šis psalms apraksta Dieva pastāvīgo darbu pasaulē kā tiesnesim, uzturētājam, atbrīvotājam, dziedinātājam, palīgam un aizstāvim – tas viss ir paredzēts cilvēkiem, kam šāda veida palīdzība ir vajadzīga. Tā ir iedvesmojoša vīzija par to, ko Dievs dara un mēģina izdarīt mūsu dzīvēs, mūsu kopienās un mūsu pasaulē.

Dažreiz mēs domājam, ka mums ir jārūpējas par tiem, kas ir grūtībās, jo Dievs tā ir teicis. Bet Ps 146 saka, ka tas ir tas, ko Dievs jau dara – un mēs esam aicināti Viņam pievienoties. Kad mēs darbojamies pretī nabadzībai, apspiešanai un slimībai, mēs patiešām strādājam ar Dievu un Viņa nolūkiem. Vai var būt vēl lielāka priekštiesība kā sadarboties ar Dievu, piepildot kaut ko tik iedvesmojošu kā Ps 146?

Bet tajā ir ietverts savs labums arī mums. Kristieši bieži runā par saviem Dieva meklējumiem un par savām ilgām pēc tuvākām attiecībām ar Viņu. Tomēr tādi panti kā Ps 146:7–9 un daudzi citi visā Bībelē norāda, ka viens veids, kā atrast Dievu, ir pievienoties Viņam tajā, ko Viņš dara. Tātad, ja Viņš strādā, lai atbalstītu trūcīgos, slimos un apspiestos, ko Viņš arī dara, kā teikts Ps 146, arī mums vajadzētu strādāt ar Viņu. “Kristus nāca uz šo zemi, lai staigātu un strādātu starp trūcīgajiem un ciešanās esošajiem. Viņi saņēma Viņa lielāko uzmanību. Arī mūsdienās Savu bērnu personā Viņš apmeklē trūcīgos un grūtībās esošos, atvieglot viņu bēdas un ciešanas.

“Paņemiet prom ciešanas un vajadzības, un mums nebūs iespējas saprast Dieva žēlastību un mīlestību, nebūs iespējas iepazīt līdzjūtīgo, žēlsirdīgo Debesu Tēvu. Nekur citur evaņģēlijs neatklājas ar lielāku piemilību kā tad, kad tas tiek aizņemts tiem, kam ir vislielākās vajadzības, un uz trūcīgiem reģioniem.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 7. sēj., 226. lpp.)

Kāda ir bijusi tava pieredze, kā mēs kļūstam tuvāki Dievam, kalpojot citiem? _____

Sakāmvārdi: Žēlastība grūtībās esošajiem

Sakāmvārdu grāmata kā gudru izteicienu kolekcija runā par dažādām tēmām un dzīves pieredzēm. Starp tām ir pārdomas par nabadzību, bagātību, apmierinātību, taisnību un netaisnību – un dažreiz no dažādām perspektīvām. Dzīve ne vienmēr ir vienkārša un godīga, un Sakāmvārdi brīdina mūs par dažādiem apstākļiem un izvēlēm, kas ietekmē to, kā dzīvi pavada pat Dievam uzticīgie.

Izlasī un salīdzini Spam 10:4; 13:23, 25; 14:31; 15:15, 16; 19:15, 17 un 30:7–9. Ko šie pantumi pasaka par bagātību, nabadzību un palīdzēšanu tiem, kas ir grūtībās? _____

Sakāmvārdi uzsver rūpes un uzmanību, kāda Dievam ir pret trūcīgajiem un viegli ievainojamajiem. Reizēm cilvēki ir trūcīgi apstākļu, nepareizu izvēļu vai ļaunprātīgas izmantošanas dēļ, bet, lai arī kāds būtu viņu stāvokļa cēlonis, Kungs vienalga ir aprakstīts kā viņu Radītājs (sk. Spam 22:2) un Aizstāvis (sk. Spam 22:22, 23). Šiem cilvēkiem nav jābūt apspiestiem vai izmantotiem, lai arī kādas būtu viņu kļūdas.

Lai gan Sakāmvārdi piedāvā labāku dzīvi, izvēloties gudrību un paklausību Dievam, bagātība nav vienmēr Dieva svētību rezultāts. Uzticība Dievam vienmēr tiek uzskatīta kā svarīgāka un beigās labāka nekā materiālais ieguvums: “Labāks ir mazumiņš, iegūts ar taisnību, nekā saņemt daudz ienākumu ar netaisnību” (Spam 16:8).

Vēl Sakāmvārdos ir runāts par godīgumu biznesa darījumos, valdībā un tiesā (sk. Spam 14:5, 25; 16:11–13; 17:15; 20:23; 21:28; 28:14–16). Sakāmvārdi nerunā tikai par atsevišķu cilvēku dzīvi, bet arī piedāvā izpratni par to, kā vajadzētu darboties sabiedrībai kopumā, lai visiem būtu labi, īpaši tiem, kam nepieciešama aizsardzība. Mums atkal ir atgādināts, ka, darot vislabāko, tie, kas valda un vada, to dara ar Dieva palīdzību (sk. Spam 8:15, 16), un viņiem vajadzētu rīkoties kā Viņa žēlastības un līdzjūtības nesējiem pret tiem, kas ir grūtībās.

Ikvienam ir viegli izjust žēlumu pret tiem, kas ir grūtā situācijā. Kā mēs varam šo žēluma sajūtu pārvērst rīcībā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Dāvida pēdējie gadi”, K. S. Lūisa grāmatā “Reflections on the Psalms” nodaļu “Judgment’ in the Psalms” (15.–22. lpp.).

“Dāvida psalmi aptver visas dzīves gājuma pakāpes, sākot ar dziļu vainas apziņu un sevis nosodīšanu, līdz visaugstākajai ticībai un pilnīgākajai savienībai ar Dievu. Viņa dzīves stāsts rāda, ka grēks var atnest tikai kaunu un sāpes, bet Dieva mīlestība spēj aizsniegt vislielākos dziļumus un ticībā var pacelt grēkus nožēlojošo dvēseli, lai tā atkal kļūtu par Dieva bērnu. Starp visiem apgalvojumiem, kas ietverti Dieva Vārdā, šis dzīves stāsts sniedz vienu no visspēcīgākajām liecībām par uzticību, taisnību un Dieva žēlastības derību.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 754. lpp.)

Par gudrību Sakāmvārdu grāmatā: “Šie ir principi, ar kuriem ir saistīta sabiedrības labklājība gan laicīgās, gan reliģiskās apvienībās. Šie ir principi, kas dod drošību īpašumam un dzīvībai. Par visu, kas padara iespējamu uzticību un sadarbību, pasaule ir parādā Dieva likumam, kā tas ir dots Viņa vārdā un ko vēl joprojām var pamanīt cilvēku sirdīs, kaut arī bieži vien vāji un gandrīz nemanāmi.” (Elena Vaita “Audzināšana”, 137. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kur tu esi vadītājs vai ietekmes pozīcijās? Kā tu vari būt taisnības aizstāvis šajā dzīves aspektā?
2. Padomā par kultūru un sociālajām struktūrām tur, kur tu dzīvo. Kādos veidos tu vari strādāt esošajā sistēmā, lai uzlabotu to cilvēku dzīvi, kas nonākuši grūtībās?
3. Kāpēc taisnības un godīguma principi ir tik svarīgi spēcīgas sabiedrības veidošanā?
4. Kaut arī Sakāmvārdu grāmata pievēršas dzīves gudrībai, ko tā mums stāsta arī par to, kāds ir Dievs?

KOPSAVILKUMS:

Psalmi un Sakāmvārdi ir divas grāmatas, kas īpaši runā par uzticīgas dzīves izaicinājumiem ikdienas piedzīvojumos un pārbaudījumos. Abas piedāvā ieskatu Dieva vīzijā par sabiedrību un Viņa īpašajās rūpēs par trūcīgajiem un apspiestajiem. Psalmu vēsts un Sakāmvārdu gudrība ir tā, ka Dievs ievēro un iejaucas, lai pasargātu tos, kas pārāk bieži tiek ignorēti un ļaunprātīgi izmantoti. Ja tāds ir Dievs, tad tādiem jābūt arī mums.

PRAVIEŠU SAUCIENS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Sam 8:1–18, Am 5:10–15, Mih 6:8, 1Moz 19:1–13, Ec 16:49, Jes 1:15–23.

ATMIŅAS PANTS:

“Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Tas Kungs no tevis prasa, proti—darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā!” (Mih 6:8).

Vecās Derības pravieši ir vieni no interesantākajiem Bībeles varoņiem. Viņu asās balsis, drosmīgās vēstis, bēdu, dusmu un varmācības izjūta un reizēm viņu vēsts pasniegšanas veids padarīja viņus par cilvēkiem, ko nevarēja ignorēt, pat ja viņu klātbūtne ne vienmēr bija patīkama.

Sūtīti pirmkārt pie Israēla un Jūdas, pravieši aicināja izredzētos ļaudis atpakaļ pie viņu Dieva aicinājuma. Ļaudis un viņu vadītājus pārāk viegli aizrāva elki un apkārtējo tautu dzīvesveids. Praviešu nepateicīgais uzdevums bija aicināt viņus nožēlot, atgādinot par Dieva mīlestību uz viņiem un Viņa rīcību pagātnē viņu labā, kā arī reizēm brīdinot par sekām, ja viņi turpinās iet prom no Dieva.

Kā mēs redzēsīm, starp grēkiem un ļaunumiem, no kuriem viņi brīdināja vadītājus un tautu, viens no lielākajiem bija trūcīgo, grūtībās esošo un bezpalīdzīgo apspiešana. Jā, kalpot elkiem bija slikti. Jā, ievērot nepareizus reliģiskus ieradumus bija slikti. Bet arī gūt labumu uz vājo un trūcīgo rēķina bija nosodījumu pelnījusi rīcība.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. augustā.

Atkārtotais aicinājums uz taisnību

Neskatoties uz Dieva skaidri izstrādāto plānu Israēla tautai, isaēlieši reti kad dzīvoja saskaņā ar savu aicinājumu. Dažas paaudzes pēc tam, kad viņi bija apmetušies savā zemē, viņi lūdza pravieti un tiesnesi Samuēlu iecelt ķēniņu, kas vadītu viņu tautu, “kā tas ir visām tautām” (1Sam 8:5).

Lasi 1Sam 8:10–18. Kāds bija Samuēla brīdinājums tautai, atbildot uz ķēniņa lūgumu?

Samuēls atzina šo kā soli, kas padarīs viņus līdzīgus citām tautām arī citos veidos. Samuēls gan centās dot padomus pirmajam ķēniņam Saulam, taču nepagāja ilgs laiks, kad tas kļuva par realitāti. Pat Israēla valsts uzplaukuma laikā Dāvids un Sālamans neizbēga no kārdināšanām, korupcijas un savas varas pārmērībām.

Israēla un Jūdas ķēniņu valdīšanas laikā viens no Dieva risinājumiem bija sūtīt praviešus, lai izteiktu Savu gribu un atgādinātu isaēliešu vadītājiem un tautai viņu Dieva dotās atbildības pret aizmirstajiem sabiedrības locekļiem.

Ebreju praviešu rakstos mēs redzam pastāvīgu un no jauna atkārtotu aicinājumu dzīvot taisnīgi un darīt taisnību sabiedrībā. Stājoties pretī Israēla un tā vadītāju neuzticībai, pravieši bija pastāvīga un neatlaidīga balsis tiem, kam balsu nebija, īpaši tiem, ko bija skārusi Israēla neizdošanās sekot Dieva gribai.

Pārdomājot Vecās Derības praviešu dedzību, Ābrahāms Jošua Hešels (Abraham Joshua Heschel) pretstata mūsu pašapmierinātību viņu neatlaidīgajiem saucieniem pēc taisnības: “Lietas, kas iedvesa šausmas praviešiem, pat tagad ir ikdienas notikumi visā pasaulē. [...] Viņu saspringtā neiecietība pret netaisnību var mūs pārņemt kā histērija. Mēs paši esam liecinieki nepārtrauktiem netaisnības darbiem, liekulībai, māņiem, varmācībai, postam, bet mēs reti kļūstam sašutuši vai pārāk satraukti. Praviešiem pat sāka netaisnība pieņemt kosmiskas proporcijas.” (“The Prophets” (New York: Jewish Publication Society of America, 1962), 3., 4. lpp.)

Tas, ko šie pravieši mums piedāvā, ir ieskats Dieva sirdī un prātā. Runājot Dieva labā, viņi var palīdzēt mums ieraudzīt netaisnību un ciešanas mūsu pasaulē caur Dieva asarām pildītajām acīm. Bet šī dedzība ir arī aicinājums rīkoties, strādāt kopā ar Dievu, lai atvieglotu un dziedinātu to cilvēku apspiestību un ciešanas, kas ir ap mums.

Kā mēs reizēm cenšamies būt līdzīgi “visām citām tautām” tādos veidos, kas var būt kaitīgi mums un citiem? _____

Amoss

“Es neesmu pravietis, arī ne pravieša dēls, bet es esmu gans, kas audzē meža vīģes. Bet Tas Kungs paņēma mani no ganāmā pulka un sacīja man: ‘Ej un uzstājies kā pravietis pret Manu Israēla tautu!’” (Am 7:14, 15).

Amoss bija diezgan atvērts, atzīstot, ka viņam trūkst pravieša īpašību, bet, atklājot savu vēsti Israēla tautai, viņš parāda acīmredzamu spēju piesaistīt savus klausītājus tam, ko viņš grib tiem pateikt.

Viņš sāk ar populāru piezīmi, uzskaitot apkārtējās tautas – Sīriju, Filistiju, Feniķiju, Edomu, Ammonu un Moābu – un sīki aprakstot viņu noziegumus, varmācību un nežēlību, par ko Dievs viņus sodīs (sk. Am 1:3–2:3). Ir viegli iedomāties israēliešus aplaudējam šim ienaidnieku apsūdzībām, īpaši tāpēc, ka daudzi no šo tautu noziegumiem bija vērsti pret pašiem israēliešiem.

Tad Amoss virzās mazliet tuvāk savējiem, pasludinot Dieva tiesu pret Jūdu tautu, Israēla dienvidu kaimiņu tagad sadalītājā valstī. Runājot Dieva vārdā, Amoss norāda uz Dieva atmešanu, viņu nepaklausību Dieva baušļiem un par sodiem, kas nāks pār viņiem (sk. Am 2:4, 5). Nu mēs varam iedomāties ziemeļu valsts cilvēkus, aplaudējot Amosam, jo viņš norāda uz to ļaužu nepareizo rīcību, kas dzīvo kaimiņos.

Bet tad Amoss pievēršas saviem klausītājiem. Pārējā grāmata pievēršas Israēla ļaunumam, elkdievībai, netaisnībai un atkārtotajām kļūdām no Dieva perspektīvas.

Izlasi Am 3:9–11; 4:1, 2; 5:10–15 un 8:4–6. No kuriem grēkiem viņš brīdina? _____

Lai gan Amoss nav diplomātisks savā valodā un viņa brīdinājumi ir kā sods, viņa vēsts ir pilna ar lūgumiem atgriezties pie Dieva. Tas iekļauj taisnības izjūtas atjaunošanu un rūpes par trūcīgajiem viņu vidū: “Bet lai tiesa plūst kā straume un taisnība kā mūžīgs strauts!” (Am 5:24). Daži pēdējie Amosa pravietojuma panti norāda uz Dieva tautas atjaunošanu nākotnē (sk. Am 9:11–15): “Dziļākās atkrišanas un lielāko vajadzību stundā Dieva vēsts viņiem bija piedošanas un cerības vēsts.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 283. lpp.)

Vai ir bijuši brīži, kad tev ir bijis jārunā skarbi, lai izlabotu nepareizības? Kā tu vari izšķirt, kad šāda valoda ir piemērota? _____

Miha

“Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Tas Kungs no tevis prasa, proti – darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā” (Mih 6:8). Kādos veidos tu tieši tagad vari izdzīvot šos vārdus? _____

Mihas 6:8 varbūt ir viens no vislabāk zināmajiem pantiem Rakstos. Tomēr līdzīgi daudziem citiem pantiem, ko mēs pārtaisām par saukļiem un ko liekam uz “plakātiem”, mēs, iespējams, esam mazāk pazīstami ar šī panta kontekstu, nekā mēs domājam.

Izlasi Mih 2:8–11 un 3:8–12. Ko cilvēki darīja, ko Miha bija pavēlējis? _____

Ahaza kā Jūdas ķēniņa valdīšanas laikā Dieva tauta bija sasniegusi jaunu kritumu savas tautas vēsturē un garīgumā. Elkdievība un tās dažādie ļaunie ieradumi bija vairojušies. Vienlaikus, kā to atzīmēja arī citi tā laika pravieši, trūcīgie vēl arvien tika ļaunprātīgi izmantoti un padarīti par upuriem.

Miha bija tāds pats likteņa pravietis kā viņa laikabiedri. Lielākā daļa no viņa pirmajām trim nodaļām izsaka Dieva dusmas un bēdas ļaunuma dēļ, ko bija darījusi Viņa tauta, kā arī stāsta par iznīcību, kas viņiem tuvojas.

Bet Dievs nebija padevies attiecībā uz Saviem ļaudīm. Pat praviešu griezīgās balsis un asās vēstis bija norādījums uz to, ka Dievam Viņa ļaudis vēl joprojām interesē. Viņš deva tiem brīdinājumus Savas mīlestības un rūpju dēļ. Viņš ilgojās viņiem piedot un viņus atjaunot. Viņš nepaliks dusmīgs mūžīgi (sk. Mih 7:18–20).

Šāds ir konteksts labi zināmajam pantam – rīkojies taisnīgi, mīli žēlastību, staigā pazemīgi. Tas var izklausīties vienkārši, bet izdzīvot šādu ticību praktiskā veidā ir daudz lielāks izaicinājums, īpaši ja šāda rīcība liekas tik nesaskanīga ar apkārtējo sabiedrību. Kad citi gūst labumu no netaisnības, zobojas par žēlastību un dzīvo lepībā, taisnīga rīcība, žēlastības mīlēšana un pazemīga staigāšana prasa drosmi un neatlaidību. Tomēr mēs to nedarām vieni. Ja mēs rīkojamies vieni, tad mēs nestaigājam ar savu Dievu.

Kāda ir saikne starp taisnības darīšanu, žēlastības mīlēšanu un staigāšanu pazemīgi Dieva priekšā? _____

Ecehiēls

Ja mums būtu jājautā kristiešu grupai par “Sodomas grēkiem”, pavisam iespējams, ka daudzi sāktu ar tās dažādo seksuālo grēku un citu izvirtības formu aprakstu. Galu galā 1Moz 19:1–13 attēlo slimu un sabojātu sabiedrību, kas ir vairāk nekā nobriedusi iznīcībai.

Tomēr interesanti, ka atbilde ir sarežģītāka par to. Pārdomājiet Ecehiēla aprakstu: “Redzi, tas bija tavas māsas Sodomas noziegums: lepnība, maizes pilnība un dzīve bez bēdām, tāda bija viņas un viņas meitu dzīve. Bet nabagam un trūkuma cietējam tā nesniedza palīdzīgu roku” (Ec 16:49). Lai gan ir skaidrs, ka Kungs neatstāja neievērotas citas samaitātības formas, kas bija atrodamas pilsētā, Ecehiēls šeit pievēršas ekonomiskajai netaisnībai un rūpju neizrādīšanai par trūcīgajiem.

Vai varētu būt, ka Dieva acīs šie ekonomiskie grēki bija tikpat slikti kā seksuālie?

Sekojošā tūlīt pēc Amosa, Mihas un Jesaja, Ecehiēla pirmie pravietojumi izklausās līdzīgi brīdinājuma vēstij par gaidāmo iznīcību. Tomēr pēc Jeruzālemes krišanas Babiloniešu rokās un tās ļaužu nonākšanas gūstā Ecehiēla uzsvars mainās, pilnībā pievēršoties Dieva atjaunošanas apsolījumiem.

Izlasi Ec 34:2–4, 7–16. Salīdzini, kā Dievs novērtē samaitātos Israēla vadītājus un pats Savu vadīšanu. Cik ļoti viņu izturēšanās pret vājākajām “avīm” ir pretstatā Viņa metodēm?

Pat ja viņi bija tik slikti, ka viņus salīdzināja ar Sodomu, Kungs vienalga nāca pie viņiem cerībā, ka varēs novērst viņus no viņu ļaunuma. Saskaņā ar atjaunoto Dieva plānu Savu ļaužu labā viņi atgriezīsies savā zemē, Jeruzāleme tiks atjaunota un templis tiks restaurēts. Atkal tiks svinēti Dieva dotie svētki, un zeme atkal tiks vienlīdzīgi sadalīta starp ļaudīm, kā viņi to bija mantojuši (sk. Ec 47:13–48–29). Šķiet acīmredzams, ka Dieva nodoms bija, lai Viņa plāns Saviem ļaudīm, kā tas tika pirmo reizi dots Mozum un Israēla ļaudīm pēc viņu izglābšanas no Ēģiptes, atkal tiktu atjaunots ar Viņa ļaužu atgriešanos no gūsta. Tas ietvēra rūpes par vājākajiem sabiedrības locekļiem, kā arī par tiem, kas tika uzskatīti par atstumtajiem.

Cik tev ir svarīgi tas, ka mūsu Dievs ir Dievs, kas piedāvā otrās iespējas pat tiem Viņa ļaudīm, kas ir rīkojušies nepareizi pēc tam, kad viņiem bija dota iespēja izdarīt labāku izvēli?

Jesaja

Izlasi Jes 1:15–23; 3:13–15 un 5:7, 8. Kā tu aprakstītu pravieša atbildi uz sabiedrībā notiekošo?

Jesajas pirmajā svētrunā – pirmajās piecās nodaļās – ir kopā sajaukta iznīcinoša kritika par to, par kādu sabiedrību ir kļuvusi Dieva tauta, tuvojošās tiesas brīdinājumi, kas sekos tam, ka tauta ir atmetusi Dievu un turpina darīt ļaunu, un cerības piedāvājums, ja tā atgriezīsies pie Dieva un izmainīs savas dzīves un sabiedrību. Bet varbūt spēcīgākās emocijas, kas izskan viņa vārdos, ir bēdas. Balstoties uz savu izpratni par to, kas ir Dievs un ko Viņš vēlas Saviem ļaudīm, pravietis apraud to, kas ir zaudēts, neskaitāmus aizmirstus cilvēkus, kas ir ievainoti, un spriedumu, kam jānāk pār tautu.

Jesaja turpina šo modeli savā pravietiskajā kalpošanā. Viņš aicina cilvēkus atcerēties, ko Dievs viņu labā ir darījis. Viņš arī piedāvā šiem cilvēkiem cerību tajā, ko Dievs grib viņiem darīt nākotnē. Tādējādi mums vajadzētu meklēt Kungu tagad, jo atjaunotās attiecības ar Viņu iekļaus pašreizējās nepareizās rīcības nožēlu un izmaiņu izturēšanās veidā pret citiem.

58. un 59. nodaļā Jesaja atkal atgriežas pie savām bažām par taisnību. Viņš atkal apraksta sabiedrību, kurā “nostumta pie malas tiesa, un taisnība pilnīgi izzudusi; uzticība grīļojas kaut kur tirgus laukumā, bet godīgums nekur neatrod ieejas” (Jes 59:14). Bet viņš arī apliecina, ka Dievs to redz un ka Dievs izglābs Savus ļaudis – “nāks pestītājs” (Jes 59:20).

Visā Jesajas grāmatā nozīmīga daļa pravieša uzmanības ir veltīta Mesijas nākšanas pasludināšanai, kas beidzot atjaunos Dieva valdīšanu virs zemes un atnesīs taisnību, žēlastību, dziedināšanu un atjaunošanu kopā ar Viņu.

Izlasi Jes 9:6, 7; 11:1–5; 42:1–7 un 53:4–6. Kā šie pravietojumi saskan ar to, ko jūs saprotat ar Jēzus dzīvi, kalpošanu un nāvi? Ko šie pravietojumi rosina domāt par to, kāds ir nolūks Viņa nākšanai uz šo pasauli? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Pravieši un ķēniņi” nodaļu “Asīrijas gūstā” (279.–292. lpp.) un “Jesajas aicināšana” (303.–310. lpp.).

“Pret šajā laikmetā visur redzamo apspiešanu, kļiedzošo netaisnību, nevajadzīgo greznumu un izšķērdību, nekaunīgajiem mielastiem un dzīrēm, rupjo izvirtību un izlaidību savu balsi pacēla pravieši, bet veltīgi bija viņu protesti, velti tie uzrādīja ļaužu grēkus.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 282. lpp.)

“Jesajam izredzes bija īpaši drosmi atņemošas, ja runa ir par cilvēku sociālo stāvokli. Savā kārē gūt peļņu vīri pievienoja māju mājai un lauku laukam. [...] Taisnība bija sabojāta, un trūcīgajiem netika parādīta žēlastība. [...] Pat amatpersonas, kuru pienākums bija pasargāt bezpalīdzīgos, bija kurlas pret trūcīgo un nabadzīgo, atraitņu un bāreņu saucieniem. [...] Ņemot vērā šos apstākļus, nav pārsteigums, ka Jesaja, kas Usijas valdīšanas pēdējos gados tika aicināts nest Jūdas tautai Dieva brīdinošās un norājošās vēstis, centās izvairīties no tādas atbildības. Viņš labi saprata, ka sastapsies ar krasu pretestību.” (306., 307. lpp.)

“Mums vajadzētu uzņemt šos skaidros praviešu vārdus [...] kā Dieva balsi katrai dvēselei. Mums nevajadzētu zaudēt nevienu iespēju darīt žēlastības, maigas tālredzības un kristīgas pieklājības darbus to labā, kas nes nastas un ir apspiesti.” (327. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Mēs bieži saprotam, ka pravietojumu funkcija ir paredzēt nākotni. Kā tas, ka Vecās Derības pravieši pievērsās pasaulei, kurā viņi dzīvoja, maina tavu izpratni par pravieša lomu?

2. Praviešu dzīve un vēsts parāda, cik grūti un bīstami var būt stāvēt par patiesību. Kāpēc, tavuprāt, viņi darīja to, ko darīja, un runāja to, ko runāja?

3. Praviešu rakstos, šķiet, Dievs vienuviet ir dusmīgs, citviet parāda dziļas rūpes par Saviem ļaudīm. Kā jūs varat saskaņot šos divus Dieva rakstura aspektus?

Kopsavilkums: Vecās Derības pravieši bija dedzīgi un bieži dusmīgi un sarūgtināti Dieva ceļu aizstāvji. Pārdomājot paša Dieva izteiktās rūpes, šī dedzība ietvēra spēcīgu pievēršanos taisnībai trūcīgo un apspiesto labā. Praviešu aicinājums atgriezties pie Dieva ietvēra netaisnības pārtraukšanu, ko Dievs apsoliņa darīt savās vīzijās, lai nodrošinātu Saviem ļaudīm labāku nākotni.

PIELŪDZIET RADĪTĀJU

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps 115:1–8, 5Moz 10:17–22, Ps 101:1, Jes 1:10–17, Jes 58, Mk 12:38–40.

ATMIŅAS PANTS:

“Vai drīzāk tā nav gavēšana, kāda Man patīk, proti: kad atraisa jūga važas, kad tos, kam pāri nodarīts, atlaiž svabadībā un noņem no viņu pleciem ikkatru jūgu? Vai ne tā? Kad tu savu maizi lauz izsalkušam un nabagus, kas bez pajumtes, uzņem savā namā; kad tu redzi kailus un tos apģērb un neatraujies no sava tuvāka” (Jes 58:6, 7).

Pat ātra Vecās Derības praviešu grāmatu lasīšana norāda mums uz viņu bažām par sliktu izturēšanos pret trūcīgajiem un apspiestajiem. Pravieši un Dievs, kura vārdā viņi runāja, bija sašutuši par to, ko viņi redzēja notiekam visās apkārtējās tautās (sk., piemēram, Am 1. un 2. nodaļu). Bet viņiem bija arī īpaša dusmu un bēdu izjūta par netaisnības darbiem, ko bija darijuši paši Dieva ļaudis, tie, kas bija saņēmuši tik daudz svētības no Viņa. Ņemot vērā viņu vēsturi, kā arī Dieva dotos likumus, šiem cilvēkiem vajadzēja dzīvot labāk. Diemžēl tas tā vienmēr nebija, un praviešiem bija daudz ko teikt par šo skumjo notikumu stāvokli.

Ir interesanti atklāt arī to, ka daudzi vislabāk zināmie apgalvojumi par taisnību un netaisnību no Vecās Derības praviešiem patiesībā ir doti pielūgsmes norādījumu kontekstā. Kā mēs redzēsim, patiesa pielūgsmē nav kaut kas tāds, kas notiek reliģiska rituāla laikā. Patiesa pielūgsmē ir arī tādas dzīves dzīvošana, kas praktiski īsteno tādas rūpes par citu labklājību, kādas ir Dievam, un kas cenšas pacelt tos, kas ir nomākti un aizmirsti.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. augustā.

Elkdievība un apspiešana

Drīz pēc tam, kad Dievs izveda Israēla tautu no Ēģiptes, Viņš satikās ar to pie Sinaja kalna, dodot viņiem desmit baušļus rakstiskā formā, ieskaitot pirmos divus baušļus par citu dievu nepielūgšanu un elku netaisīšanu (sk. 2Moz 20:2–6). Atbildot ļaudis apsolīja darīt visu, kas viņiem bija pavēlēts, un dzīvot kā Viņa ļaudis (sk. 2Moz 24:1–13).

Bet tad Mozus bija aizgājis uz kalnu uz gandrīz sešām nedēļām un tauta sāka domāt, kas ar to noticis. Pūļa spiediena rezultātā Ārons izgatavoja zelta teļu un vadīja tautu upuru pieņemšanā šim elkam, pēc kā tie “apsēdās ēst un dzert un cēlās līksmoties” (2Moz 32:6). Gan Kungs, gan Mozus bija sašutuši, cik ātri tauta novērsās no Dieva un pievērsās elku pielūgsmei – un šķiet, ka tā bija tikai Mozus aizlūgšana, kas izglāba Israēlu no pelnītā soda (sk. 2Moz 32:30–34).

Tomēr eldievība bija kārdināšana, kurā Dieva ļaudis iekrita pārāk bieži. Israēla un Jūdas ķēniņu vēsturē laiku pa laikam ir elkdievības periodi, kas ietver varmācīgu rīcību, uz ko daži ķēniņi vadīja tautu, pielūdzot šos dievus. Šī neuzticība atkārtoti bija Dieva sūtīto praviešu vēsts centrā, lai aicinātu ļaudis atpakaļ pie Viņa. Bieži vien starp saucieniem pēc atmodas un reformācijas bija arī aicinājumi labāk izturēties pret trūkumcietējiem, grūtībās esošajiem un bezpalīdzīgajiem viņu vidū.

Izlasi Ps 115:1–8. Kādu svarīgu domu autors šeit pasaka? _____

Cilvēkiem ir tieksme kļūt līdzīgiem lietām vai cilvēkiem, ko viņi pielūdz un kam pievēršas. Tas bija tikai dabiski, ka rūpes par citiem un par taisnību mazinājās, kad Dieva ļaudis novērsās no taisnības Dieva pielūgsmes un sāka pielūgt apkārtējo tautu viltus dievus, kas bieži vien tiek attēloti kā kara un auglības būtnes. Kad tauta izvēlējās citus dievus, viņi izmainīja savu attieksmi pret daudzām lietām, ieskaitot savu izturēšanos pret citiem. Ja viņi būtu bijuši uzticīgi Kungam, viņi būtu atdarinājuši Viņa rūpes par grūtībās nonākušajiem.

Pārdomājiet vairāk domu par to, ka cilvēks kļūst līdzīgs tam, ko viņš pielūdz. Kā mūsdienās atklājas šis princips? _____

Pielūgsmes iemesls

Visā Bībelē Dieva tauta ir aicināta pielūgt Dievu, bet mums ir arī atkārtoti piedāvāti iemesli to darīt. Mums ir teikts, lai mēs pielūdzam Viņu tā dēļ, kas Viņš ir, ko Viņš ir darījis un Viņa daudzo īpašību dēļ, tādām kā Viņa labestība, taisnība un žēlastība. Saņemot atgādīnājumus par to, kāds ir Dievs, ko Viņš ir izdarījis mūsu labā (īpaši Kristus krusta nāvē) un ko Viņš apsola darīt, neviens no mums nepaliks bez laba iemesla, kā dēļ pielūgt un slavēt Dievu.

Izlasi 5Moz 10:17–22, Ps 101:1, 146:5–10, jes 5:16, 61:11. Kāda motivācija pielūgt un slavēt Dievu ir dota šajos pantos? _____

Šādi pielūgsmes iemesli Dieva ļaudīm nebija nekas jauns. Dažas no tikko atbrīvoto israēliešu visentuziastiskākajām pielūgsmes reizēm notika, atsaucoties uz acīmredzamo Dieva iejaukšanos viņu labā. Piemēram, pēc iziešanas no Ēģiptes un Sarkanās jūras šķērsošanas Mozus un Mirjama vadīja ļaudis slavēšanas dziesmās Dievam par to, ko viņi bija tikko redzējuši un no kā bija izglābti (sk. 2Moz 15).

Dieva taisnību un žēlastību, kā tā atklājas šādos notikumos, nebija iespējams aizmirst. Ļaudīm uzturot šos stāstus dzīvus, tos regulāri pārstāstot, Dieva darbi un taisnība turpināja būt iedvesma viņu vēlākajiem pielūgsmes gadiem un turpmākajās paaudzēs. Viens piemērs šai pārstāstīšanai un pielūgsmei ir uzrakstīts 5Moz 10:17–22.

Dieva taisnība ir, pirmkārt, daļa no tā, kas ir Viņš, būtiska Viņa rakstura sastāvdaļa. “Nē, patiesi, Dievs neliek notikt jaunam, un Visuvarenais nesagroza tiesu” (Īj 34:12). Dievs ir taisnīgs un Viņš rūpējas par taisnību – un tas ir iemesls Viņu pielūgt un slavēt.

Otrkārt, Dieva taisnība ir redzama Viņa taisnajos darbos Savu ļaužu labā un visu to labā, kas ir trūcīgi un apspiesti. Viņa taisnība nekad nav tikai Viņa rakstura apraksts. Drīzāk Bībele attēlo Dievu, kas “dzird apspiesto un nomākto kļiedzienus” (Īj 34:28) un ir aktīvs un ieinteresēts izlabot nepareizības, kas mūsu pasaulē ir tik acīmredzamas. Beigās tas tiks pilnībā īstenots Dieva pēdējā tiesā un pasaules pārrādīšanā.

Ja senajam Israēlam bija iemesls slavēt Kungu, cik daudz vairāk iemeslu slavēt Viņu ir mums, kas dzīvojam pēc krusta notikumiem. _____

Reliģiskie apspiedēji

Israēla un Jūdas valsts labākajos gados ļaudis atgriezās pie Dieva pielūgsmes un gāja uz templi, lai gan pat tad viņu pielūgsmē bieži vien bija sajaukta ar elkdiēvību un apkārtējo tautu reliģijām. Bet, saskaņā ar praviešiem, pat viņu vislabākie mēģinājumi nebija pietiekami, lai novērstu viņus no ļaunumiem, kas bija izplatījušies pa visu zemi viņu ikdienas dzīvē. Un, lai arī cik smagi viņi centās izpildīt visus savus reliģiskos rituālus, viņu dziesmu skaņas nevarēja aplūsināt trūcīgo un apspiesto kliedzienu.

Amoss aprakstīja sava laika ļaudis kā tādus, kas “nomāc nabago un izdeldē zemes bēdu ļaudis” (Am 8:4). Viņš redzēja viņu ilgas ātrāk nodarīt rituālus, lai varētu atkal atvērt savus tirgus laukumus un atgriezties pie savas negodīgās tirdzniecības un “nopirkt nabagos par naudu un trūcīgos par pāri kurpju” (Am 8:6).

Izlasi Jes 1:10–17, Am 5:21–24 un Mih 6:6–8. Ko Kungs saka šiem reliģiskajiem cilvēkiem par viņu rituāliem? _____

Ar Savu praviešu starpniecību Dievs izmanto spēcīgu valodu, lai izsmietu reliģiju un pielūgsmi, kas ir atrauta no apkārtējo cilvēku ciešanām un apspiestības. Am 5:21–24 mēs lasām par Dievu, kas saka, ka Viņš “ienīst”, “nicina” viņu pielūgsmi un Viņam tā ir pretīga. Viņu sanāksmes tiek aprakstītas kā “smaka”, un viņu ziedoņi un mūzika ir atstumti kā pilnīgi nevērtīgi.

Mih 6. nodaļā mēs redzam arvien uzpūstākus, pat izsmejošus ierosinājumus, kā viņi varētu vislabāk pielūgt Dievu. Pravietis izsmejoši izsaka priekšlikumu par dedzināmiem upuriem, tad viņš vairo upuru skaitu līdz “daudziem tūkstošiem aunu, ar desmit tūkstošām eļļas straumju” (Mih 6:7), pirms nonākt pie šausmīgās, bet ne nezīnāmās galējības ierosināt upurēt savu pirmdzimto bērnu, lai iemantotu Dieva labvēlību un piedošanu.

Tomēr tas, ko Kungs no viņiem gribēja, bija “darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt ar Dievu” (Mih 6:8).

Vai tu esi kādreiz sapratis, ka esi vairāk noraizējies par reliģiskām formām un rituāliem, nevis par palīdzēšanu tiem cilvēkiem, kas dzīvo tuvumā un kam ir vajadzīga palīdzība? Ko tu iemācījies no šīs pieredzes? _____

Pielūgsmes veids

Izskaidrojot attiecības starp pielūgsmi un taisnību, ir vēl viens solis, uz ko mudina pravieši: aktīvas rūpes par trūcīgo un apspiesto atbrīvošanu un palīdzēšana tiem, kam palīdzība ir nepieciešama, ir svarīga pielūgsmes daļa. Jes 58 ir nodaļa, kas skaidri parāda šo saikni.

Izlasi Jes 58. Kas ir nogājis greizi attiecībās starp Dievu un Viņa ļaudīm, kā tas aprakstīts šīs nodaļas sākumā? _____

Kā mēs iepriekš redzējām, kritika ir vērsta uz cilvēkiem, kas ir reliģiski aktīvi. Viņi izskatās nopietni Dieva meklējumos, bet acīmredzot tas nedarbojas. Tāpēc Dievs saka, ka viņiem vajadzētu mēģināt mainīt to, kā viņi pielūdz, lai izmēģinātu citādāku veidu, kā kalpot Dievam. Ja Viņam būtu jāizvēlas, kā viņi pielūdz, tad tas būtu tā: “Kad atraisa jūga važas, kad tos, kam pāri nodarīts, atlaiž svabadībā un noņem no viņu pleciem ikkatru jūgu” (Jes 58:6). Viņi arī pabaro izsalkušos, dod patvērumu bezpajumtniekiem un palīdz tiem, kas ir grūtībās.

Tādas aktivitātes nav atklātas kā vienīgais pielūgsmes veids, bet Dievs uzstāj to pieņemt kā pielūgsmes veidu un kā pielūgsmes formu, kas var būt ieteicamāka nekā tradicionālākas pielūgsmes izpausmes. Tādējādi pielūgsmē nav tikai uz iekšu vērsta, bet tā ir kaut kas tāds, kas nes svētības visiem, kas atrodas Dieva pielūdzēju tuvumā. “Reliģijas patiesais nolūks ir atbrīvot cilvēkus no viņu grēka nastas, iznīcināt neiecietību un apspiestību un veicināt taisnību, brīvību un mieru.” (“The SDA Bible Commentary” 4. sēj., 306. lpp.)

Jes 58:8–12 Dievs apsola svētības kā atbildi uz šādu pielūgsmes formu. Patiesībā Dievs saka – ja cilvēki būtu mazāk vērsti uz sevi, viņi ieraudzītu, ka Dievs strādā ar viņiem un caur viņiem, lai nestu dziedināšanu un atjaunošanu.

Interesanti, ka šī nodaļa arī saista konkrēto pielūgsmes veidu ar “prieka” pilnas sabata ievērošanas atjaunošanu. Mēs jau redzējām dažas stipras saiknes starp sabatu un kalpošanu, bet šie panti iekļauj gan aicinājumu ienest dzīvību savā pielūgsmē, gan atklāt Dieva svētību. Pārdomājot šos pantus, Elena Vaita komentēja: “Pār tiem, kas ievēro Kunga sabatu, gulstas atbildība darīt žēlastības un labdarības darbu.” (“Welfare Ministry”, 121. lpp.)

Žēlastība un uzticība

Kad Jēzum stājās pretī daži Viņa laika reliģiskie vadītāji, kas Viņu kritizēja par to, ka Viņš ēd ar “grēciniekiem”, Viņš citēja pravieti Hozeju, sakot, lai viņi iet atpakaļ pie savām grāmatām un atklāj, ko Dievs patiesībā domā, sakot: “Man patīk žēlastība un ne upuris” (Mt 9:13, citēts Hoz 6:6).

Kā mēs redzēsim, Jēzus dzīve bija rūpju un kalpošanas pilna. Viņa mijiedarbība ar citiem, Viņa dziedināšanas brīnumi un daudzas no Viņa līdzībām atklāja, ka šādi pavadīta dzīve ir vislabākais veids, kā izteikt patiesu nodošanos Dievam. Reliģijas vadītāji bija vislielākie kritiķi, bet viņi bija arī Viņa skarbākās kritikas mērķis. Līdzīgi reliģiskajiem cilvēkiem Jesajas dienās viņi uzskatīja, ka ir nodrošinājuši savas īpašās attiecības ar Dievu, pateicoties reliģiskajiem darbiem, lai gan vienlaikus viņi apspieda trūcīgos un ignorēja tos, kam bija grūtības. Viņu pielūgsmē nesaskanēja ar viņu darbiem, un Jēzus nebija atturīgs, izsakot Savu nosodījumu šādi liekulībai.

Izlasi Mk 12:38–40. Vai Jēzus vārdi, ka viņi “aprij atraitņu namus”, šķiet neiederīgi šajā sarakstā, vai arī tā ir galvenā doma, ko Jēzus cenšas pateikt? Kā tu izskaidrotu, kāpēc “šie dabūs jo grūtu sodu”? _____

Varbūt Jēzus visbiedējošākā svētruna – īpaši reliģiski noskaņotiem cilvēkiem – ir atrodama Mt 23. nodaļā. Jēzus ne tikai apraksta viņu reliģiju kā tādu, kas nepalīdz cilvēkiem, kam dzīvē ir atņemtas priekšrocības; Viņš uzskata šādu reliģiju par tādu, kas palielina viņu nastas. Jēzus saka, ka ar saviem darbiem vai reizēm nekā nedarīšanu un nerūpēšanos viņi “aizslēdz Debesu valstību cilvēkiem” (Mt 23:13).

Bet, atbalsojot iepriekšējo gadsimtu praviešus, Jēzus arī tiešā veidā runā par bezdibeni starp nopietnajiem reliģiskajiem darbiem un netaisnību, ko viņi piedeva un no kā guva labumu. “Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! Jo jūs dodat desmito tiesu no mētrām, dillēm un ķīmenēm un atstājat bez ievēribas svarīgāko bauslībā: tiesu, žēlastību un ticību. Šo jums bija darīt un to neatstāt” (Mt 23:23). Jēzus steidza piebilst, ka reliģiskie darbi un rituāli nav paši par sevi nepareizi, bet tiem nevajadzētu aizstāt godīgu izturēšanos pret citiem.

Kā mēs varam izvairīties no slazda domāt, ka tas, ka man ir patiesība un es to zinu, ir pietiekami? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Welfare Ministry” nodaļu “Isaiah 58—A Divine Prescription” (29.–34. lpp.), kā arī grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Vai, jums, farizeji” (610.–620. lpp.).

“Uzsverot praktiskās dievbijības vērtību, pravietis tikai atkārtoja Israēlam doto padomu iepriekšējos gadsimtos. [...] No laikmetiem uz laikmetiem Jehovas kalpi atkārtoja šos padomus tiem, kam draudēja briesmas iekrist formālisma ieradumos un aizmirst parādīt žēlastību.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 326., 327. lpp.)

“Es esmu pamācīta norādīt mūsu ļaudīm uz Jesajas 58. nodaļu. Lasiet uzmanīgi šo nodaļu un saprotiet, kāda veida kalpošana ienesīs draudzēs dzīvību. Evaņģēlija darbs ir jānes uz priekšu ar mūsu dāsnuma, kā arī ar mūsu darbu palīdzību. Satiekot dvēseles, kurām vajadzīga palīdzība, sniedziet tiem to. Ja satiec kādu, kas ir izsalcis, pabaro viņu. To darot, jūs strādāsiet saskaņā ar Kristus kalpošanu. Kunga svētais darbs bija labdarības darbs. Lai mūsu ļaudis visur tiek iedrošināti piedalīties tajā.” (Elena Vaita “Welfare Ministry”, 29. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Vai jūs esat kādreiz domājuši par taisnības darīšanu un žēlastības mīlēšanu kā par pielūgsmi? Kā tas varētu mainīt tavu pieeju tam, kā tu rūpējies par citiem? Kā tas varētu izmainīt tavu pielūgsmes metodi?

2. Kā mēs varam sargāties, lai neatstātu “bez ievēribas svarīgāko bauslībā” (Mt 23:23) savā kristīgajā dzīvē gan personīgi, gan kā draudzes kopiena? Kā jūs varat ieraudzīt piemērus paši savā pieredzē, kur jūs varbūt “odus izkāšat un kamieļus aprijat” (Mt 23:24)?

3. Kāpēc liekulība tiek uzskatīta par tādu grēku? Vai nav labi vismaz mēģināt izskatīties kā tādām, kas dara labu?

4. Kā Dieva skatījums un dedzība pret trūcīgajiem un nomāktajiem, kā tas ir izteikts ar praviešu starpniecību, izmaina tavu pasaules uzskatu? Kā tu būtu citādi lasījis vai klausījies vietējās ziņas, ja tu redzētu un dzirdētu ar pravieša acīm un ausīm?

KOPSAVILKUMS:

Lai gan pravieši bija noraizējušies par ļaunumu zemē, viņi īpaši pievērsās ļaunumam, ko bija izdarījuši cilvēki, kas apgalvoja, ka viņi pielūdz Dievu. Praviešiem un Jēzum pielūgsmē nav atdalāma no taisnības, un šāda reliģija ir liekulība. Patiesā pielūgsmē, kādu vēlas Dievs, iekļauj darbības pret apspiešanu un rūpes par trūcīgajiem un grūtībās esošajiem.

JĒZUS UN GRŪTĪBĀS NONĀKUŠIE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lk 1:46–55, 4:16–21, 7:18–23, Mt 12:15–21, Mt 21:12–16, Mk 11:15–19, Jes 53:3–6.

ATMIŅAS PANTS:

“Tā Kunga Gars ir uz Manis, jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem, pasludināt atsvabināšanu cietumniekiem un akliem gaismu, satriektos palaist vaļā un pasludināt mūsu Kunga žēlastības gadu” (Lk 4:18, 19).

Viens no iemesliem, kāpēc Jēzus atnāca, bija parādīt mums, kāds ir Dievs. Viņš to darīja ar Savu mācību, ar Savu upuri un ar Savu dzīvi, tas ir, kā Viņš izturējās pret parastiem cilvēkiem. Daudzi no Viņa darbiem panāca tūlītējas, reālas izmaiņas citu cilvēku dzīvē.

Šo Mesijas kalpošanas aspektu jau paredzēja Vecās Derības pravieši, Jēzus māte Marija un pat Jēzus pats, definējot Savu misiju pirmajā pierakstītajā Viņa svētrunā (Lk 4. nod.). Bez tam evaņģēliju autori bieži izmantoja Vecās Derības praviešu valodu, lai paskaidrotu, ko Jēzus darīja, atstāstot Viņa stāstu. Šādā veidā Jēzus dzīve bija skaidri redzama šo praviešu rakstos, atklājot arī līdzjutību pret trūcīgajiem un apspiestajiem.

Reliģiskie vadītāji tomēr uztvēra Jēzu kā draudu. Jēzus arestēšana, netaisna tiesāšana un krustā sišana ir šausminošs netaisnības un nežēlības paraugs. Caur Jēzu Dievs zina, ko nozīmē piedzīvot netaisnību – un Savā nāvē Viņš parādīja ļaunuma briesmīgumu. Tomēr Savā augšāmcelšanā Viņš uzvarēja, nodrošinot dzīvību, labestību un glābšanu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. augustā.

Marijas dziesma

Iedomājies šādu ainu: Marija pirms dažām dienām ir saņēmusi vēsti no eņģeļa Gabriēla. Viņš tai ir pastāstījis, ka viņa būs māte Jēzum, Visaugstākā Dēlam. Viņa vēl nevienam nav teikusi, bet dodas apmeklēt Elizabeti, savu gados vecāko radnieci, kas arī gaida noslēpmainu bērniņu. Ar garīgu redzējumu Elizabete saprot Marijas vēsti, pirms Marijai ir bijusi iespēja kaut ko pateikt, un kopā viņas priecājas par Dieva apsolījumiem un labestību.

Izlasi Lk 1:46–55. Ievēro, kā kopā saplūst slavēšana par to, kas ir domāts tikai viņai, ar vispārīgāku slavēšanu – “jo Varenais lielas lietas pie manis ir darījis” (Lk 1:49). Kāpēc mūsu Dieva slavēšanai un pielūgsmei vajadzētu iekļaut gan personīgus, gan vispārīgus uzsvarus?

Šī ir ievērojama dziesma, kas varētu labi iederēties starp psalmiem vai ebreju praviešu rakstiem. Mariju ir pārņēmušas apbrīnas un pateicības jūtas pret Dievu. Viņa bija skaidri redzējusi Dieva darbu savā dzīvē, bet viņa arī apzinājās Dieva plāna plašāko ietekmi uz sevi un uz visu cilvēci.

Bet Marijas izpratnē Dievs ir ne tikai spēcīgs un slavas cienīgs. Viņš ir arī žēlsirdīgs, un Viņam, šķiet, ir īpaša attieksme pret pazemīgajiem, nomāktajiem un trūcīgajiem. Pēc labās vēsts pasludināšanas Marijai eņģelis tikko bija paspējis aiziet, kad viņa jau bija sākusi slavēt Dievu: “Viņš varenos nogāzis no augstiem troņiem un paaugstinājis zemos. Izsalkušo Viņš pildījis ar labumiem, un bagātos Viņš atstājis tukšus” (Lk 1:52, 53).

Jēzus zemes dzīves stāsta pašā sākumā Viņš tiek iepazīstināts kā Valdnieks (sk. Lk 1:43) – bet kā citādas valsts valdnieks. Kā to aprakstījuši daudzi komentētāji, Dieva valstībai, kuru Jēzus ir nācis iesākt un izveidot, ir jābūt apgrieztai valstībai, ja salīdzinām ar parasto sociālo kārtību šīs pasaules valstīs. Mums pieejamajos aprakstos par Jēzus valstību tie, kam tajā pieder vara un bagātība, ir vismazākie, kamēr trūcīgie un apspiestie tiek atbrīvoti, “piepildīti” un pagodināti.

Ja baznīcai vajadzētu būt Dieva valstības izpausmei, cik labi tā atklāj “apgriezto valstību”, ko aprakstīja Marija? Kā varētu īstenot kaut ko tamlīdzīgu, tajā pašā laikā neesot negodīgiem pret bagātajiem un pie varas esošajiem, kas arī ir Kristus mīlestības saņēmēji? ____

Jēzus misijas definīcija

Vai nu tas bija iepriekš iepļānots tās dienas lasījums, vai arī Jēzus mērķtiecīgi atrada atbilstošos pantus Viņam iedotajā Rakstu rullī (Jes 61:1, 2), tomēr tā nebija nejaušība, ka šie panti bija Viņa pirmās publiskās svētrunas citāti. Tā arī nav sagādīšanās, ka stāsts par Jēzus īso svētrunu Lk 4:16–21 – “Šodien šis jūsu ausīm dzirdētais raksts ir piepildīts” (Lk 4:21) – iesāk Lūkas ziņojumu par Jēzus publisko kalpošanu.

Šķiet, ka Jēzus uztver melodiju no Marijas dziesmas par “apgriezto valstību” un sāk to īstenot Savā kalpošanā. Jēzus – un Lūka Jēzus stāsta atstāstījumā – izmantoja Jesajas prāvotojumu, lai paskaidrotu, ko Jēzus dara un ko viņš darīs, bet tas ir arī vēl viens veids, kā izteikt to, ko Marija bija aprakstījusi pirms 30 gadiem. Trūcīgie, ievainotie un apspiestie īpaši ir uzmanības centrā, un tie ir Jēzus nestās labās vēsts saņēmēji.

Jēzus izmantoja pantus no Jes 61. nodaļas kā Savas misijas definīciju. Gan Viņa kalpošanai, gan misijai bija jābūt gan garīgai, gan praktiskai, un Viņš parādīja, ka garīgais un praktiskais nav tik ļoti šķirti, kā mēs to reizēm pieņemam. Jēzum un Viņa mācekļiem rūpes par cilvēkiem fiziski un praktiski bija vismaz daļa no rūpēm par viņiem garīgi.

Izlasī un salīdzini Lk 4:16–21 un 7:18–23. Kā tu domā, kāpēc Jēzus atbildēja šādi? Kā tu atbildētu uz līdzīgu jautājumu par Jēzus dievišķumu un mesianiskumu? _____

Kad Jēzus izsūtīja Savus mācekļus, uzdevums, ko Viņš tiem deva, bija arī saskaņā ar šo misiju. Lai gan viņiem bija jāpasludina, ka “Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi” (Mt 10:7), Jēzus tālākie norādījumi Viņa mācekļiem bija: “Dziediniet slimus, šķīstiet spitālīgus, uzmodiniet mirušus, izdzeniet ļaunus garus. Bez maksas jūs esat dabūjuši, bez maksas dodiet” (Mt 10:8). Viņu kalpošanai Jēzus vārdā bija jāatspoguļo un jāparāda dzīvē Jēzus kalpošanas vērtības un principi, kā arī valstība, uz ko Viņš cilvēkus aicināja. Mācekļiem arī bija jāpievienojas Jēzum Viņa misijā pacelt pēdējos, vismazākos un pazudušos.

Kā mēs līdzsvarojam šo darbu ar svarīgo triju eņģeļu vēsts sludināšanu bojā ejošajai pasaulei? Kāpēc visam, ko mēs darām, ir jābūt vienā vai citā veidā saistītam ar “tagadējās patiesības” pasludināšanu? _____

Jēzus dziedina

Evanģēliji ir pilni ar Jēzus brīnumu stāstiem, īpaši ar dziedināšanas gadījumiem. Kā Jesaja bija pravietojis, Viņš dziedināja aklos un atbrīvoja tos, ko bija pārņēmusi slimība, reizēm pēc daudzu gadus ilgām ciešanām (sk., piemēram, Mk 5:24–34, Jņ 5:1–15). Bet Viņš izdarīja vairāk par to: Viņš lika kropliem atkal sākt staigāt, Viņš dziedināja spitālīgos – ne tikai ar vārdiem, bet arī viņus aizskarot, kaut arī viņi bija “nešķīsti”. Viņš stājās preti dēmoniņiem, kas bija apsēduši cilvēku prātus un miesas, un Viņš arī uzmodināja no mirušajiem.

Mēs varbūt domājam, ka šie brīnumi piesaistīja pūļus un pierādīja Viņa spēku daudziem Viņa apšaubītājiem un kritiķiem. Bet tas tā vienmēr nebija. Tā vietā Jēzus bieži deva norādījumu dziedinātajam cilvēkam, lai viņš nevienam par to nestāsta. Lai gan šķiet, ka tikko dziedinātie cilvēki visdrīzāk neievēroja šos norādījumus un nepaturēja brīnišķīgo ziņu pie sevis, Jēzus mēģināja parādīt, ka Viņa brīnumiem ir daudz lielāka nozīmē nekā tikai izrādīšanās. Galējais mērķis, protams, bija, lai cilvēki saņem glābšanu Viņā.

Tomēr Jēzus dziedināšanas brīnumi bija Viņa līdzjūtības izteiksme. Piemēram, ievadot stāstu par 5000 paēdināšanu, Matejs saka: “Un Jēzus izgājis redzēja daudz ļaužu, un Viņam sirds iežēlojās par tiem, un Viņš dziedināja viņu neveselos” (Mt 14:14). Jēzus juta to cilvēku sāpes, kas bija ievainoti, un darīja visu, lai palīdzētu un paceltu cilvēkus, ar ko Viņš nonāca kontaktā.

Izlasi Jesajas pravietojumu Mt 12:15–21. Kādos veidos Jesaja un Matejs norāda, ka Jēzus darīja kaut ko vairāk, nekā tikai dziedināja dažus slimus cilvēkus (pat ja tie bija vairāki simti)? _____

“Katrs brīnums, ko Kristus paveica, bija Viņa dievišķuma zīme. Viņš darīja tieši to darbu, kas bija teikts par Mesiju. Bet farizejiem šie žēlastības darbi bija skaidrs uzbrukums. Jūdu vadītāji ar aukstu vienaldzību skatījās uz cilvēku ciešanām. Daudzos gadījumos viņu savtība un apspiešana bija izraisījusi ciešanas, ko Kristus atviegloja. Tādējādi Viņa brīnumi tiem bija kā rājiens.” (Elena Vaits “Laikmetu ilgas”, 406. lpp.)

Jēzus dziedināšanas brīnumi bija līdzjūtības un taisnības darbi. Bet jebkurā gadījumā tie nebija pašmērķis. Beigās viss, ko Kristus darīja, bija ar nolūku vadīt ļaudis uz mūžīgo dzīvību (sk. Jņ 17:3).

Tempļa šķīstīšana

Lasot evaņģēlijos stāstus par Jēzu, mūs bieži vien piesaista Jēzus maigums – Viņa rūpes par slimajiem un par bērniem, Viņa stāsti par pazudušā meklēšanu un par Dieva valstību. Tieši tāpēc citi stāsti, kuros mēs redzam Viņu rīkojamies asi un ar spēku – īpaši pret tā laika reliģiskajiem vadītājiem un viņu rīcību –, var mūs pārsteigt.

Izlasi Mt 21:12–16, Mk 11:15–19, Lk 19:45–48 un Jņ 2:13–17. Kāda nozīme ir faktam, ka šādi līdzīgi stāsti tiek stāstīti visos evaņģēlijos? _____

Nav pārsteigums, ka šis starpgadījums ir iekļauts katrā evaņģēlijā. Tas ir stāsts, kas ir pilns ar drāmu, piedzīvojumiem un degsmi. Jēzus bija redzami noraizējies par tempļa izmantošanu šādā veidā un par patiesās pielūgsmes aizstāšanu ar upurējamo dzīvnieku tirdzniecību. Kādi zaimi tam, uz ko šiem upuriem bija jānorāda – uz Viņa nāvi par pasaules grēkiem!

Šādas tiešas darbības labi iederas ebreju praviešu tradīcijās. Visos evaņģēlija ziņojumos ir iekļauta doma, kas citēta no Jesajas, Jeremijas vai Psalmiem, lai izskaidrotu, kas notika šajā stāstā. Ļaudis atzina Jēzu par pravieti (sk. Mt 21:11) un nāca pie Viņa, kad Viņš dziedināja un mācīja tempļa pagalmā pēc tirgotāju un naudas mijēju padzīšanas. Tie bija cilvēki, kas atrada dziedināšanu Viņa pieskārienā, un cerība auga viņu sirdīs, klausoties Viņa mācībā.

Reliģiskie vadītāji arī atzina Jēzu par pravieti – kā tādu, kas bija bīstams viņu varas pozīcijām un viņu sociālās kārtības stabilitātei, – un plānoja savvēstību nogalināt Jēzu, tieši tāpat kā viņu priekšteči bija savvērējušies pret praviešiem iepriekšējos gadsimtos (sk. šo salīdzinājumu Lk 19:47, 48).

Kā mēs kā draudzes locekļi varam darīt savu daļu, lai nodrošinātu, ka mūsu vietējās draudzes nekļūst par vietu, kurai vajadzīgs tas, kas templim bija vajadzīgs Kristus dienās? Kā mēs varam izvairīties no šīm garīgajām briesmām? Kas tās varētu būt? _____

Kristus krusts

Tas, ka Dievs redz un dzird trūcīgo un apspiesto kļiedzienus, sniedz mierinājumu. Tas Dievs, kas Jēzū ir piedzīvojis ļaunāko necilvēcību mūsu pasaulē, apspiešanu un netaisnību, ir pārsteidzošs Dievs. Neskatoties uz līdzjūtību un labestību, ko Jēzus parādīja Savā dzīvē un kalpošanā, Viņa nāve nāca kā naida, greizsirdības un netaisnības sekas.

Sākot no Jēzus sāpju pilnajām lūgšanām Ķezemanes dārzā līdz Viņa arestam, “tiesām”, mocībām izsmiešanai, krustā sišanai un nāvei, Viņš izturēja smagus un nogurdinošus sāpju, nežēlības, ļaunuma un apspiedošas varas pārbaudījumus. To visu saasināja Tā nevainība, šķīstums un labestība, kas to bija izcietis: “Sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei” (Fil 2:7, 8). Caur glābšanas stāsta prizmu mēs redzam Jēzus upura skaistumu mūsu labā, bet mums nevajadzētu aizmirst, cik brutālas bija ciešanas un netaisnība, ko Viņš piedzīvoja.

Izlasi Jes 53:3–6. Ko tas mums stāsta par to, kas notika ar Jēzu, par nevainīgā ciešanām vainīgo labā? Kā tas palīdz mums saprast, ko Viņš izcietā mūsu labā? _____

Jēzū Dievs zina, ko nozīmē būt ļaunuma un netaisnības upurim. Nevainīga cilvēka nāves sods ir varmācība, vēl jo vairāk tāda ir Dieva slepkavība. Dievs ir tā identificējis Sevi ar mums mūsu salauztajā un kritušajā stāvoklī, ka mēs nevaram apšaubīt Viņa empātiju, līdzjūtību un uzticību: “Jo mums nav augstais priesteris, kas nespētu līdzī just mūsu vajībām, bet kas tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka” (Ebr 4:15). Kāda tā ir mūsu Dieva rakstura atklāsme! Kā mēs varam sākt aptvert labo vēsti par Dievu, ko aino krusts?

Kāpēc visā, ko mēs darām Kungam, īpaši mēģinot aizsniegt grūtībās esošos, mums vajadzētu savas misijas un mērķa centrā nolikt Jēzus kā mūsu Vietnieka nāvi – ne tikai sevis dēļ, bet arī to dēļ, kam mēs palīdzam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Welfare Ministry” nodaļu “In the Footsteps of the Master” (117.–124. lpp.), grāmatā “Kristus dziedinošā kalpošana” nodaļu “Kalpošanas dienas” (29.–50. lpp.), grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļas “Tempļa šķīstīšana otrreiz” (589.–600. lpp.) un “Pilāta tiesas zāle” (723.–740. lpp.).

“Dievs Savā vārdā ir iedevis nepārprotamus pierādījumus, ka Viņš sodīs Viņa likuma pārkāpējus. Tiem, kas glaimo sev, ka Viņš ir pārāk žēlsirdīgs, lai liktu pār grēciniekiem nākt taisnībai, vajag tikai paskatīties uz Golgātas krustu. Nevainīgā Dieva Dēla nāve apliecina, ka “grēka alga ir nāve”, ka jebkurai Dieva likuma pārkāpšanai ir jāsaņem taisnīgs sods. Bezgrēcīgais Kristus kļuva par grēku cilvēka dēļ. Viņš panesa pārkāpuma vainu un Tēva apslēpto seju, līdz Viņa sirds salūza un dzīvība izdzisa. Viss šis upuris tika pienests, lai grēcinieki varētu tikt izglābti. Nekādā citādākā veidā cilvēks nevarēja tikt atbrīvots no grēka soda. Un katrai dvēselei, kas atsakās kļūt par šīs nodrošinātās augstās samaksas saņēmēju, jānes pašai pārkāpuma sods un vaina.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 539., 540. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi Elenas Vaitas citātu. Pārrunājiet netaisnības realitāti: Kristus, nevainīgais, cieš sodu par vainīgajiem! Kāpēc ir tik svarīgi turēt savā priekšā šo izšķirošo patiesību?

2. Jēzus nekad neiestājās par politiskām reformām, lai uzceltu valstību, par ko Viņš stāstīja. Galu galā vēsture ir pilna ar ļoti skumjiem stāstiem par cilvēkiem, kas ir izmantojuši vardarbību un apspiešanu, aizbildinoties ar palīdzēšanu apspiestajiem un nomāktajiem. Tik bieži vienīgais, kas tika paveikts, bija vienas apspiedēju šķiras aizstāšana ar citu. Lai gan kristieši var un viņiem vajadzētu strādāt ar valdošajām varām, lai palīdzētu apspiestajiem, kāpēc viņiem vienmēr vajadzētu būt piesardzīgiem un neizmantot politiku šo mērķu aizsniegšanai?

3. Padomā, ko ietver glābšanas plāns. Taisnais Jēzus cieš par netaisnajiem – kas nozīmē ikvienu no mums. Kāpēc šim lielajam upurim mūsu labā vajadzētu padarīt mūs par jauniem cilvēkiem Kristū?

KOPSAVILKUMS:

Evaņģēlijos Jēzus kalpošana ir ievadīta un izskaidrota, atsaucoties uz Vecās Derības pravišiem. Labā vēsts trūcīgajiem, brīvība apspiestajiem un dziedināšana salauztajiem – šis tika pasludinātas kā Mesijas pazīmes. Jēzus tās parādīja visā Savā kalpošanā. Tomēr Savā nāvē Viņš arī izcietā netaisnības uzbrukumu un beigās uzvarēja ļaunāko kritušajā cilvēcē un necilvēcībā. Pateicoties Viņa taisnajai nāvei mūsu labā, mūsu grēkus ir iespējams piedot un mums ir mūžīgās dzīvības apsolījums.

VISMAZĀKAIS NO ŠIEM

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt 5:2–16, 38–48; Rm 12:20, 21, Lk 6:19–31; 12:13–21; Mt 25:31–46.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad Ķēniņš tiem atbildēs un sacīs: patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši” (Mt 25:40).

Tā kā Jēzus īpaši rūpējās par tiem, kas bija ievainoti un pazuduši, mums vajadzētu sagaidīt, ka Viņam būs arī daudz ko teikt par to, kā rūpēties par citiem. Un tā arī bija. Jēzus mācība ir praktiska, vērsta uz to, ko nozīmē dzīvot kā Dieva sekotājam. Mēs varam redzēt, ka Jēzus aicina mūs darīt taisnības, laipnības un žēlastības darbus – līdzīgus tiem, ko Viņš pats darīja, būdams šeit virs zemes. Ja mēs sekosim Viņa paraugam, mēs kalposim citiem tā, kā to darīja Viņš.

Jēzus arī runāja par Debesu valstību. Viņa aprakstā Debesu valstība ir realitāte, kurā mēs varam piedalīties jau tagad. Tas ir dzīvesveids, kas darbojas pēc citām prioritātēm, vērtībām un morāles principiem, nekā atrodami laicīgajās valstīs. Jēzus mācības atklāja mums šīs valstības projektu, un tas ietver to, kā mēs kalpojam Dievam, un kā, kalpojot Viņam, mums ir jāizturas pret citiem. Mēs arī atklājam, ka kalpošana citiem – rūpes par viņu vajadzībām un viņu pacelšana – ir viens veids, kā mēs varam tiešā veidā īstenot kalpošanu Dievam.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. augustā.

Ievads Kalna svētrunā

Jēzus visgarākā svētruna—Viņa mācību apkopojums—ir Kalna svētruna. Viņa trīs nodaļas garais ceļvedis dzīvei Dieva valstībā sākas ar vērtību definējumu, kas ir ieguvis nosaukumu “Svētību vārdi”.

Izlasi Mt 5:2–16. Kādas ir šo deviņu vērtību kopīgās iezīmes jeb kāda veida cilvēkus Jēzus apraksta kā “svētīgus”? _____

Lai gan šie vārdi ir dziļi garīgi, mums nevajadzētu palaist garām arī to praktisko pusi. Jēzus runāja par nabadzības atzīšanu mūsos pašos un mūsu pasaulē. Viņš arī runāja par taisnību, pazemību, žēlastību, miera nešanu un sirds šķīstību. Mums vajadzētu ievērot praktisko atšķirību, ko šīs īpašības ienesīs mūsu dzīvēs un mūsu pasaulē, ja tās tiks izdzīvotas. Šāda praktiska lasīšana ir uzsvēta tālākajos Jēzus vārdos, kuros Viņš aicina Savus mācekļus būt par sāli un gaismu pasaulē (Mt 5:13–16).

Ja izmantojam pareizi, sāls un gaisma ienes pārmaiņas tur, kur tie tiek pievienoti. Sāls izceļ garšas, kā arī saglabā ēdienu, kam tas ir pievienots. Tas ir labā simbols, kādiem mums ir jābūt pret tiem, kas ir ap mums. Tāpat arī gaisma aizdzen tumsu, atklājot šķēršļus un traucēkļus, padarot māju vai pilsētu drošāku un nodrošinot palīdzību ceļa atrašanās, pat ja mērķis ir tālu. Par gaismu tumšā naktī Jēzus teica: “Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir Debesīs” (Mt 5:16).

Gan sāls, gan gaismas simbols norāda mums uz mācekļu atbildību ietekmēt un uzlabot to cilvēku dzīvi, kas dzīvo viņu tuvumā. Mēs esam sāls un gaisma, ja mēs esam tie, kam ir bēdas par netaisnību, kam ir šķīsta sirds, kas dzīvē īsteno pazemību, parāda žēlastību, nes mieru un pacieš apspiestību. Tā Jēzus sāk šo svētrunu ar aicinājumu iemiesot sevī šīs reizēm “par zemu novērtētās vērtības”, kas piemīt Viņa valstībai.

Kādos veidos tava draudzes kopiena darbojas kā sāls un gaisma? Kā kopiena, kurā tu dzīvo, kļūst par labāku vietu tāpēc, ka tajā darbojas tava draudze? No otras puses, ja jums būtu jāpārtrauc darbība, kādu pārmaiņu tas radītu jūsu vietējā kopienā? _____

Uzvarot ļauno ar labo

Ja mēs pārdomājam Jēzus mācību, ir vērts paturēt prātā cilvēkus, ko Viņš uzrunāja, un apstākļus, kādos viņi dzīvoja. Jēzus bija sācis piesaistīt lielus ļaužu pūļus no reģioniem, kuros Viņš bija kalpojis (sk. Mt 4:25, 5:1). Lielākā daļa bija vienkārši cilvēki, kas dzīvoja Romas impērijas pārvaldībā, bet daži bija jūdu valdnieki un reliģiskie vadītāji. Vienkāršo ļaužu pastāvēšana bija sarežģīta. Viņi nevarēja daudz noteikt savu dzīvi, viņus nospieda smagā nodokļu nasta un nomāca reliģiskās tradīcijas.

Mācot šos ļaudis, Jēzus acīmredzami vēlējās viņiem piedāvāt, kā dzīvot labi, dzīvot ar cieņu un drosmi, lai arī kādi ir viņu apstākļi. Viens piemērs tam atrodams Mt 5:38–48. Angļu valodā šīs pamācības – “pagriez otru vaigu”, “atdod savu mēteli” un “ej divas jūdzes” – ir tik labi zināmas, ka tās ir kļuvušas banālas. Bet šī zināšana ir pretēja radikālajai rīcībai un attieksmei, ko Jēzus šeit māca.

Jēzus aprakstītos scenārijus daudzi Viņa klausītāji bija bieži piedzīvojuši. “Priekšnieki” vai kungi pret viņiem bieži izturējās vardarbīgi. Viņi bieži bija parādā, un viņiem bieži bija jāatdod savs īpašums kreditoriem un muižniekiem. Romas okupācijas kareivji bieži spieda viņus strādāt. Jēzus mācīja cilvēkus atbildēt godīgi, izturēties pret apspiedējiem labāk, nekā viņi bija pelnījuši, un, to darot, stāties pretī savas cilvēcības zaudējumam. Lai gan šie apspiedēji mēģināja īstenot savu varu, cilvēkiem vienmēr ir brīvība izvēlēties, kā uz to reaģēt un, stājoties pretī bez vardarbības un ar labestību, viņi izceļ apspiešanas ļaunumu un netaisnību, kas ir izdarīta.

Salīdzini Mt 5:38–48 ar Rm 12:20, 21. Kā mums vajadzētu izdzīvot šos radikālos principus savā dzīvē? _____

Jēzus apkopoja visus “likumus un praviešus” – visus svētos rakstus, ko mēs bieži aprakstām kā Veco Derību – vienkāršā dzīves likumā, kas ir kļuvis zināms kā zelta likums: “Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat darait arī jūs viņiem. Jo tā ir bauslība un pravieši” (Mt 7:12). Kādos veidos tu tieši tagad vari pielikt pūles un darīt to, ko Viņš mums šeit pavēl, neskatoties uz to, ko tas maksā? _____

Labais samarietis

Izlasi Lk 10:25–27. Jurists, kas uzdeva Jēzum jautājumus, izteica parasto Vecās Derības baušļu apkopojumu dzīvei, kas Dievam ir pieņemama. Kā šīs divas pavēles ir savstarpēji saistītas? _____

Kad Jēzum uzdeva jautājumus, Viņš bieži vien noslēdza Savu atbildi diezgan atšķirīgi no tā, ko bija gaidījis jautātājs. Atsaucoties uz norādījumiem 3Moz 19:18 “tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu”, šķiet, ka daudzi reliģiski noskaņotie cilvēki toreiz veltīja daudz laika un enerģijas, debatējot par “tuvākā” principa plašumu un ierobežojumiem.

Jēzus jau bija mēģinājis paplašināt Savu sekotāju izpratni par šo jēdzienu, aicinot viņus ne tikai mīlēt savus tuvākos, bet viņiem arī vajadzēja darīt labu ikvienam: “Bet Es jums saku: mīliet savus ienaidniekus un lūdziet Dievu par tiem, kas jūs vajā, ka jūs topat sava Debesu Tēva bērni, jo Viņš liek Savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem” (Mt 5:44, 45).

Bet, kad kāds reliģiskā likuma zinātnājs mēģināja Jēzu pārbaudīt, viņš uzdeva šo daudz pārrunāto jautājumu: “Kurš ir mans tuvākais?” (Lk 10:29). Atbildot Jēzus izstāstīja stāstu par labo samarieti, bet galējā atbilde uz jurista jautājumu nebija vārda “tuvākais” definīcija. Tā vietā Jēzus patiesībā pateica: “Ej, un esi tuvākais ikvienam, kam nepieciešama tava palīdzība” (sk. Lk 10:36, 37).

Izlasi Lk 10:30–37. Kāda nozīme ir pretstatam starp trim stāsta varoņiem, kas redz cilvēku ceļa malā, kam vajadzīga viņu palīdzība? _____

Kā tas bija bieži sastopams Jēzus mācībā, Viņa skarbākā kritika bija vērsta pret tiem, kas sauca sevi par reliģiskiem, bet neparādīja pietiekamas rūpes par citiem. “Stāstā par labo samarieti Kristus ilustrē patiesās reliģijas raksturu. Viņš parāda, ka tā nesastāv no sistēmām, ticības apliecības vai rituāliem, bet no mīlestības darbu veikšanas, darot vislielāko labumu citiem, patiesu labumu.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 497. lpp.)

Jēzus Savā mācībā norāda uz izstumto, kādu, kas tiek uzskatīts par neuzticīgu Dievam, lai parādītu, ko nozīmē Dieva aicinājums ikvienam, kas sevi sauc par Viņa sekotāju. Kad mēs nākam pie Jēzus, jautājot, kas mums ir jādara, lai iemantotu mūžīgo dzīvību, Viņš, līdzīgi Saviem pirmajiem klausītājiem, pamāca mūs iet un būt par tuvāko ikvienam, kam ir vajadzība.

Lācars un bagātais vīrs

Līdzībā par bagāto vīru un Lācaru (sk. Lk 16:19–31) Jēzus pretstata divu cilvēku dzīves – viens ļoti bagāts, otrs ārkārtīgi trūcīgs. Tā kā nebija ne sociālo dienestu, ne slimnīcu, ne zupas virtuvju, bieži sastopama parādība bija tā, ka tie, kas bija trūcīgi, invalīdi vai citādā veidā bez priekšrocībām, ubagoja pie bagāto ļaužu mājām. Tika sagaidīts, ka bagātie būs dāsni un dalīsies nedaudz savā bagātībā, lai mazinātu ciešanas. Bet šajā stāstā bagātais vīrs bija “savtīgi vienaldzīgs pret ciešanās esošo brāļu vajadzībām” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 261. lpp.) Dzīvē viņu katra apstākļi palika nemainīgi, bet nāvē, pēc Dieva tiesas, viņu pozīcijas bija pilnīgi pretējas.

Salīdzini Lk 16:19–31 ar Lk 12:13–21. Kas kopīgs un kas atšķirīgs šajos divos stāstos, un ko tie kopā mums māca? _____

Nevienā no šiem stāstiem nav teikts, ka viņi būtu kļuvuši bagāti, darot kaut ko nepareizu. Varbūt viņi abi bija smagi strādājuši, rūpīgi vadījuši savu biznesu, un Dievs bija viņus svētījis. Bet šķiet, ka viņu attieksmē pret dzīvi, Dievu, naudu un citiem kaut kas bija nogājis greizi, un tas maksāja viņiem daudz un uz visiem laikiem.

Balstoties uz populāru pēcnāves uzskatu Jēzus dienās, stāsts par bagāto vīru un Lācaru māca, ka mūsu ikdienas lēmumi ietekmē nākamo dzīvi. Kā mēs reaģējam uz tiem, kam ir vajadzīga mūsu palīdzība un kas to meklē, ir viens veids, kā tiek parādīta mūsu izvēle un prioritātes. “Ābrahāma” norādēs uz ciešanās esošo bagāto vīru Bībele sniedz vairāk nekā piemērotu norādījumu labākai izvēlei: “Bet Ābrahāms atbildēja: tiem ir Mozus un pravieši, lai tie tos klausā” (Lk 16:29).

Jēzus mācīja, ka mantkārība – vai nu tad, ja bagātības jau pieder, vai arī dzenamies pēc tām – var aizvest mūs prom no Viņa valstības, prom no citiem uz savtību un pašpaļāvību. Jēzus aicināja mūs meklēt vispirms Viņa valstību un dalīties svētībā, ko mēs saņemam, ar tiem, kas ir ap mums, īpaši trūkcietējiem.

Lai arī kāds ir tavs finansiālais stāvoklis, kā tu vari uzmanīties, lai neļautu naudai vai mīlestībai uz naudu ietekmēt tavus uzskatus par to, kam kristiešiem vajadzētu pievērsties savā dzīvē? _____

Vismazākais no šiem

Vēl viens gadījums, kad Jēzum uzdeva jautājumu un Viņš atbildēja citādi, nekā to varēja gaidīt, ir atrodams svētrunā, kas pierakstīta Mt 24. un 25. nodaļā. Mācekļi nāca pie Jēzus un jautāja par Jeruzālemes tempļa iznīcināšanu un Viņa atgriešanās laiku (sk. Mt 24:1–3). Jēzus paplašinātā atbilde uz šo jautājumu bija par izsalkušo pabarošanu, izslāpušā padzirdīšanu un svešinieka uzņemšanu, kailā apģērbšanu, rūpēm par slimajiem un cietumā esošo apmeklēšanu. Viņš centās mācekļus pārliecināt: “Kad jūs to darījāt – vai atteicāties palīdzēt – vienam no šiem vismazākajiem maniem brāļiem un māsām, jūs to darījāt Man!” (sk. Mt 25:40, 45).

Tas ir saistīts ar jautājumiem, kas ievadīja mācību par pēdējo tiesu. Viscaur Mt 24. nodaļā Jēzus dod tiešākas atbildes uz mācekļu jautājumiem, atklājot viņiem zīmes un brīdinājumus par Jeruzālemes iznīcināšanu un laika galu, bet Viņš uzsvēra vajadzību “būt modriem” un dzīvot Viņa apsolītās otrās nākšanas gaismā. Mt 25. nodaļas pirmajā daļā stāsts par saprātīgajām un nesaprātīgajām jaunavām norādīja uz nepieciešamību sagatavoties negaidītai vai atliktai nākšanai. Stāsts par trim kalpiem runā par vajadzību gaidīšanas laikā dzīvot labi un produktīvi. Tālāk stāsts par aitām un āžiem daudz specifiskāk runā par uzdevumiem, ar ko vajadzētu nodarboties Dieva ļaudīm.

Izlasi Mt 25:31–46. Ko Jēzus mums šeit pasaka? Kāpēc tā nav glābšana ar darbiem? Ko Viņa vārdi šeit māca mums par to, ko patiesībā nozīmē tas, ka cilvēkam ir glābjoša ticība? __

Jēzus apgalvojumam, ka tad, kad mēs kalpojam citiem, mēs to darām Viņam, vajadzētu pārveidot visas mūsu attiecības un attieksmi. Iedomājieties, ka jūs varat uzaicināt Jēzu uz maltīti vai apmeklēt Viņu slimnīcā vai cietumā. Jēzus teica, ka mēs to darām, ja piedāvājam šādu kalpošanu cilvēkiem. Kāda neticama iespēja, ko Viņš mums šādā veidā piedāvā!

Lūdž un lasi, ko Jēzus teica šajos pantos. Kā mēs saprotam domu, ka Viņš pielīdzināja Sevi izsalkušajiem, kailajiem, apcietinātajiem? Kādu pienākumu tas uzliek mums, un kā tas ietekmē mūsu dzīvesveidu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļas “Žēlsirdīgais samarietis” (497.–505. lpp.) un “Šiem maniem vismazākajiem brāļiem” (637.–641. lpp.), grāmatā “Kristus līdzības” nodaļas “Lielais bezdibenis” (260.–271. lpp.) un “Kurš ir mans tuvākais” (376.–389. lpp.).

“Kristus noārdīja šķirošo sienu, atraisīja patmīlības un nacionālo aizspriedumu važas, kā arī mācīja mīlēt visu cilvēku dzimtu. Kungs atbrīvoja cilvēkus no šaurā strupceļa, ko veidojusi savtība, Viņš atcēla visas teritoriālās robežas un mākslīgi veidotos sociālos dalījumus. Viņš nešķiro kaimeiņus un svešiniekus, draugus un ienaidniekus, bet katru dvēseli, kurai ir kāda vajadzība, māca uzskatīt par savu tuvāko un pasauli par darba lauku.” (Elena Vaita “Domas no svētību kalna”, 42. lpp.)

“Šī zelta likuma pamats ir arī kristietības balsts; katrs mēģinājums kaut ko vienkāršot ir krāpšana. Reliģija, kas neprasa sevišķu uzmanību pret maldos nonākušām dvēselēm, kuras Kristus ir vērtējis tik augstu, ka atdeva par tām savu dzīvību, reliģija, kas neaicina mūs uzmanīgi izturēties pret cilvēku grūtībām, ciešanām un tiesībām, būtībā ir viltus reliģija. Ja mēs nicinoši izturamies pret nabadzīgo, ciešanu mākto un grēcinieku vajadzībām, tad esam Kristus nodevēji. Kristietībai pasaulē ir tik maz spēka tāpēc, ka cilvēki gan pieņem Kristus vārdu, bet dzīvē neizvēlas Viņa raksturu.” (Elena Vaita “Domas no svētību kalna”, 136., 137. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kurš no šajā nedēļā pētītajiem pantiem tev patīk vislabāk? Kāpēc?
2. Izlasiet, ko Elena Vaita rakstīja par to, ka ticība, kas “vada mūs būt bezrūpīgiem pret cilvēku vajadzībām, ciešanām un tiesībām, ir bezrūpīga”. Kāpēc mums ir jābūt uzmanīgiem un jāizvairās viegli iekrist domāšanas slazdā par to, ka tad, ja mums ir “patiesība” (kas mums arī ir), tad nekas cits nav svarīgs?
3. Kā panti ceturtdienas pētījumā mums parāda, ko ietver tas, ka mums ir “patiesība”?

KOPSAVILKUMS:

Jēzus mācības parādīja citādu dzīvesveidu tiem, kas ir pilsoņi un Dieva valstības pārstāvji. Balstoties uz Vecās Derības Rakstu pamatiem, Viņš atbalsoja un paplašināja skatījumu uz trūcīgajiem un apspiestajiem, uzsverot, ka Viņa sekotāji, gaidot Viņa atnākšanu, dzīvos kā līdzjūtības un žēlastības ļaudis.

KALPOŠANA JAUNĀS DERĪBAS DRAUDZĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Apd 2:42–47; 4:32–37; Mt 25:38, 40; Apd 9:36; 2kor 8:7–15; Rm 12; Jk 2:1–9.

ATMIŅAS PANTS:

“Tīra un neapgānīta kalpošana Dieva Tēva priekšā ir šī: pieskatīt bāriņus un atraitnes viņu bēdās, sevi no pasaules pasargāt neapgānītu” (Jk 1:27).

Panti, kas zināmi kā lielais uzdevums (Mt 28:18–20), ir vieni no vislabāk zināmajiem Bībelē, vismaz kristiešu vidū. Šie panti bieži vien tiek izmantoti mūsu misijas definīcijā, un tie ir bijuši par iedvesmu visu veidu misijas un evaņģelizācijas projektos. Patiešām, šo pantu iedvesmoti, kristieši ir izgājuši pa visu pasauli, lai izplatītu evaņģēliju, reizēm ar lielu personīgo ieguldījumu.

Ko Jēzus ir pateicis lielajā uzdevumā? Lai mēs darām cilvēkus par mācekļiem, kristām un mācām viņus “turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis” (Mt 28:20). Kā mēs redzējam, liela daļa no tā, ko Jēzus mums pavēlēja, ir saistīts ar rūpēm par tiem, kas ir grūtībās, ievainoti, nespējīgi par sevi parūpēties. Mums vajadzētu atcerēties, ka šie norādījumi Jēzus pirmajiem mācekļiem nebija tikai vēl viens uzdevums, kaut kas, ko viņi nebija dzirdējuši vai redzējuši iepriekš, bet drīzāk misijas turpinājums, ko Jēzus viņu vidū jau bija darījis. Šo Jēzus mācības aspektu varam skaidri redzēt jaunās draudzes kopienas dzīvē kā daļu no lielā uzdevuma piepildīšanas.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 31. augustā.

Jauna veida kopiena

Pēc Jēzus pacelšanās Debesīs un pēc Svētā Gara nolaišanās Vasarsvētkos ticīgo grupa strauji auga un radīja agrīno draudzi, jauna veida kopienu starp Jēzus sekotājiem, un sākumā to vadīja Viņa mācekļi. Tomēr šī jaunā kopiena nebija tikai kaut kas, ko viņi bija izveidojuši sev. Drīzāk tā bija balstīta uz Jēzus mācību un kalpošanu un uz ebreju Rakstiem un praviešiem.

Izlasi Apd 2:42–47 un 4:32–37. Ko tu uzskati par agrīnās draudzes kopienas apraksta galvenajiem elementiem?

Lai gan liekas, ka israēliešiem neizdevās pilnībā izdzīvot taisnīgas un dāsnas sabiedrības projektu, agrīnā draudzes kopiena nopietni ņēma vērā norādījumu, “lai tikai tavā tuvumā nebūtu neviena nabaga” (5Moz 15:4). Viena no praktiskajām viņu ticības izpausmēm bija dalīšanās materiālajos resursos – pat pārdodot zemi un ziedojot iegūtos līdzekļus (sk. Apd 4:34–5:2) –, lai apmierinātu savu ticības biedru vajadzības, kā arī lai būtu par svētību tiem, kas bija ārpus nepieredzējušās kopienas, īpaši ar dziedināšanas kalpošanas palīdzību (Apd 3:1–11, 5:12–16).

Tomēr šī kopiena nekādā ziņā nebija utopiska sabiedrība. Pieaugot ticīgo skaitam, pieauga arī spriedze par resursu pārvaldīšanu, īpaši attiecībā uz ikdienas pārtikas izdalīšanu atraitnēm (sk. Apd 6:1). Mācekļi, kas pēc dabas bija grupas vadītāji, gribēja pievērsties evaņģēlija sludināšanai. Lai atrisinātu radušos situāciju, viņiem bija nepieciešams veikt zināmas pārmaiņas organizācijā.

Tāpēc tika iecelti septiņi cilvēki, kas pievērsās draudzes kopienas praktiskajiem jautājumiem. Iespējams, ka šī bija pirmā reize, kad draudzē tika atzītas dažādas kalpošanas un spējas. Vienlaikus tas parādīja, cik svarīga draudzes dzīvē un liecināšanā ir praktiskā kalpošana. “Tiem pašiem dievbijības un taisnības principiem, kam vajadzēja vadīt valdniekus Dieva ļaužu vidū Mozus un Dāvida laikā, bija jāseko arī tiem, kam bija jā rūpējas par tikko izveidoto Dieva draudzi evaņģēlija izplatīšanā.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 95. lpp.)

Mēģini iztēloties, kā viss notika agrīnajā kopienā. Kā mēs varam atsپوځot tos pašus principus mūsdienās?

Tabitas kalpošana un liecināšana

Kad draudze sāka izplatīties – kā Jēzus bija paredzējis – “Jeruzālemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam” (Apd 1:8), jauni ticīgie pieņēma Jēzus ticību un kalpošanu. Starp tiem bija Tabita Jopes pilsētā. Viņa acīmredzot bija nopietni ņēmusi vērā Jēzus īpašo norādījumu, ka, apgērbjot kailos, viņa darīja labu Jēzum (sk. Mt 25:38, 40).

Izlasi Tabitas un viņas kalpošanas aprakstu Apd 9:36. Kā tavu dzīvi un kalpošanu var aprakstīt līdzīgā formātā, kā ir šajā pantā? Kā tu gribētu, lai tevi apraksta? _____

Kā var spriest, Tabitas kalpošana bija tāda, ka viņa tika nosaukta par “mācekli” (sk. Apd 9:36) un viņas uzticība, enerģija un pievēršanās citiem tika novērtēta pat ārpus viņas dzimtās pilsētas robežām.

Pēteris atradās netālu esošajā Lidas pilsētā, un Jopes ļaudis lūdza viņu atnākt, jo Tabita bija nomirusi nelaikā (sk. Apd 9:37–41). Ierodoties Jopē, Pēteri sagaidīja daudz cilvēku, kuriem Tabita bija palīdzējusi ar savu darbu trūcīgo labā. Viņi rādīja tam apgērbus, ko viņa bija izgatavojusi, un stāstīja neskaitāmas liecības, kā viņa bija palīdzējusi daudziem jo daudziem.

Tas, ka Pēteris pēc tam lūdza par Tabitu un Dievs atgriezta viņas dzīvību, protams, nav garantija, ka tiem, kas ziedo savas dzīves, lai kalpotu citiem, vienmēr dzīvē tā paveiksies. Galu galā Tabita jau bija izcietusi slimību un nāvi, un arī Stefans, viens no pirmajiem diakoniem, kas bija iecelts, lai kalpotu atraitnēm draudzē, arī bija kļuvis par pirmo mocekli (sk. Apd 7:54–60). Kalpošanas ceļš nav gluda taka. Reizēm tas var būt pats nelīdzenākais ceļš.

Tomēr Dievs šajā stāstā izmanto Savas mīlestības un spēka atziņu gan Tabitas dzīvē, gan nāvē, lai atstātu spēcīgu ietekmi uz Jopes ļaudīm: “Tas kļuva zināms visā Jopē, un daudzi ticēja Tam Kungam” (Apd 9:42).

Ja tev būtu jānomirst, vai tavs devums būtu apraudāšanas vērts, kā tas bija Tabitas kalpošanā? Kā mēs varam atstāt labāku kalpošanas mantojumu? Kādas praktiskas prasmes ir tev – līdzīgi kā Tabitas prasme izgatavot apgērbu, ko tu varētu izmantot kalpošanā citiem?

Došana kā dalīšanās veids

Pēc savas atgriešanās apustulis Pāvils uzņēmās misiju nest evaņģēliju pagānu pasaulei. Veiksme, ko Dievs viņam deva, radīja nozīmīgus jautājumus par attiecībām starp jūdu izcelsmes kristīgo ticību un jauniem pagānu Jēzus sekotājiem. Jūdu un pagānu kristiešu vadītāju koncils satikās Jeruzālemē, lai pārrunātu un meklētu Dieva vadību šo sarežģīto jautājumu sakarā. Sanāksme un tās iznākums ir uzrakstīts Apd 15. nodaļā.

Tomēr Pāvils savā ziņojumā par šo sanākumi, kas atrodams Gal 5. nodaļā, pievieno vēl kādu svarīgu elementu norādījumiem, ko viņš bija saņēmis no Jeruzālemes koncila savai turpmākajai kalpošanai pagānu vidū: "Tikai lai mēs pieminētu nabagus, to es arī esmu centies darīt" (Gal 2:10).

Pāvils turpināja ievērot šo norādījumu personīgi (sk., piem., Apd 20:35) un visā savā kalpošanā. Līdzīgi agrīnajai draudzei Jeruzālemē Pāvils paplašināja kristīgās kopienas skatu, lai tajā būtu iekļauti visi ticīgie.

Izlasi 2kor 8:7–15. Kā Pāvils saista evaņģēliju un dāsnu došanu? _____

Pāvils arī balstījās uz divām Vecās Derības atsaucēm, lai aicinātu ticīgos būt dāsniem un rūpēties par saviem ticības biedriem, kas ir grūtos apstākļos. Viņš atsaucas uz stāstu par to, kā Dievs dāsni deva mannu israēliešiem tuksnesī, kas ir kā došanas un dalīšanās paraugs plašākā draudzes kopienā (sk. 2kor 8:15). Viņš arī citēja no Ps 112:9: "Viņš ir izbēris un nabagiem devis, Viņa taisnība paliek mūžīgi" (2kor 9:9).

Pāvils aicināja savus lasītājus būt mērķtiecīgiem došanā, nolikt regulāri daļu no saviem ienākumiem, lai viņiem būtu viegli iedot, kad viņš vai Titus apmeklēs draudzi, lai savāktu viņu ziedojumus un nodotu tos grūtībās nonākušiem kristiešiem Jeruzālemē. Viņš izmantoja vienas draudzes paraugu, lai iedrošinātu citas draudzes arī būt devīgas. "Redzēdami jūsu sekmīgo kalpošanu, tie slavē Dievu par jūsu paklausības apliecinājumu Kristus evaņģēlijam un jūsu sirsnīgo palīdzību viņiem un visiem citiem" (2kor 9:13).

Kā mums vajadzētu padarīt došanu par prioritāti, ja mēs nespējam atbalstīt katru vajadzību un gadījumu, kas nonāk mūsu redzeslokā? _____

Pāvila vadlīnijas labai un mīlošai dzīvei

Pāvila vēstule romiešiem vislabāk ir zināma tās dziļo paskaidrojumu dēļ par glābšanu, pateicoties Kristus nāvei. Bet pēc vienpadsmit šādas mācīšanas nodaļām uzsvars mainās. Pāvils piedāvā praktiskas vadlīnijas labai un mīlošai dzīvei, balstoties uz Dieva žēlastību un mīlestību, kā tā ir atklāta Jēzū un evaņģēlija stāstā: “Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva žēlsirdības vārdā nodot sevi pašus par dzīvu, svētu Dievam patīkamu upuri, tā lai ir jūsu garīgā kalpošana” (Rm 12:2). Patiesībā Pāvils pasaka, ka, pateicoties tam, ko Dievs mūsu labā ir paveicis Jēzū, arī mums tā vajadzētu dzīvot.

Izlasī un apkopo Rm 12. nodaļu, īpaši ievērojot pamācības, kā mīlēt un rūpēties par citiem, īpaši trūcīgajiem. _____

Zināmā mērā Rm 12. nodaļa ir kā kopsavilkums daudzām tēmām, kurām Pāvils pievērš lielāku uzmanību dažās citās savās vēstulēs. Viņš runā par dažādām lomām un dāvanām draudzes miesā, ieskaitot kalpošanu un citu iedrošināšanu, kā arī dāsnu došanu (sk. 3.–8. p.). Bet šīs lietas ne tikai ir jādara, tās ir jādara labi, ar entuziasmu un – pāri visam – ar mīlestību (sk. 9.–11. p.).

Pāvils praktiskos jēdzienos apraksta, kāda ir šāda dzīve. Viņš aicina ticīgos būt pacietīgiem grūtībās un vajāšanās, rūpēties par trūcīgajiem, būt miera nesējiem, kur un kad vien iespējams, un – kā mēs to iepriekš redzējām – atbildēt uz ļaunumu un netaisnību ar laipnību, uzvarot ļaunu ar labu (sk. Rm 12:20, 21).

Šī nodaļa paskaidro, ko nozīmē dzīvot kā jaunam cilvēkam, kalpojot Dievam personīgi un kā ticīgo kopienas daļai. Pāvils pastāstīja šiem jaunajiem Jēzus sekotājiem, ka viņu dzīvi, prioritātes un rīcību vajadzētu mainīt, reaģējot uz to, ko Jēzus viņu labā ir izdarījis Savā nāvē pie krusta un mūžīgās dzīvības cerību. Dzīvojot varmācīgā un bieži vien nežēlīgā sabiedrībā pašā Romas impērijas sirdī, Pāvils dod viņiem padomu dzīvot citādi: “Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs” (Rm 12:2).

Kādai attieksmei un rīcībai tev vajadzētu stāties pretī savā kopienā, lai palīdzētu tev dzīvot labi un mīloši kā Jēzus sekotājam? _____

Jēkabs – “taisnais”

Saskaņā ar kristīgo tradīciju Jēkabs, Jēzus brālis jeb pusbrālis, kļuva par pirmkristiešu draudzes vadītāju Jeruzālemē un bija tas pats Jēkabs, kas darbojās kā Jeruzālemes koncila priekšsēdētājs (sk. Apd 15. nod., kā arī Gal 1. un 2. nod.). Ja tā, tad viņš visdrīzāk ir arī vēstules autors, kas Bībelē ir nosaukta par Jēkaba vēstuli.

Jēkabs tajos laikos bija bieži sastopams vārds, bet, ja viņš bija tas pats cilvēks, viņš varēja arī būt draudzes vadītājs, kas pazīstams kā taisnais Jēkabs, norādot uz gudru vadītāju, kas pareizi bija sakārtojis savas prioritātes izturēšanās veidā pret citiem un rūpējās par tiem, kas bija aizmirsti vai apspiesti. Grāmata, kas nes viņa vārdu, tiek saukta par “Jaunās Derības Sakāmvārdu grāmatu”, jo tā pievēršas praktiskajai dievbijībai un gudrai dzīvošanai kā Dieva sekotājiem.

Jēkaba vēstules autors ļoti vēlējās atgādināt saviem lasītājiem kristiešiem: esiet “vārda darītāji un ne tikai klausītāji, paši sevi maldinādami” (Jk 1:22) un ka reliģija, kas ir svarīga, – kas ir šķīsta un ilgtspējīga Dieva acīs – ir vērstā uz rūpēm par trūcīgajiem un apspiestajiem un stājas pretī ap viņiem esošās sabiedrības ļaunajai ietekmei (sk. Jk 1:27).

Izlasi Jk 2:1–9 un 5:1–5. Kā Jēkaba attieksme pret tiem, kas ir bagāti, atšķiras no attieksmes, kāda parasti ir sabiedrībā? Kādas ir viņa īpašās pamācības par to, kā pret bagātajiem un trūcīgajiem vajadzētu izturēties draudzes kopienā? _____

Jēkabs apgalvo, ka vēlēt kādam labu – pat vēlēt viņiem Dieva svētības – ir tikai mazs mierinājums, ja viņi cieš aukstumu un izsalkumu. Ēdiena un apģērba sagādāšana ir daudz noderīgāka, parādot rūpes par viņiem, nekā visas cēlās jūtas un laba vēlējumi (sk. Jk 2:14–16). Jēkabs izmanto to kā piemēru ticības un darbu mijiedarbībai mūsu attiecību ar Dievu kontekstā. Viņš arī atkārto (Jk 2:8), ko Jēzus mācīja par tuvākā mīlēšanu kā sevi pašu, parādot, kā šim bauslim vajadzētu paklausīt ikdienas dzīvē. Tas tiek izdzīvots, kalpojot Dievam un citiem, nevis lai nopelnītu glābšanu, bet tāpēc, ka tā atklājas patiesa ticība.

Kāpēc ir tik viegli neapzināti cienīt bagātos vairāk nekā trūcīgos? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E.Vaitas grāmatā “Welfare Ministry” nodaļu “Dorcas—Her Ministry and Its Influence” (66., 67. lpp.) un grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļu “Augstsirdīgā draudze” (335.–345. lpp.), kā arī grāmatā “Welfare Ministry” nodaļu “This is Pure Religion” (35.–41. lpp.).

“Glābējs ir atdevis Savu dārgo dzīvību, lai nodibinātu draudzi, kas spēj rūpēties par ciešanās esošām, kārdinātām dvēselēm. Ticīgo grupa var būt trūcīga, neizglītota un nepopulāra, tomēr Kristū viņi var darīt darbu mājās, kaimiņos, draudzē un pat ‘tālākos reģionos’, un rezultāts būs tik tālu sniedzošs kā pati mūžība.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 640. lpp.)

“Nesavtīgā devība sagādāja prieku pirmajā draudzē, jo ticīgie apzinājās, ka viņu pūles palīdzēja nest Evaņģēlija vēsti tumsībā esošajiem. Viņu labdarība liecināja, ka tie Dieva žēlastību nav velti saņēmuši. Kas gan varēja radīt tādu devību, izņemot vienīgi Gara svētījošo iespaidu? Ticīgo un neticīgo acis tas bija žēlastības brīnums.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 344. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Kā tava draudzes kopiena var kļūt līdzīgāka tai, kas aprakstīta grāmatas “Apustuļu darbi” pirmajās nodaļās? Kādus praktiskus soļus draudzes vadība varētu spert, lai iedrošinātu draudzi šajā virzienā?

2. Septītās dienas adventistu draudzes visā pasaulē izmanto dažus no principiem, par kuriem runāts šīs nedēļas tēmā, lai noteiktu, kā starp dažādiem pasaules reģioniem tiek sadalīta desmitā tiesa un ziedojumi. Kādu labumu mēs gūstam no šādas pasaulplašas resursu sadalīšanas sistēmas?

3. Vai norādījumi dzīvei, tādi kā Rm 12. nodaļa, ir reālistiski, praktiski veidi, kā dzīvot, – vai tie darbojas “reālā pasaulē”, vai arī tie vairāk liekas kā idealizēti logu mozaīkas “svēto” attēli?

4. Jk 5:1–5 izmanto spēcīgu valodu, kas atbalso skarbos brīdinājumus, ko deva Vecās Derības pravieši. Kāpēc šādi spēcīgi vārdi ir piemēroti un vajadzīgi?

KOPSAVILKUMS:

Jēzus uzdevuma un Svētā Gara spēka pamudināti mācekļi un pirmie ticīgie devās līdzdalīt Jēzus vēsti un misiju, cik vien plaši iespējams. Balstoties uz Jēzus mācībām un uz ebreju Rakstiem agrīnā draudze bija jauna veida kopiena, kas līdzdalīja to, kas tai bija, ar tiem, kam bija vajadzības gan viņu kopienā, gan ārpus tās. Ar savu paraugu un mācību, kas pierakstīta vēstulēs šīm draudzēm, pirmie kristīgie vadītāji aicināja ticīgos dzīvot uzticības un kalpošanas dzīvi, īpaši attiecībā uz tiem, kas bija grūtībās.

EVANĢĒLIJS IKDIENAS DZĪVĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rm 8:20–23, Jņ 3:16, 17, Mt 9:36, Ef 2:8–10, 1Jņ 3:16, 17, Atkl 14:6, 7.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana. Ne ar darbiem, lai neviens nelielītos. Jo mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu” (Ef 2:8–10).

Tiklīdz mēs sākam runāt par Dieva pavēlēm, prasībām vai norādījumiem, mēs riskējam – vai pat piedzīvojam kārdināšanu – domāt, ka mēs kaut kādā veidā varam nopelnīt vai dot ieguldījumu savā glābšanā vai kā citādi iemantot Dieva labvēlību. Bet Bībele mums atkārtoti saka, ka mēs esam grēcinieki, kas glābti Dieva žēlastībā caur Jēzu un Viņa nāvi pie krusta mūsu labā. Ko gan mēs varētu tai pievienot? Vai, kā ir rakstījusi Elena Vaita: “Ja jūs savāktu visu, kas ir labs un svēts, un jauks cilvēkā un tad pienestu to Dieva eņģeļiem kā savu daļu cilvēka dvēseles glābšanā vai nopelnu, šis plāns tiktu noraidīts kā nodevība.” (“Ticība un darbi”, 24. lpp.)

Līdz ar to arī mūsu žēlastības un līdzjūtības darbus pret tiem, kas ir grūtībās, nevajadzētu uzskatīt par likuma darbiem. Tieši pretēji, pieaugot mūsu izpratnei un glābšanas novērtējumam, mēs, Viņa mīlestības saņēmēji, pārņemam saikni starp Dieva mīlestību un Viņa rūpēm par trūcīgajiem un apspiestajiem. Mēs esam saņēmēji, tāpēc mēs arī dosim. Ja mēs esam redzējuši, kā Dievs mūs mīl, mēs arī redzam, cik ļoti Viņš mīl citus un aicina mūs arī viņus mīlēt.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. septembrī.

“Jo tik ļoti Dievs mīlēja...”

Jāņa 3:16 teikts: “Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlēja...” – un oriģinālais grieķu vārds ir “kosmos”, kas nozīmē “pasauli kā radītu, organizētu vienību” (“The SDA Bible Commentary” 5. sēj., 929. lpp.). Šis pants ir par cilvēces glābšanu, bet glābšanas plāns attiecas arī uz visu pārējo radību.

Izlasi Rm 8:20–23. Ko tas mums māca par plašākiem jautājumiem glābšanas plānā?

Protams, vienā ziņā glābšana ir saistīta ar katru no mums mūsu personīgajās attiecībās ar Kungu. Bet tajā ir kaut kas vairāk. Taisnošana patiesībā nav tikai mūsu grēku piedošana. Ideālajā variantā tai vajadzētu būt arī tam, kā, pateicoties Jēzum un Svētā Gara spēkam, Kungs rada Dieva ģimeni, kas priecājas par piedošanu un glābšanas pārliecību, kā arī nes liecību pasaulei ar saviem labajiem darbiem.

Izlasi Jņ 3:16, 17. Kā 17. pants paplašina izpratni par 16. pantu? _____

Mēs zinām, ka Dievs mīl visus cilvēkus. Viņš mīl tos, ko mēs mīlam, un mēs par to priecājamies. Viņš mīl arī tos, ko mēs cenšamies aizsniegt, un mūsu atziņa par šo patiesību bieži ir mūsu motivācija viņus aizsniegt. Bet Viņš mīl arī tos, ar kuriem mēs nejūtamies tik ērti vai pat no kuriem mēs baidāmies. Dievs mīl visus cilvēkus visur, pat tos, kas mums īpaši nepatīk.

Radišana ir viens veids, kā mēs to varam redzēt. Bībele konsekventi norāda uz pasauli ap mums kā uz pierādījumu Dieva labestībai: “Viņš liek Savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem” (Mt 5:45). Pati dzīvība ir dāvana no Dieva, un, lai vai kāda būtu katra cilvēka atsaucība vai attieksme pret Dievu, katrs cilvēks ir šīs dāvanas saņēmējs.

Kā tam, ka mēs atzīstam citus cilvēkus kā Dieva radītus un mīlētus radījumus, vajadzētu mainīt mūsu attieksmi pret viņiem un pret viņu apstākļiem? _____

Līdzjūtība un grēku nožēla

Savstarpēji savijušies glābšanas un lielās cīņas stāsti aicina mūs atzīt patiesību par dzīvi, kas ir pamatā mūsu pasaulei un mums pašiem: mūsu pasaule un mēs ikviens esam krituši, salauzti un grēcīgi. Mūsu pasaule nav tāda, kāda tā tika radīta, un, lai gan mēs vēl joprojām nesam Dieva, kas mūs ir radījis, līdzību, mēs esam daļa no sagrautās pasaules. Grēkam mūsu dzīvē ir tāds pats raksturs kā ļaunumam, kas ir radījis tik daudz sāpju, apspiestības un varmācības visā pasaulē.

Tāpēc tas nav nekas nepareizs, ja mēs jūtam visas pasaules un ap mums esošo cilvēku sāpes, neapmierinātību, ciešanas un traģēdiju. Mēs būtu roboti, ja neizjustu šīs sāpes. Vaimanas Psalmu grāmatā, Jeremijas un citu praviešu ciešanas, Jēzus asaras un līdzjūtība parāda, ka šāda veida reakcija uz pasauli un tajā esošo ļaunumu ir normāla, īpaši tiem, ko šis ļaunums tik bieži ir ievainojis.

Izlasi Mt 9:36, 14:14, Lk 19:41, 42 un Jņ 11:35. Kas katrā no šiem pantiem bija tas, kas radīja Jēzū līdzjūtību? Kā mums var būt maiga sirds pret sāpēm, kas ir ap mums? _____

Mums ir arī jāatceras, ka grēks un ļaunums nav kaut kas “ārpusē” esošs vai kāda cita kritušā stāvokļa rezultāts: “Ja sakām, ka mums nav grēka, tad maldinām paši sevi, un patiesība nav mūsos” (Jņ 1:8). Bībeles praviešu izpratnē grēks bija traģēdija galvenokārt ne tāpēc, ka kāds ir pārkāpis “noteikumus”, bet tāpēc, ka grēks ir sarāvis attiecības starp Dievu un Viņa ļaudīm, un arī tāpēc, ka mūsu grēks ievaino citus cilvēkus. Tas var notikt lielākā vai mazākā mērā, bet tas ir tāds pats ļaunums.

Savtība, mantkāriba, zemiskums, aizspriedumi, ignorēšana un bezrūpīgums ir visas pasaules ļaunuma, netaisnības, nabadzības un apspiestības sakne. Sava grēcīguma atzīšana ir pirmais solis, lai stātos pretī šim ļaunumam, kā arī pirmais solis, lai palīdzētu Dieva mīlestībai ieņemt pareizo vietu mūsu sirdīs: “Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības” (1Jņ 1:9).

Paskaties uz sevi (bet ne pārāk cieši un ne pārāk ilgi). Kādā ziņā tu esi salauzts un esi daļa no lielākas problēmas? Kāda ir vienīgā atbilde un vienīgā vieta, uz ko skatīties? _____

Žēlastība un labi darbi

Izsaki Ef 2:8–10 saviem vārdiem. Ko šie panti mums stāsta par žēlastības un labo darbu saistību? _____

Bībele mums stāsta, ka mēs esam radīti, lai pielūgtu Dievu un kalpotu citiem. Tikai savā iztēlē mēs varam censties saprast, kādi būtu šie darbi bezgrēcīgā vidē.

Nu grēka dēļ mēs pazīstam tikai sagrautu un kritušu pasauli. Mums ir paveicies, ka Dieva žēlastība, kas izteikta un atklāta Jēzus upurī par šīs pasaules grēkiem, mums ir pavērusi ceļu uz piedošanu un dziedināšanu. Tādējādi pat šīs mūsu dzīves salauztajā esībā mūsu dzīve kļūst pilnīgāks Dieva meistardarbs, un Dievs izmanto mūs, lai mēs būtu Viņa partneri, mēģinot dziedināt un atjaunot bojājumus un ievainojumus citu dzīvē (sk. Ef 2:10). “Tiem, kas saņem, ir jādod citiem. No visām pusēm nāk saucieni pēc palīdzības. Dievs aicina cilvēkus priecīgi kalpot saviem līdzcilvēkiem.” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 103. lpp.)

Un atkal jāatgādina – mēs nedarām labus darbus (rūpes par trūcīgajiem, apspiesto atvieglošana, izsalkušo pabarošana), lai nopelnītu glābšanu vai statusu Dieva priekšā. Ticībā Kristum mums tiek piešķirts viss, kas mums jebkad būs vajadzīgs. Drīzāk mēs atzīstam, ka esam grēcinieki un grēka upuri, ko mīl Dievs un kas ir Viņa atpirkti. Lai gan mēs vēl joprojām cīnāmies ar mantkārības un savtības kārdināšanām, pašuzupurēšanās un Dieva žēlastība piedāvā jauna veida dzīvi un mīlestību, kas mūs pārveidos.

Ja mēs raugāties uz krustu, mēs redzam lielu un pilnīgu upuri, kas ir pienests par mums, un saprotam, ka mēs tam nevaram pievienot neko no tā, ko tas mums piedāvā Kristū. Bet tas nenozīmē, ka mums nevajadzētu kaut ko darīt, atsaucoties tam, kas mums ir dots Kristū. Tieši pretēji, mums ir jāatsaucas, un vai var būt labāks veids, kā atsaukties mīlestībai, kas mums ir parādīta, ja ne parādot mīlestību citiem?

Izlasi 1Jņ 3:16, 17. Kā šie panti spēcīgā veidā parāda, kādai vajadzētu būt mūsu atbildes reakcijai uz krustu? _____

Mūsu kopīgā cilvēcība

Ar Savu kalpošanu un mācību Jēzus veicināja radikālu iekļaušanu. Visus, kas meklēja Viņa uzmanību ar godīgiem motīviem – vai tā būtu sieviete ar sliktu reputāciju, nodokļu iekasētājs, spītīgais, samarietis, Romas centurions, reliģiskais vadītājs, vai bērns – Viņš uzņēma ar patiesu siltumu un rūpēm. Pirmkristiešu draudzei pārveidošanās procesā bija jāiemācās, ka tas ietvēra arī glābšanas dāvanas piedāvājumu.

Pirmajiem ticīgajiem lēnām saprotot evaņģēlija iekļaujošo raksturu, viņi savai ticībai nepievienoja vienkārši labus darbus kā kaut ko “jauku”, ko darīt. Tie bija pamatā viņu evaņģēlija izpratnei, kā viņi to bija piedzīvojuši Jēzus dzīvē, kalpošanā un nāvē. Cīnoties ar problēmām un jautājumiem, kas radās vispirms vadītājiem personīgi, piemēram, Pāvilam un Pēterim (sk., piemēram, Apd 10:9–20), pēc tam kā draudzes organizācijai Jeruzālemes koncilā (sk. Apd 15), viņi sāka aptvert dramatisko pārmaiņu, kādu šī labā vēsts bija ienesusi viņu izpratnē par Dieva mīlestību un tās iekļaujošo raksturu un kā to vajadzētu izdzīvot to cilvēku dzīvēs, kas sevi sauc par Viņa sekotājiem.

Ko katrs no šiem pantiem māca jums par mūsu kopējo cilvēcisko būtību? Kā katrai idejai vajadzētu ietekmēt mūsu attieksmi pret citiem?

Mal 2:10 _____

Apd 17:26 _____

Rm 3:23 _____

Gal 3:28 _____

Gal 3:28 ir teoloģisks kopsavilkums praktiskajam stāstam, ko Jēzus stāstīja par labo samarieti. Tā vietā, lai strīdētos par to, kam jums ir pienākums kalpot, vienkārši ejam un kalpojam, un varbūt pat jums ir jābūt gataviem, ka jums pakalpos tie, par kuriem mēs nebijām domājuši, ka viņi jums kalpos. Globālās cilvēku ģimenes kopīgais elements tiek aptverts augstākā līmenī lielajā ģimenē, ko kopā saista evaņģēlijs, glābjošā Dieva mīlestība, kas aicina mūs būt kā vienam Viņā: “Jo arī mēs visi esam vienā Garā kristīti par vienu miesu, gan jūdī, gan grieķi, gan vergi, gan brīvie; un mēs visi esam dzirdināti ar vienu Garu” (1kor 12:13).

Mūžīgais evaņģēlijs

Pārveidojošais evaņģēlija aicinājums “katrai tautai, ciltij, valodai un ļaudīm” (Atkl 14:6) ir turpinājis skanēt visā kristiešu vēsturē. Tomēr Atklāsmes grāmata apraksta atjaunotu šīs vēsts – labās vēsts par Jēzu un visu, ko tā ietver, – pasludināšanu laika galā.

Izlasi Atkl 14:6, 7. Kā kopīgā izpratne par evaņģēliju – ko visbiežāk apkopo ar Jņ 3:16 – ir iekļauta eņģeļa īpašajā vēstī 7. pantā? _____

Atkl 14:7 savieno kopā trīs galvenos elementus, ko mēs jau minējām šajā pētījumā par to, kā Dievs risina ļaunuma, nabadzības un apspiestības problēmu visā Bībeles stāstā:

1) Tiesa. Aicinājums uz tiesu – “lai notiek pēc taisnības” – ir atkārtots visu to sauciens, kas visā vēsturē ir bijuši apspiesti. Par laimi, Bībele attēlo Dievu kā tādu, kas dzird nospiesto kļiedzienus. Kā tas ir bieži izteikts Psalmos, piemēram, tie, pret kuriem ir bijusi vērsta netaisnība, uzskata tiesu par labu vēsti.

2) Pielūgsmē. Ebreju praviešu raksti bieži vien saista pielūgsmes un labo darbu jautājumus, īpaši salīdzinot to cilvēku pielūgsmi, kas sevi sauc par Dieva ļaudīm, ar nepareizo rīcību, ko viņi ir izdarījuši un turpina darīt. Jes 58. nodaļā, piemēram, Dievs skaidri apliecina, ka pielūgsmē, ko Viņš vēlas visvairāk, ir laipnības darbi un rūpes par trūcīgajiem un grūtībās esošajiem (sk. Jes 58:6, 7).

3) Radīšana. Kā mēs redzējām, viens no pamatelementiem Dieva aicinājumā uz taisnību ir kopīgā cilvēces ģimene, tas, ka mēs visi esam radīti pēc Viņa tēla un esam Viņa milēti, ka mēs visi esam vērtīgi Viņa acīs un ka nevienu nedrīkst apspiest vai ļaunprātīgi izmantot negodīgai peļņai un kāda cita mantkārības apmierināšanai. Šķiet skaidrs, ka šī gala laika evaņģēlija pasludināšana ir plašs un tālu sniedzošs aicinājums pieņemt glābšanu un atjaunošanu, ko Dievs vēlas dot kritušajai cilvēcei. Tādējādi pat jautājumos par pareizo un nepareizo pielūgsmi un vajāšanām (sk. Atkl 14:8–12) Dievam būs ļaudis, kas stāvēs par patiesību, par Dieva baušļiem un Jēzus ticību pat vislielākā ļaunuma vidū.

Kā mēs varam atrast veidus, kā kalpot tiem, kas ir grūtībās, vienlaikus līdzdalot viņiem gan cerību, gan brīdinājumu, kas ir atrodams triju eņģeļu vēstīs? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Dievs ar mums” (19.–26. lpp.), grāmatā “Kristus dziedinošā kalpošana” nodaļu “Glābti, lai kalpotu” (95.–107. lpp.).

“Dievam ir tiesības uz visu zemi kā uz savu vīna kalnu. Tā pieder Viņam, kaut arī patlaban atrodas uzurpatora rokās. Tā ir Viņa īpašums kā pestīšanas, tā arī radīšanas dēļ. Kristus upuris tika pienests pasaules labā. “Tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu.” (Jāņa 3:16) Ar šo vienu dāvanu cilvēkiem tiek piešķirtas visas pārējās dāvanas. Ik dienas visa pasaule no Dieva saņem svētību. Katrs lietus piliens, katrs saules stars, kas aspīd mūsu nepateicīgo cilvēci, katra lapa, zieds un auglis liecina par Dieva ilgo pacietību un lielo mīlestību.”

“Kristū nav ne jūda, ne grieķa, ne kalpa, nedz svabadā. Viņa dārgajās asinīs visi ir kļuvuši tuvi cits citam. (Sk. Gal. 3:28; Ef. 2:13). Lai arī kādas būtu atšķirības ticības pārliecībā, cilvēces ciešanu saucieni ir jādzird un uz tiem ir jāatbild. [...] Ap mums ir nelaimīgas, kārdināšanām pakļautas dvēseles, kurām vajadzīgi līdzjūtīgi vārdi un palīdzība. Ir atraitnes, kurām nepieciešama iejūtība un atbalsts. Ir bāreņi, kurus Kristus saviem sekotājiem ir licis pieņemt kā Dieva uzticētus. Pārāk bieži kristieši tiem paiet garām, nepievērsdami uzmanību. Tie var būt skrandaini, nekulturāli un visādā ziņā nepievilcīgi; tomēr viņi ir Dieva īpašums. Tie ir atpirkti par augstu cenu un Viņa acīs ir tikpat dārgi kā mēs. Šie cilvēki ir Dieva lielās saimes locekļi, bet kristieši kā Viņa nama pārvaldnieki ir atbildīgi par tiem.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 386., 387. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Cenšoties darīt labus darbus un palīdzēt citiem, kā mēs varam pretoties kārdināšanai domāt, ka tas mūs kaut kādā veidā padara labākus un piešķir mums nopelnu, ko Dievam vajadzētu atzīt?

2. Vai tava draudze ir kopiena, kurā nav “atšķirību”, bet visi ir viens Kristū? Kā tas var notikt arvien vairāk? Cik iekļaujoša pret citiem ir tava draudze?

3. Kā mēs varam atrast pareizo līdzsvaru starp laba darīšanu tiem, kam ir grūtības, kaut vai tikai tāpēc, ka viņiem ir vajadzības un mēs varam palīdzēt, vienlaikus aizsniedzot viņus ar evaņģēlija patiesību? Kā mēs varam mācīties darīt abus, un kāpēc vienmēr ir labāk darīt abus?

KOPSAVILKUMS:

Dieva mīlestība, kā tā izteikta glābšanas plānā un īstenota Jēzus dzīvē un upurī, dod mums piedošanu, dzīvību un cerību. Kā viņa žēlastības saņēmēji mēs cenšamies līdzdalīt to citiem, nevis lai nopelnītu glābšanu, bet tāpēc, ka tas ir tas, ko darīt mēs esam radīti un pārradīti. Šāds evaņģēlijs pārveido attiecības un vada mūs kalpot, īpaši tiem, kam ir vislielākā vajadzība.

IZDZĪVOJOT ADVENTES CERĪBU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lk 18:1–8, Mt 24–25; 1kor 15:12–19; Māc 8:14; 12:13, 14; Atkl 21:1–5; 22:1–5.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad nu, mani mīļie brāļi, topiet pastāvīgi, nešaubīgi, pilnīgāki Tā Kunga darbā vienumēr, zinādami, ka jūsu darbs Tā Kunga lietās nav veltīgs” (1kor 15:58).

Jēzus pasludināja Dieva valstību kā tagadnes realitāti, kas var būt daļa no šodienas. Viņš izsūtīja Savus mācekļus, lai izteiktu tādu pašu paziņojumu un ieviestu Viņa valstību ar evaņģēlija sludināšanu un kalpošanu citiem, tas ir, dodot tik brīvi, cik viņi ir saņēmuši (sk. Mt 10:5–8).

Bet Jēzus arī skaidri pateica, ka Viņa valstība ir cita veida valstība – “ne no šīs pasaules” (Jņ 18:36) – un tomēr tā nāks pilnībā. Ar Savu iemiesošanos, kalpošanu, nāvi un augšāmcelšanos Dieva valstība ir iesākta, bet Jēzus arī gaidīja laiku, kad Viņa valstība pilnībā aizstās šīs pasaules varas, un Dieva valdīšana būs padarīta pilnīga.

Pēc definīcijas adventisti – tie, kas gaida šo nākšanu un šo valstību, – ir cerības ļaudis. Bet šī cerība nav tikai uz nākotnes jauno pasauli. Lai gan cerība raugās nākotnē, cerība pārveido tagadni. Ar šādu cerību mēs dzīvojam tā, kā mēs vēlamies dzīvot nākotnē, un mēs sākam darboties, lai tagad ienestu pārmaiņas tādā veidā, kas atbilst tam, kādu mēs kādu dienu vēlamies redzēt pasauli.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. septembrī.

“Cik ilgi, ak, Kungs?”

Viscaur Bībeles stāstā ir atkārtots Dieva ļaužu lūgums, lai Dievs iejauktos, – īpaši no to puses, kas piedzīvo verdzību, gūstniecību, apspiestību, nabadzību vai cita veida netaisnību vai traģēdiju. Vergi Ēģiptē, israēlieši Bābelē un daudzi citi ir saukuši uz Dievu, lai Viņš redz un dzird viņu ciešanas un izlabo šīs nepareizības. Bībele piedāvā nozīmīgus piemērus Dieva rīcībai, lai glābtu un atjaunotu Viņa ļaudis, reizēm pat atriebjoties viņu apspiedējiem un ienaidniekiem.

Bet šis izglābšanas parasti bija īslaicīgas, un pravieši turpināja norādīt uz pēdējo iejaukšanos, kad Dievs pieliks punktu ļaunumam un pacels apspiestos. Vienlaikus šie pravieši turpināja saucienu: “Cik ilgi, ak, Kungs?” Piemēram, Kunga eņģelis jautāja par israēliešu gūstu: “Kungs, cik ilgi tu vēl neapžēlosies..” (Cef 1:12).

Psalmi ir pilni ar vaimanām par ļauno cilvēku šķietamo uzplaukumu un veiksmi, bet pret taisnajiem izturas ļaunprātīgi, viņi tiek paverdzināti un viņi ir trūcīgi. Dziesminieks atkārtoti sauc uz Dievu, lai Viņš iejaucas, norādot, ka pasaulē šobrīd nevalda tāda kārtība, kādu Dievs to radīja un kādu Viņš vēlas, un uzklusot praviešu un apspiesto ļaužu saucienus: “Cik ilgi, ak, Kungs?” (sk. piemēram, Ps 94:3–7).

Vienā ziņā netaisnību ir grūtāk paciest tiem, kas tic taisnam Dievam, kas vēlas taisnību visiem Saviem ļaudīm. Dieva ļaudīm vienmēr būs nepacietības izjūta attiecībā uz ļauno pasaulē – un Dieva šķietamā neiejaukšanās ir vēl viens nepacietības avots. Tādējādi reizēm skarbie praviešu jautājumi: “Cik ilgi, Kungs, man palīgā saukt, ka tu nedzirdi?! Es kliecdu tev: varmācība! – bet tu neglāb” (Hab 1:2).

Līdzīgs sauciens izskan Jaunajā Derībā, kur pat radība attēlota kā tāda, kas sauc uz Dievu pēc glābšanas un pārradīšanas (sk. Rm 8:19:22). Atkl 6:10 šis sauciens “Cik ilgi, Kungs?” izskan to labā, kas ir miruši mocekļa nāvē savas ticības dēļ. Bet tas ir tas pats sauciens, kas sauc uz Dieva iejaukšanos, lai Viņš iestājas Savu apspiesto un vajāto ļaužu labā.

Izlasi Lk 18:1–8. Ko Jēzus pasaka par Dieva atbildi uz atkārtotajiem Viņa ļaužu saucieniem un lūgšanām, lai Viņš iejaucas ticīgo labā? Kā tas ir saistīts ar vajadzību pēc ticības? ____

Noteikta veida cerība

Reliģiju bieži kritizē, jo tā sliecas atraut ticīgos no dzīves šeit un tagad uz kaut kādu labāku dzīvi pēc tam. Kritika ir saistīta ar to, ka pievērsšanās citai valstībai kļūst par sava veida svētu bēgšanu un padara ticīgo mazāk noderīgu pasaulei un sabiedrībai. Reizēm ticīgie ir devuši pamatu šādai kritikai, reizēm pat kultivējot, sludinot un praktizējot šāda veida attieksmi.

Dažkārt arī pie varas esošie māca, ka trūcīgajiem un apspiestajiem ir vienkārši jāpieņem savs bēdīgais liktenis, jo tad, kad atgriezīsies Jēzus, viss tiks sakārtots pareizi.

Jā, mūsu pasaule ir kritusi, salauzta un traģiska vieta – un nav nekā nepareiza, ja mēs ilgojamies pēc laika, kad Dievs visu pasauli sakārtos, kad Viņš pieliks punktu visai netaisnībai, sāpēm un ciešanām un kad Viņš aizstās pašreizējo nekārtību ar Savu godības pilno un taisno valstību. Galu galā bez šādas cerības, bez apsoliņuma mums patiešām nav nekādas cerības.

Savā svētrunā par pasaules galu (sk. Mt 24. un 25. nod.) Jēzus pirmo runas daļu veltīja, lai siki izskaidrotu bēgšanas vajadzību, pat nonākot līdz tādiem vārdiem kā “ja šīs dienas netiktu sāsinātas, neviens dzīvais neizglābtos” (Mt 24:22). Bet šis vairāk ir tikai ievads Viņa paskaidrojumam, kāda nozīme ir šiem Dieva apsoliņumiem. Pievērsties tikai kristiešu nākotnes cerības “bēgšanas” aspektam nozīmē atstāt neievērotas dažas dziļākas domas, ko Jēzus izsaka.

Izlasi Mt 24. un 25. nodaļu. Kādas ir vissvarīgākās domas šajā Jēzus svētrunā? Kā tu apkopotu Jēzus norādījumus par to, kā mums ir jādzīvo un jāgaida Viņa atgriešanās? _____

Tas, kādi ir mūsu uzskati par nākotni, atstāj svarīgu ietekmi uz to, kā mēs dzīvojam tagad. Veselīgai pašāvērbībai uz Dieva nākotnes apsoliņumiem vajadzētu būt galvenajai enerģiskas dzīves motivācijai, kā arī bagātas, dziļas un citus cilvēkus ietekmējošas dzīves dzirkstelei.

Kā Jēzus atgriešanās cerībai un apsoliņumam vajadzētu ietekmēt to, kā mēs dzīvojam tagad, īpaši kā palīdzam trūcīgajiem? _____

Augšāmcelšanās cerība

Kristiešu cerība uz Jēzus otro nākšanu nav tikai spožas nākotnes gaidīšana. Agrīnajiem kristiešiem Jēzus augšāmcelšanās miesā padarīja Viņa atgriešanās apsoliĵumu par pārlicinošu realitāti. Ja Viņš varēja atgriezties no mirušajiem – ko viņi paši savām acīm bija redzējuši – Viņš noteikti atgriezīsies, lai pabeigtu grēka atņemšanas un tā seku likvidēšanas projektu un pasaules atjaunošanu (sk. 1kor 15:22, 23).

Apustulim Pāvilam augšāmcelšanās bija adventes cerības galvenais elements. Balstoties uz šo krāšņo brīnumu Jēzus stāstā, Viņš bija gatavs likt uz spēles uzticamību visam, ko Viņš bija sludinājis: “Bet, ja Kristus nav augšāmcēlies, tad veltīga ir jūsu ticība un jūs vēl esat savos grēkos” (1kor 15:17). Padomājiet par šiem viņa vārdiem un to, cik svarīga ir Kristus augšāmcelšanās visā, uz ko mēs ceram.

Izlasi 1kor 15:12–19. Kā tu ieinteresētam neticīgajam paskaidrotu, kāpēc augšāmcelšanās patiesība ir tik būtiska kristīgajai cerībai? _____

Tas, ka pirmie mācekļi bija Jēzus augšāmcelšanās liecinieki, viņus pārveidoja. Kā mēs redzējam, Jēzus iepriekš bija izsūtījis viņus pasludināt Dieva valstību (sk. Mt 10:5–8), bet Jēzus nāve atņēma viņiem drosmi un satrieca viņu cerības. Vēlākais uzdevums (sk. Mt 28:18–20), ko viņiem deva augšāmceltais Jēzus un kura veikšanai viņi saņēma Svētā Gara spēku (sk. Apd 2:1–4), padarīja viņus par pasaules pārveidotājiem un ļāva izdzīvot valstību, ko Jēzus bija nodibinājis.

Atbrīvoti no nāves varas un bailēm agrīnie ticīgie dzīvoja un drosmīgi dalījās Jēzus vārdā (sk., piemēram, 1kor 15:30, 31). Ļaunums, kas nes nāvi, ir tas pats ļaunums, kas nes ciešanas, netaisnību, nabadzību un apspiestību visās formās. Tomēr Jēzus un Viņa uzvaras pār nāvi dēļ tas viss kādu dienu beigsies. “Pēdējais ienaids, kas tiks iznīcināts, būs nāve” (1kor 15:26).

Galu galā, vienalga, kam mēs tagad palīdzam, beigās tik un tā visi mirs. Ko šī skarbā patiesība māca mums par to, cik svarīgi ir ļaut citiem uzzināt par cerību, ko viņi var atrast Jēzus nāvē un augšāmcelšanās? _____

Tiesas cerība

Izlasi Māc 8:14. Kādos veidos tu redzi, cik spēcīgs un pilnīgs ir tas, kas šeit ir rakstīts? ____

Lai gan ciešanas, apspiestību un traģēdijas ir pietiekami grūti panest, ievainojums vai aizvainojums ir vēl lielāks, ja tas izrādās bezjēdzīgs un nepamanīts. Ciešanu iespējamā bezjēdzība ir smagāka nekā to sākotnējā nasta. Pasaule bez pēdējās tiesas ir galēji nežēlīgs absurds. Nav brīnums, ka ateistu autori 20. gadsimtā vaimanāja par to, ko viņi uzskatīja par cilvēka stāvokļa “absurdumu”. Bez cerības uz taisnību, bez cerības uz tiesu, bez cerības, ka lietas tiks sakārtotas, mūsu pasaule patiešām būtu absurda pasaule.

Bet Māc 8:14 teiktais vēl nav stāsta gals. Savu protestu beigās Sālamans pēkšņi sāk runāt citādi. Vaimanājot par bezjēdzību, viņš būtībā saka: Pagaidi brītiņu, Dievs tiesās, tāpēc viss nav bezjēdzīgs. Patiesībā tagad svarīgs ir viss un ikviens.

Izlasi Māc 12:13, 14. Ko tas mums stāsta par to, cik svarīgs ir viss, ko mēs šeit darām? ____

Tiesas cerība aiziet līdz tam, kādi ir cilvēka uzskati par Dieva būtību, par dzīvi un par pasauli, kurā mēs dzīvojam. Kā mēs redzējām, Bībele apgalvo, ka mēs dzīvojam pasaulē, ko ir radījis un ko mīl Dievs, bet kas ir aizgājusi neceļos, un kurā Dievs darbojas, lai īstenotu Savu pārrādīšanas plānu ar Jēzus dzīves un nāves palīdzību. Dieva tiesa ir galvenais elements, lai Viņš varētu sakārtot mūsu pasauli. Tiem, kas piedzīvo tik daudz pasaules ļaunuma, – tie, kas ir atstumti, pret kuriem izturas rupji, kas piedzīvo atstumtību un tiek izmantoti, – tiesas apsolījums pavisam noteikti ir labā vēsts.

Ko tev nozīmē atziņa, ka kādu dienu beidzot nāks taisnība, pēc kuras mēs tik ļoti ilgojamies? Kā mēs varam gūt cerību no šī apsolījuma? _____

Vairs nebūs ne asaru, ne sājpu

Izlasi Atkl 21:1–5, 22:1–5 un pavadi kādu laiku, mēģinot iztēloties, kāda būs dzīve, kas šeit aprakstīta. Kāpēc ir grūti iedomāties dzīvi bez grēka, nāves, sājpu un asarām? _____

Bībeles apraksti par mūsu dzīvi bez grēka, bez šaubām, ir brīnišķīgi un godības pilni un, bez šaubām, tie tikai vāji apraksta to, kas mūs sagaida. Pat šo pantu aprakstos gandrīz tikpat daudz ir runāts par to, kā tur nebūs, kā par to, kas būs. Ja šī pasaule ir viss, ko mēs pazīstam, tad var būt grūti iedomāties dzīvi bez sājpu un ciešanām, nāves un bailēm, bez netaisnības un nabadzības.

Tur ne tikai vairs nav tā visa, bet aprakstā ir pievienots arī personīgs pieskāriens: “Un Dievs noslaucīs visas asaras no viņu acīm” (Atkl 21:4). Izglābto kontekstā Dieva līdzjūtība pret tiem, kas ir cietuši visā cilvēces vēsturē, sasniedz kulmināciju šajā vienā teikumā. Viņš ne tikai pieliek punktu ciešanām, bet arī personīgi noslauka viņu asaras.

Grēka dzīves un pasaules netaisnības un traģēdiju sasisti un nobaidīti mēs varam Atklāsmes grāmatā ieraudzīt netiešas norādes uz dziedināšanas procesu mums visiem, kas esam bijuši grēka upuri daudzos dažādos veidos. Aprakstot dzīvības koku, Jānis paskaidro, ka “tā lapas ir noderīgas tautām dziedināšanai” (Atkl 22:2). Atkal Dievs parāda Savu līdzjūtību un izpratni par to, ko nozīmē būt cilvēkam, just, piedzīvot, liecināt un pat piedalīties šīs pasaules ļaunumā. Viņa plāns mūsu pasaules pārradīšanai iekļauj mūsu katra atjaunošanu un dziedināšanu.

Līdz tam mēs cenšamies būt viss, kas varam būt Kristū, darīt savu daļu, lai arī cik maza un nedroša tā būtu, kalpot tiem, kas ir ap mums, kam ir nepieciešams tas, ko mēs varam piedāvāt. Lai arī kas tas būtu – laipni vārdi, silts ēdiens, medicīniskā palīdzība, zobārstniecība, apģērbs, padoms –, visu, ko mēs varam izdarīt, mums vajadzētu darīt ar laipnu sevis aizliegšanu un pašuzpurēties gatavu mīlestību, kādu Jēzus parādīja, kad Viņš šeit dzīvoja.

Protams, pasaule vēl joprojām kļūst arvien ļaunāka, neskatoties uz mūsu vislabākajām pūlēm. Jēzus to zināja. Tomēr šī patiesība nepārtrauca Viņa kalpošanu citiem, un tai nevajadzētu apstādīnāt arī mūs.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļu “Aicināti uz augstākiem standartiem” (309.–322. lpp.), grāmatā “Lielā cīņa” nodaļu “Zemes izpostīšana” (653.–661. lpp.).

“Kad Dieva balss pārtrauc Savu ļaunu gūstu, starp tiem, kas ir zaudējuši visu lielajā dzīves konfliktā, notiek šausmīga atmoda. Kamēr bija pārbaudes laiks, sātana krāpšanas bija padarījušas viņus aklus, un viņi attaisnoja savu grēka lāstu. Bagātie lepojās ar savu pārkāpumu pār tiem, kam ir mazākas priekšrocības, bet viņi bija ieguvuši savas bagātības, pārkāpjot Dieva likumu. Viņi nebija pabarojuši izsalkušos, apģērbuši kailos, viņi nebija rikojušies godīgi un mīlējuši žēlastību. [...] Viņi bija pārdevuši savas dvēseles laicīgu bagātību un baudu dēļ, un viņi nebija centušies kļūt bagāti Dievā. Rezultāts ir tāds, ka viņu dzīve ir bijusi kļūda, viņu prieki tagad ir pārvērtušies par žulti, viņu dārgumi par samaitātību.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 654. lpp.)

“Lielā cīņa ir galā. Nav vairs grēka un grēcinieku. Viss universs ir tīrs. Viens saskaņas un prieka pulss ir dzirdams visā radībā. No Viņa, kas ir visu radījis, cauri bezgalīgām tālēm plūst dzīvība, prieks un gaisma. No vismazākā atoma līdz vislielākajai pasaulei, visa radība – gan dzīvā, gan nedzīvā daba – savā neaizēnotajā skaistumā un pilnīgajā priekā paziņo, ka Dievs ir mīlestība.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 678. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Paskaidro, kā tas, ko jūs esat mācījušies šajā nedēļā, parāda, ka dzīvei šeit un tagad ir nozīme. Salīdziniet to ar uzskatu, ka mums nav jāuztraucas par šo dzīvi un šo pasauli, jo Dievs to iznīcinās un sāks no jauna. Kā mēs varam būt uzmanīgi, lai neizmantotu šo jaunās eksistences apsoliājumu, atstājot novārtā tos, kas ir trūkumā (galu galā Dievs visu vērsīs par labu)? Kā mēs varam pārliecināties, ka paši nekļūstam par tiem, kas ir izmantojuši šo patiesību, lai izmantotu savā labā citus?

2. Saskaņā ar septītās dienas adventistu izpratni par Bībeles pravietojumiem, Kristus nākšanai tuvojoties, ļaunums, ciešanas un grūtības vairošies. Kad tas notiek, mēs bieži vien atsaucamies uz Mateja 24. nodaļu. Kā mums vajadzētu skatīties uz šīm traģēdijām Mt 25. nodaļas gaismā?

KOPSAVILKUMS:

Mūsu Dievs neļaus ļaunumam turpināties mūžīgi. Bībeles lielā cerība ir Jēzus atgriešanās, lai pārtrauktu ļaunumu, dziedinātu netaisnību un radītu jaunu pasauli, kāda tā ir iepļānota. Balstīta uz Jēzus augšāmcelšanos, šī cerība pārveido šo dienu un dod drosmi kalpot Dievam un citiem, gaidot Viņa atgriešanos.

MĪLĒT ŽĒLASTĪBU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt 6:25–33, Jk 1:5–8, 2:15, 16; Jes 52:7; 1Jņ 3:16–18, Jes 58:1–10.

ATMIŅAS PANTS:

“Taisnajiem Viņš tumsībā uzaust kā gaisma; Viņš ir žēlīgs, žēlsirdīgs un taisns. Labi tam cilvēkam, kas ir žēlsirdīgs un labprāt aizdod, viņš tiesā panāks savu taisnību” (Ps 112:4, 5).

Kā mēs redzējām, Bībele ir pilna ar dedzīgiem aprakstiem par Dieva rūpēm pret trūcīgajiem un apspiestajiem, kā arī ar aicinājumiem Viņa ļaudīm strādāt viņu labā. Neskatoties uz uzmanību, kas ir veltīta šiem jautājumiem, šis Bībelē dotais uzdevums ir piedzīvojis tikai īslaicīgu un daļēju izpildi. Tas tiks pilnībā piepildīts tikai tad, kad Kristus atgriezīsies, kā arī tam sekojošajos pārdabiskajos notikumos.

Līdz tam ļaunums pastāvēs daudzās formās, ko uzturēs velna un Viņa eņģeļu tumšās, garīgās ietekmes. Šo ļaunumu bieži vien vislabāk var redzēt nabadzībā, vardarbībā, apspiestībā, verdzībā, ļaunprātīgā izmantošanā, savtībā un mantkārībā. Šādā pasaulē mūsu kopienām, mūsu draudzēm un mūsu ģimenēm ir jānostājas pret šiem ļaunumiem, lai arī cik grūti to reizēm ir izdarīt. Atsaucoties Dieva mīlestībai un pavēlēm, mums ir jābūt līdzjūtīgiem, radošiem un drosmīgiem, cenšoties “darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā” (Mih 6:8).

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. septembrī.

Valstības prioritātes

Jēzus mācība un Jaunās Derības autori skaidri atklāj, ka tie, kas izvēlas dzīvot kā Dieva valstības locekļi, dzīvo pēc atšķirīgām vērtībām un prioritātēm nekā pasaule.

Izlasi Mt 6:25–33. Kāds mierinājums mums ir dots šajos pantos un kā šim mierinājumam vajadzētu ietekmēt mūsu prioritātes? _____

Jēzus mācīja, ka dzīvība ir labāka nekā barība un “miesa ir labāka nekā drēbes” (Mt 6:25). Šīs lietas, protams, ir svarīgas, bet mums ir jāredz tās Dieva valstības gaismā, kas nozīmē, ka mums ir reāli un praktiski jāpārskata sava dzīve. Ja mēs ieraugām Bībelē aicinājumu pacelt un rūpēties par citiem, šis aicinājums arī kļūst par vienu no mūsu prioritātēm, ja mēs cenšamies sekot Jēzus pēdās. Ideālajā variantā šim aicinājumam vajadzētu palīdzēt mums mazāk pievērsties sev un vairāk domāt par citiem.

Atšķirīgās prioritātes arī izmaina mūsu attiecības ar tiem, kam ir vara pār mums un kas ir apspiesti. Lai gan Bībele pamāca kristiešus cienīt un paklausīt valdībām, cik vien iespējams (sk., piemēram, Rm 13:1–7), tajā ir izteikta arī doma, kur mums nepieciešams atbalsot Pētera vārdus: “Dievam vairāk jāklausa nekā cilvēkiem” (Apd 5:29). Savā atbildē tiem, kas centās viņu piemulžot šajā jautājumā, Jēzus parāda līdzsvaru starp šiem abiem principiem: “Tad dodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder” (Mt 22:21).

Tie, kam ir vara vai nu valdībā vai citur, bieži uzspiež un saglabā šo varu ar draudiem un spēku. Kā mēs redzējām Jēzus dzīvē, uzticīga dzīve ne vienmēr un ne katrā situācijā prasa būt pasīviem, piedzīvojot ļaunumu. Piemēram, runājot par verdzību Amerikā, Elena Vaits rakstīja: “Kad cilvēku likumi nonāk konfliktā ar Dieva vārdu un likumu, mums ir jāpaklausa pēdējam, lai arī kādas varētu būt sekas. Mūsu valsts likums pieprasa, lai mēs nododam vergu viņa kungam, mums nav tam jāpaklausa. Un mums ir jāpacieš šī likuma pārkāšanas sekas. Vergs nav neviena cilvēka īpašums. Dievs ir viņa pilntiesīgais kungs, un cilvēkam nav tiesību Dieva darinājumu paņemt sev, apgalvojot, ka tas pieder viņam.” “Liecības draudzei” 1. sēj., 201., 202. lpp.

Kur ir robeža starp paklausīšanu autoritātēm un cietsirdīgas varas upuru aizstāvēšanu?

Līdzjūtības nogurums

Pretojoties varbūtībai, ka mūsu labie nodomi tiek nomākti “pasaules rūpēs”, daudzi no mums gribētu darīt vairāk, lai ienestu pārmaiņas to dzīvēs, kas cieš. Ir dažādas attieksmes un darbības, kas var palīdzēt mums pozitīvi ietekmēt tos, kam ir nepieciešama palīdzība.

Līdzjūtība: Kā mēs redzējam, ieraudzīt un parādīt līdzjūtību tiem, kas cieš sāpes, ir pirmie soļi uz rīcību. Mums ir jāaug un jā saglabā savs jūtīgums pret ciešanās esošajiem. Mūsdienās cilvēki runā par “līdzjūtības nogurumu” – tas pauž domu, ka mēs esam tik ciešā saskarē ar ciešanām un traģēdijām, ka daudzi no mums kļūst noguruši no neskaitāmajiem gadījumiem, kas prasa mūsu emocionālo enerģiju un finansiālo atbalstu. Jēzus skaidri apzinājās valdošās sāpes un ļaunumu, tomēr Viņš saglabāja līdzjūtību. Tā jādara arī mums.

Izglītība: Tā kā daudzi netaisnības un nabadzības gadījumi ir sarežģīti, ir svarīgi klausīties un mācīties par šīm situācijām, cik vien mēs varam. Ir bijuši daudzi piemēri, kur cilvēki ar labiem nodomiem, cenšoties palīdzēt, ir nodarījuši kaitējumu. Lai gan tas nav attaisnojums nekā nedarīšanai, mums vajadzētu censties iesaistīties tādos veidos, kas ir pārdomāti un balstīti uz zināšanām.

Lūgšana: Kad mēs redzam problēmu, mūsu pirmā doma ir rīkoties “praktiski”. Bet Bībele mums atgādina, ka arī lūgšana ir praktiska. Mēs varam ienest pārmaiņas trūcīgo un apspiesto cilvēku dzīvē ar savām lūgšanām par viņiem un par tiem, kas valda pār viņiem (sk. 1Tim 2:1, 2), kā arī meklēt Dieva vadību, kā vislabāk rīkoties, piedāvājot palīdzību (sk. Sak 2:7, 8).

Sagaidāmais rezultāts: Vēl kāds svarīgs elements, cenšoties atvieglot ciešanas, ir atbilstošas gaides, ņemot vērā sociālo, politisko un personīgo apstākļu sarežģītību. Mums vajadzētu piedāvāt cilvēkiem izvēli un iespējas, kas viņiem citādi nebūtu. Reizēm tas, ko cilvēki dara ar šīm iespējām, sagādās mums vilšanos, bet mums viņu izvēle ir jāciena. Lai arī kādos veidos mēs varētu mēģināt strādāt šo cietēju labā, mūsu vadošajam principam ir jābūt “visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat dariet arī jūs viņiem” (Mt 7:12).

Izlasi Jk 1:5–8. Kādai vajadzētu būt lūgšanas lomai kristieša rīcībā? Ko Jk 2:15, 16 saka par to, kā mēs varam dot savu ieguldījumu, lai mūsu lūgšanas par citiem tiktu uzklautas?

Dāsnums

“Pricīgu devēju Dievs mīl” (2kor 9:7), un dāsna došana ir svarīgs kristīgās dzīves aspekts. Lai gan mums ir jāļauj Bībelei radīt izaicinājumus mūsu došanas un finansiālajās prioritātēs, dāsnums ir vairāk nekā tikai naudas ziedošana kādam mērķim, lai arī cik tas būtu nozīmīgs.

Dāsnums ir ļoti vērtīga dzīves attieksme un viena no galvenajām to cilvēku īpašībām, kas “bīstas Kungu”, kā tas ir minēts daudzas reizes Ps 112: “Labi tam cilvēkam, kas ir žēlsirdīgs un labprāt aizdod, viņš tiesā panāks savu taisnību” (Ps 112:5).

Ko šie panti māca par dāsnumu pret tiem, kas ir grūtībās? 3Moz 25:35–37, Ps 119:36, 2kor 8:12–15, 1Jņ 3:16–18, 1Tim 6:17–19. _____

Jaunās Derības vēstulēs Pāvils kā mūsu kristīgās cerības avotu pastāvīgi min Dieva dāsnumu, kas vispilnīgāk izpaužas tajā, ka Jēzus atdeva savu dzīvību par mums. Savukārt Viņa nāve par mums ir arī mūsu motivācija dzīvot dāsnu dzīvi: “Es lūdzu, lai tava sadraudzība ar mums ticībā ir efektīva, padziļinot tavu izpratni par katru labo lietu Kristus labā” (Fil 1:6, NIV).

Dāsnums ir plaša, drosmīga un pieņemoša attieksme pret dzīvi. Personīgajā dzīvē, sabiedrībā un kultūrā ir tik daudz faktoru, kas veicina mūsu pievēršanos sev, lai mēs paturētu sev, cik daudz vien iespējams. Un – būsim godīgi – lielākajai daļai no mums noklusētais režīms vienmēr vienai ir “man, man, man”.

Ja mūsu ticība būs patiesa, tā mums liks nomirt sev un dzīvot vairāk citiem. Ticība palīdz mums iztēloties pasauli un tās iedzīvotājus tādus, kādus viņus redz Dievs, gan viņu labestībā, gan salauztībā, un tas aicina mūs censties palīdzēt tiem, kas ir grūtībās, cik vien lielā mērā iespējams.

Ziedojumu un labdarības organizācijas labprāt atzīst dāsnumu kā dzīves kvalitātes sastāvdaļu. Bet lieli ziedojumi ne vienmēr norāda uz dāsnu dzīvi (sk. Mk 12:41–44). Dāsna dzīve ir plašāka un daudz vērtīgāka par jebkuru ziedojumu. Mums ir vairāk jānovērtē un jāizkopj dāsns gars visā, ko mēs darām. Lielākajai daļai cilvēku dāsnums nenāk dabiski. Tā ir žēlastība, kas mums ir jāpauž savā dzīvē proaktīvi un mērķtiecīgi, neskatoties uz mūsu grēcīgo, savtīgo cilvēciskās dabas villkmi.

Kādos veidos vēl mums vajadzētu parādīt dāsnu garu, ja neskaita naudas došanu? _____

Miera nešana

Izlasi Mt 5:9. Kā mēs darām to, ko Jēzus šeit saka? Cik mēs varam būt veiksmīgi? Sk. Mk 13:7.

Vardarbīgs konflikts ir nozīmīgs ciešanu iemesls. Kara izmaksas ir tiešie upuri un izpostītas dzīves, kā arī visa uzmanība un resursi tiek veltīti militārajiem mehānismiem, ko būtu bijis labāk izmantot, lai atvieglotu citu cilvēku vajadzības un karu pārdzīvojušo un veterānu pastāvīgās ciešanas, pat ja viņi ir “uzvarētāji”. Ir arī daudzi mazāki konflikti, kas atstāj rētas uz neskaitāmām ģimenēm un kopienām. Dedzība par taisnību kā tāda nevar ignorēt uzdevumu nest mieru.

Jēzus evaņģēlija centrā ir Dieva žēlsirdīgā un pacietīgā miera nešana, atjaunojot saikni starp grēcīgajiem cilvēkiem un viņu Radītāju (sk. 2kor 5:18–21). Samierināšana, ko mēs saņemam, kļūst par paraugu mums, lai mēs būtu samierināšanas “vēstneši” citiem.

Jes 52:7. Kā mēs mūsdienās īstenojam šo pantu? _____

Miera evaņģēlijs arī kļūst par motivāciju, modeli un resursu, lai panāktu mieru mūsu vardarbīgajā pasaulē: “Sirds, kas ir saskaņā ar Dievu, piedalās Debesu miera nešanā un izplata savu svētdarošo ietekmi uz visiem, kas ir apkārt. Miera gars kā rasa nolaidīsies pār laicīgajos konfliktos nogurušajām un nomocītajām sirdīm.” (Elena Vaita “Domas no svētību kalna”, 28. lpp.)

Kalna svētrunā Jēzus teica: “Svētīgi miera nesēji, jo tie tiks saukti par Dieva bērniem” (Mt 5:9). Turpinot šo domu, Viņš ne tikai apstiprina bausli pret nogalināšanu, Viņš arī pasaka, ka mums nevajadzētu būt dusmīgiem vai parādīt nepatiku (sk. Mt 5:21–26) un ka mums vajadzētu mīlēt savus ienaidniekus un lūgt Dievu par tiem, kas mūs vajā (sk. Mt 5:43–48). Tas nozīmē, ka mums vajadzētu aktīvi meklēt viņu labumu. Ir daudz iedvesmojošu stāstu par cilvēkiem, kas ziedojušies nesuši mieru pasaules kara zonās, kaut nedaudz parādot izlīgšanas un dziedināšanas mirklus un bieži vien atvieglojot lielu daļu netaisnības un ciešanu, ko šie konflikti ir atnesuši.

Kādos veidos tava vietējā draudze, vismaz vietējā līmenī, var darboties kā miera nesēja?

Balss tiem, kas ir bez balss

Sālamans rakstīja, ka ir “savs laiks klusēt, un savs laiks runāt” (Māc 3:7). Viņam bija taisnība, un atrast šo līdzsvaru nevienam no mums nav viegli. Tomēr, ja runa ir par apspiesto aizstāvēšanu un balsi tiem, kam nav balss, vai ir iespējams, ka mēs kā draudze esam pārāk daudz kļūdījušies, jo esam klusējuši tad, kad mūsu balss bija jādzird?

Bieži saka, ka kristieši ir Jēzus rokas un kājas, atsaucoties uz praktisko kalpošanu citiem, ko Jēzus gribēja, lai mēs darām. Bet pravietiskajā lomā, kā tas ir parādīts Bībelē, Dieva pirmais aicinājums ir, lai vīrieši un sievietes būtu Viņa balss – un, runājot Dieva labā, arī runātu to labā, ko Dievs grib aizstāvēt (sk. Ps 146:6–10).

Izlasī Jes 58:1–10. Ko šai vēstij, kas ir dota īpašā laikā, vietā un kontekstā, vajadzētu atklāt mums, kas dzīvojam citā laikā, vietā un kontekstā? Cik daudz ir mainījies laika posmā no Jesajas rakstītā līdz pasaulei mūsdienās? _____

Praviešu aicinājums uz taisnību nekad nav bijis populārs ceļš. Bet, Dieva dotā uzdevuma motivēti, izprotot Dieva dedzību par taisnību, izsakot līdzjūtību trūcīgajiem un apspiestajiem un mēģinot darīt viņiem labu, šie pravieši uzdrošinājās būt balss tiem, kas ir bez balss savā laikā un vietā, neskatoties uz pretestību, neērtībām un briesmām (sk. 1Pēt 3:17).

Balstoties uz mūsu izpratni par evaņģēliju un aicinājumu atspoguļot Jēzu pasaulei, septītās dienas adventistiem arī ir daudz labu lietu, ko piedāvāt, lai stātos pretī ļaunumam pasaulē.

Piemēram: “Septītās dienas adventisti tic, ka rīcība, kas samazina nabadzību un to pavadošo netaisnību, ir svarīga kristīgās atbildības daļa. Bībele skaidri atklāj Dieva īpašo interesi par trūcīgajiem un Viņa gaidas, kā Viņa sekotājiem vajadzētu rīkoties to labā, kas nespēj par sevi parūpēties paši. Visi cilvēki nes Dieva līdzību un ir Dieva svētību saņēmēji (Lk 6:20). Strādājot trūcīgo labā, mēs sekojam Jēzus paraugam un mācībai (Mt 25:35, 36). Kā garīga septītās dienas adventistu kopiena mēs aizstāvam taisnīgu izturēšanos pret trūcīgajiem, atdarot ‘savu muti par labu tiem, kas paši ir it kā mēmi un savā labā runāt nespēj, un visu to lietas labā, kas ir atstāti’ (Spam 31:8), un ceļamies pret tiem, kas darbojas, ‘lai grozītu tiesu nabagiem’ (Jes 10:2). Mēs sadarbojamies ar Dievu, kas ‘izkārto nabagam tiesu’ (Ps 140:12).” (Septītās dienas adventistu oficiālais paziņojums par globālo nabadzību, 2010. gada 24. jūnijs)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Kristus dziedinošā kalpošana” nodaļu “Augstāka pieredze” (503.–516. lpp.), grāmatā “Liecības draudzei” 3. sēj. nodaļas “Pienākums pret neveiksmīgajiem” un “Cilvēka pienākums pret līdzcilvēkiem” (511.–526. lpp.) un grāmatā “Liecības draudzei” 2. sēj. nodaļu “Strādāšana Kristus labā” (24.–37. lpp.).

“Pārmeklējiet debesis un zemi, un jūs neatradīsiet nevienu spēcīgāku patiesību par to, kas tiek atklāta žēlastības darbos pret tiem, kam nepieciešama mūsu līdzjūtība un palīdzība. Šī ir patiesība, kāda tā ir Jēzū. Kad tie, kas sauc sevi Kristus vārdā, sāks īstenot zelta likuma principu, evaņģēliju pavadīs tāds pats spēks kā apustuļu dienās.” (Elena Vaita “Domas no svētību kalna”, 137. lpp.)

“Augstākā mīlestība uz Dievu un nesavtīga mīlestība citam pret citu – tā ir vislabākā dāvana, ko mūsu Debesu Tēvs var dot. Šī mīlestība nav impulss, bet dievišķs princips, noturīgs spēks. Nenodevusies sirds to nevar radīt vai izveidot. To var atrast tikai sirdī, kurā valda Jēzus. [...] Šī mīlestība, kas izlolota dvēselē, padara dzīvi saldu un atstāj attīrošu ietekmi uz visiem ap mums.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 551. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs redzējam šīs nedēļas pētījumā, evaņģēlijs vēl arvien ir paraugs un motivācija mūsu darbībai citu labā, tāpat kā Jēzus rīkojās mūsu labā. Kā tas ir paplašinājies, kā tu izproti un novērtē labo vēsti, ko Dievs ir darījis mūsu labā, un kā Viņš parāda Savu mīlestību uz mums?

2. Runāšana citu labā, iesaistīšanās miera nešanā un līdzīgās aktivitātēs var ievilkāt mūs sabiedriskos un politiskos laukos. Tomēr septītās dienas adventistu draudze aizstāv baznīcas un valsts atdalīšanu. Kāda ir atšķirība starp nepiemērotu iesaistīšanos politikā un runāšanu un darbošanos, lai nestu mieru sabiedrībā?

3. Kādu vienu soli vai darbību, kas tika pārrunāta šajā nedēļā, tu gribētu ieviest savā dzīvē un kopienā? Kā tu vari to īstenot?

4. Par kādu ļaunuma un apspiešanas jautājumu tu esi nolēmis lūgt savā kopienā vai plašākā pasaulē?

KOPSAVILKUMS:

Kļūšana par Jēzus sekotāju izmainīs mūsu katra dzīvi daudzos veidos, tai skaitā radīs mūsos degsmi pievienoties Dieva aktīvajām rūpēm par trūcīgajiem un apspiestajiem. Tas nekad nav bijis viegls uzdevums un reti kad populārs, tomēr tas izmainīs mūsu prioritātes un motivēs mūs spert aktīvus soļus, lai dziedinātu ievainotos pasaulē ap mums.

KALPU KOPIENA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2kor 2:14–16, 2Moz 32:1–14, 1Pēt 2:12, Fil 2:15, Ef 2:19, Ebr 10:23–25

ATMIŅAS PANTS:

“Turēsimies nešaubīgi pie cerības apliecināšanas, jo uzticams ir Tas, kas apsolījis. Un vērosim cits citu, lai paskubinātu uz mīlestību un labiem darbiem” (Ebr 10:23, 24).

Cenšoties piepildīt kristīgo misiju, mēs nedrīkstam par zemu novērtēt draudzes kā organizētas ticīgo kopienas potenciālu. Mēs jau pieminējām izaicinājumus, kādus varam piedzīvot, cenšoties risināt netaisnības un nabadzības jautājumu. Bet, darbojoties kopā ar ticības brāļiem un māsām ticības kopienā, mēs varam būt par svētību tiem, kas ir ap mums.

Kārdinājums ir tāds, ka tad, kad mēs sanākam kopā kā draudze, mēs kļūstam pārņemti ar pašas draudzes uzturēšanu, aizmirstot, ka tā eksistē, lai kalpotu pasaulei, kurā Dievs to ir ielicis. Mēs kā draudzes miesa nedrīkstam ignorēt ciešanas un jaunumu, kas pastāv ap mums. Ja Kristus to neignorēja, tad arī mēs to nedrīkstam darīt. Mums ir jābūt uzticīgiem savam uzdevumam sludināt evaņģēliju, un kopā ar sludināšanu ir darbs palīdzēt apspiestajiem, izsalkušajiem, kailajiem un bezpalīdzīgajiem.

Kopā kā draudzes kopiena un organizācija mēs esam Kristus miesa (sk. 1kor 12:12–20). Kā tādiem mums ir jādzīvo tā, kā dzīvoja Jēzus, jāaizsniedz cilvēki tā, kā to darīja Jēzus, un jākalpo kā Jēzus rokām, kājām, balsij un sirdij mūsdienu pasaulē.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. septembrī.

Pārmaiņu nesēji

Apustuļu darbu pirmajās nodaļās mēs redzējam, kā agrīnie kristieši nodibina atšķirīgu kopienu, rūpējoties par tiem, kas viņu vidū bija grūtībās, un kopā aizsniedzot tos, kas atradās ārpus kopienas, piedāvājot viņiem palīdzību, kad tā bija nepieciešama, un aicinot viņus pievienoties tam, ko Dievs darīja viņu labā.

Turpinot Jēzus sāls un gaismas aprakstus, Pāvils izmanto daudzas metaforas, lai attēlotu draudzes darbību pasaulē. Viņš, piemēram, apraksta Dieva ļaudis kā upuri (sk. Rm 12:1), kā Kristus miesu (sk. 1kor 12:12–20), kā vēstnešus (sk. 2kor 5:18–20) un kā smaržu (sk. 2kor 2:14–16). Katrs no šiem salīdzinājumiem runā par mūsu kā Dieva valstības pārstāvju un nesēju lomu pat tagad, pasaulē, ko ir izpostījusi lielā cīņā.

Pārskati katru no augstākminētajiem simboliskajiem aprakstiem. Kurš vislabāk atklāj, kā tu gribētu vislabāk pārstāvēt Dievu un Viņa ceļus savā kopienā un kāpēc? _____

Ar katru no šiem salīdzinājumiem ir saistīta darbība – ne kā līdzeklis, lai būtu Dievam pieņemams, bet cilvēks, kas jau ir Dieva pieņemts caur Kristus upuri, kas ir atsaucies Dieva mīlestībai un žēlastībai, ir simboliski attēlots kā Viņa pārstāvis ievainotā un mirstošā pasaulē.

Taču šos simbolus var pārdomāt arī dziļākā līmenī: tā kā Dieva mīlestība un žēlastība ir Viņa valstība, kad mēs tā rīkojamies, atsaucoties citiem mīlestībā un žēlastībā, mēs iesākam šo mūžīgo valstību un piedalāmies tajā jau tagad.

Starptautiskajos līgumos nacionālā vēstniecība tiek uzskatīta par daļu no tautas, ko tā pārstāv, pat ja tā fiziski atrodas svešā zemē, varbūt lielā attālumā no dzimtenes. Līdzīgi Dieva valstības ieviešana sniedz ieskatu mūžīgajā realitātē šeit un tagad un norāda uz ļaunuma galīgo sakāvi. Būdami Kristus vēstnieki, Kristus pārstāvji, mēs varam piedzīvot Viņa mīlestības realitāti savā personīgajā dzīvē, draudzē un to dzīvēs, kam mēs gribam kalpot.

Izlasī 2kor 2:16. Kāda ir atšķirība starp abiem aromātiem, un kā mēs varam zināt, kas mēs esam? _____

Kalpojošais atlikums

Atlikuma ļaužu standarta definīcija, kas norādīta Bībeles pravietojumos, ir atrodama Atkl 12:17: tie, “kas tur Dieva baušļus un Jēzus liecību” (sk. arī Atkl 14:12). Bībeles stāstā šīs pazīmes iezīmē Dieva ļaudis vēlākajos zemes vēstures posmos. Bet arī Bībeles stāstos mēs varam atrast piemērus tam, kā šāds atlikums un īpaši kā šādi cilvēki kalpo citiem.

Mozus paraugs šajā ziņā ir biedējošs. Izlasi 2Moz 32:1–14. Kā ir salīdzināti Mozus un atlikums, kas aprakstīts Atkl 12:17? _____

Savās dusmās pret Israēla ļaudīm Dievs draudēja viņus iznīcināt un pārlikt apsolījumu, kas dots Ābrahāmam – ka viņa pēcnācēji kļūs par lielu tautu –, uz Mozu un viņa ģimeni (sk. 2Moz 32:10).

Bet Mozus to negribēja. Tā vietā Mozum bija drosme strīdēties ar Dievu, norādot, ka tad, ja Kungs rīkotos tā, kā Viņš draud darīt, tas neradīs labu iespaidu par Viņu (sk. 2Moz 32:11–13). Mozus dodas uz priekšu un ir neatlaidīgs savā lietā ar Dievu.

Mozus bija cīnījies, lai vadītu šos ļaudis cauri tuksnesim. Viņi bija sūdzējušies un strīdējušies gandrīz no paša sākuma, kad viņš bija tos izvedis brīvībā. Un tomēr Mozus saka Dievam: “Ja tu nespēj viņiem piedot, tad izdzēs mani no Savas grāmatas, ko Tu esi rakstījis” (2Moz 32:32). Mozus ir gatavs atteikties no mūžības, lai glābtu tos, ar ko kopā viņš uz turieni bija gājis.

Kāds spēcīgs pašuzpurēšanās paraugs, ziedojoties to labā, kas to nav pelnījuši! Un kāds spēcīgs simbols visam glābšanas plānam!

“Aizlūdzot par Israēlu un dziļajā ieinteresētībā un mīlestībā pret tiem, pie kuriem viņš bija ierocis Dieva rokās tādu lielu darbu veikšanai, Mozum tagad bija zudusi visa kautrība. Kungs uzklaušīja viņa prasību un ņēma vērā nesavtīgo aizlūgumu. Dievs savu kalpu pārbaudīja. Kungs pārbaudīja viņa uzticību un mīlestību uz maldos esošo, nepateicīgo tautu, un Mozus šo pārbaudījumu godam izturēja. Viņa interesi par Israēlu neizraisīja nekādi savtīgi motīvi. Dieva izredzētās tautas labklājība viņam bija dārgāka par paša godu, dārgāka nekā priekšrocība kļūt par kādas varenas tautas tēvu. Dievam patīka viņa pašāvība, sirds vienkāršība un taisnīgums, un kā godīgam ganam Viņš Mozum uzticēja lielo uzdevumu — ievest Israēlu Apsolītajā zemē.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 319. lpp.)

Ko tas stāsta mums par to, kā mums vajadzētu izturēties pret tiem, kas kļūdās? _____

Aizsniedzot dvēseles

Diskusijas draudzē, šķiet, reizēm iestrēgst, kad ir jāizvēlas, kurai vajadzībai pievērsties vispirms – sociālajam darbam vai evaņģēlija darbam, labdarībai vai liecināšanai, taisnībai vai evaņģelizācijai. Bet, ja mēs labāk saprastu katru no šiem jēdzieniem un pavērotu Jēzus kalpošanu, tad atšķirība izzustu un mēs saprastu, ka evaņģēlija sludināšana un darbs citu labā ir cieši saistīti.

Vienā no labi zināmiem Elenas Vaitas citātiem viņa to paskaidro šādi: “Cilvēku aizsniegšanā tikai Kristus metode dos patiesu veiksmi. Glābējs bija cilvēku vidū kā tāds, kas ilgojās pēc viņu labuma. Viņš tiem parādīja Savu līdzjūtību, kalpoja viņu vajadzībām un iemantoja viņu uzticību. Tad Viņš tos aicināja: “Sekojiet Man!” [...] Trūcīgie ir jāatvieglo, par slimajiem jāparūpējas, ciešanas un zaudējumu skartie jāmierina, nezinošie jāpamāca, nepieredzējušajiem jānodod padoms. Mums ir jāraud ar tiem, kas raud, un jāpriecājas ar tiem, kas priecājas.” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 143. lpp.)

Kā mēs redzējam, šīs valstības divi aspekti – taisnība un evaņģelizācija – ir cieši savīti ne tikai Jēzus kalpošanā, bet arī Jēzus pirmajā uzdevumā mācekļiem: “Bet ejot sludiniet un sakait: Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi. Dziediniet slimus, šķīstiet spītālīgus, uzmodiniet mirušus, izdzeniet ļaunus garus. Bez maksas jūs esat dabūjuši, bez maksas dodiet” (Mt 10:7, 8). Īsāk sakot, viens no vislabākajiem veidiem, kā aizsniegt citus ar mūsu vēsti, ir kalpot viņu vajadzībām.

Izlasī 1Pēt 2:12 un Fil 2:15. Ko Pēteris un Pāvils atklāj par to, kāds ir Dieva ļaužu darīto labo darbu liecināšanas spēks? _____

Ar plašāku izpratni par Dieva labo vēsti evaņģelizācijai nav jēgas, ja nav degsmes par cilvēkiem. Tādi panti kā 1Jņ 3:16–18 un Jk 2:16 uzsver, cik pretrunīga ir evaņģēlija sludināšana, ja tā netiek izdzīvota. Evaņģelizācija savā vislabākajā izpildījumā – labās cerības vēsts nešana, glābšana, nožēla, pārveidošana un Dieva visaptverošā mīlestība – ir taisnības izpausme.

Gan evaņģelizācija, gan ilgus pēc taisnības rodas no Dieva mīlestības atzišanas pret pazudušajiem, salauztajiem un ievainotajiem cilvēkiem – tā ir mīlestība, kas aug arī mūsu sirdīs, pateicoties Dieva ietekmei uz mūsu dzīvi. Mēs neizvēlamies vienu vai citu rīcību, tā vietā mēs darbojamies kopā ar Dievu, strādājot ar cilvēkiem, apmierinot viņu patiesās vajadzības un izmantojot visus resursus, ko Dievs mums ir uzticējis.

Kā mēs varam pārlicināties, ka, darot labus darbus citiem, mēs neatstājam novārtā arī labās glābšanas vēsts sludināšanu? _____

Žēlastība draudzē

Ļjaba grāmatas sākumā Dievs norāda uz Ļjabu un viņa uzticību Dievam kā uz paraugu Savai labestībai un izturēšanās veidam pret kritušo cilvēci (sk. Ļj 1:8). Tas ir ievērojami, ka Dievs ļauj savai reputācijai būt atkarīgai no tā, kā Viņa ļaudis dzīvo savu dzīvi virs zemes. Bet Pāvils paplašināja ticību, kāda Dievam ir uz dažiem Viņa “svētajiem”, iekļaujot tajā draudzes kopienu: “Lai tagad caur draudzi visām varām un spēkiem debesīs Dieva daudzveidīgā gudrība kļūtu zināma” (Ef 3:10).

Izlasi Ef 2:19. Ko Pāvils domā, aprakstot draudzes kopienu kā Dieva “saimi”? Kā šim aprakstam vajadzētu ietekmēt to, kā darbojas organizētā draudze? _____

Jebkurā kopienā vai organizācijā veids, kā tā izturas pret saviem locekļiem, atspoguļo šīs grupas pamatvērtības. Kā Dieva saimei, Kristus miesai un Gara kopienai draudzei ir visaugstākais aicinājums izdzīvot un īstenot šo: “Jo Dievs nav nekārtības, bet miera Dievs. Kā tas parasts visās svēto draudzēs” (1kor 14:33, JT).

Taisnības, žēlastības un mīlestības vērtībām – kā tās atklājas Dieva taisnībā, žēlastībā un mīlestībā – vajadzētu atklāties visā, kas notiek draudzē. No vietējām draudzes kopienām līdz pat pasaulplašai draudzes organizācijai šiem principiem vajadzētu vadīt draudzes līderus vadīšanas darbā, lēmumu pieņemšanā un rūpēs par “vismazākajiem no šiem” draudzes kopienā. Viņiem vajadzētu arī sniegt vadlīnijas, kā atrisināt strīdus, kas šad un tad rodas starp locekļiem. Ja mēs nevaram godprātīgi un ar cieņu izturēties pret tiem, kas ir mūsu vidū, kā lai mēs varētu izturēties šādi pret citiem?

Ja draudzes organizācijai ir darbinieki, tai vajadzētu būt dāsnam darba devējam, kas vērtē cilvēkus pāri visam citam un darbojas pret jebkuru negodīgu izturēšanos pret locekļiem. Draudzei vajadzētu būt drošai vietai, kur visi draudzes locekļi var darīt visu, ko viņi spēj, lai pasargātu ievainojamos. Un, kā mēs redzējām pirmkristiešu draudzē, draudzes kopienas locekļiem vajadzētu būt īpaši sagatavotiem, lai sniegtu atbalstu tiem cilvēkiem draudzes “ģimenē”, kas cieš vai kas ir trūkumā.

Jēzus izteica to kā pavēli, sakot, ka tas ne tikai pārveidos ticīgo kopienu, bet arī parādīs tās locekļu ticības realitāti: “Es jums dodu jaunu bausli – mīliet cits citu! Kā es esmu mīlējis jūs, tā arī jūs mīliet cits citu. Ja jums būs mīlestība savā starpā, visi zinās, ka jūs esat mani mācekļi” (Jņ 13:34, 35).

Iedrošinet cits citu uz labiem darbiem

Pat ar vislabākajiem nodomiem un motivāciju, ticot, ka mēs esam Dieva pusē un Viņš ir labvēlīgs pret mums, strādāt Kungam var būt grūti un drosmi atņemoši. Mūsu pasaules bēdas un sāpes ir reālas. Šis ir viens iemesls, kāpēc mums ir nepieciešama draudzes kopiena. Jēzus veidoja šāda veida atbalstošu kopienu ar Saviem mācekļiem. Viņš reti sūtīja cilvēkus vienus, un, pat ja tas tā notika, viņi drīz vien atkal satikās, lai līdzdalītu savus stāstus un atjaunotu enerģiju un drosmi.

Izlasi Ebr 10:23–25. Pēdējais ir vislabāk zināmais pants. Ko iepriekšējie pievieno mūsu izpratnei par šo labi zināmo pantu? Kā mēs varam iedrošināt cits citu “uz mīlestību un labiem darbiem”? _____

Gandrīz katrā uzdevumā, jautājumā vai projektā cilvēku grupa, kas strādā kopā, var izdarīt vairāk nekā katrs no šiem cilvēkiem atsevišķi. Tas mums atgādina par draudzi kā par Kristus miesu (sk. Rm 12:3–6), kur mums katram ir citāda, bet papildinoša loma. Ja mēs katrs darām to, ko mēs darām vislabāk, bet darām to tādā veidā, kas ļauj mūsu katra ietekmei darboties kopā, mēs varam uzticēties ticībā, ka mūsu dzīve un darbs būs tāds, kas atstās ietekmi uz mūžību.

Lai gan rezultāts ir svarīgs, mēģinot izdarīt to, kas ir pareizi, – rezultāts ir cilvēki un viņu dzīves –, mums reizēm ir jāuzticas Dievam rezultāta jautājumā. Reizēm, kad mēs darbojamies, lai atvieglotu nabadzību, aizsargātu viegli ievainojamos, atbrīvotu apspiestos un runātu to vietā, kas nevar to izdarīt, mēs neredzam lielu progresu. Bet mums ir cerība, ka mēs strādājam daudz lielākas un nenoliedzami uzvarošas lietas labā: “Darīsim labu nepagurdami, jo savā laikā mēs pļausim, ja vien nepadosimies. Tad nu, kamēr mums ir laiks, darīsim labu visiem, īpaši tiem, kas ticībā pieder pie mūsu saimes” (Gal 6:9, 10, sk. arī Ebr 13:16).

Tieši tāpēc mēs esam aicināti iedrošināt – burtiski iedvesmot ar drosmi – cits citu. Dzīvot uzticīgi sagādā gan prieku, gan grūtības. Mūsu taisnības Dievs un mūsu taisnības kopiena ir mūsu vislielākais atbalsts, un mēs aicinām citus tai pievienoties.

Vai tu zini kādu, kas regulāri strādā, lai atvieglotu citu ciešanas? Kā tu varētu iedrošināt šo cilvēku vai cilvēku grupu labajā darbā, ko viņi dara? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļu “Uzticīgā liecība” (546.–556. lpp.), grāmatā “Welfare Ministry” nodaļu “Kindness the Key to Hearts” (81.–86. lpp.).

“Mums arī ir jādara darbs, jo darīja mācekļi. Katram kristietim ir jābūt misionāram. Līdzjūtībā un žēlsirdībā mēs kalpojam tiem, kam ir nepieciešama palīdzība, ar nesavtīgu nopietnību cenšoties atvieglot ciešanās esošās cilvēces likstas. [...] Mums ir jāpabaro izsalukušie, jāapgērbj kailie un jāmierina tie, kam bēdas un ciešanas. Mums ir jākalpo tiem, kas ir izmisumā, un jāiedveš cerība bezcerīgajos. Kristus mīlestība, kas atklājas nesavtīgā kalpošanā, būs efektīvāka, pārveidojot ļauna darītāju, nekā zobens vai taisna tiesa. [...] Bieži sirds, kas ir nocietināta rājienos, izkusīs, piedzīvojot Kristus mīlestību.” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 104., 106. lpp.)

“Verdzība, kastu sistēma, netaisni rasiski aizspriedumi, trūcīgo apspiešana, neveiksmīgo atstāšana novārtā – tas viss ir nekrīstīgs un nopietns drauds cilvēces ģimenes labklājībai, un ļaunumi, ko Kristus savai draudzei ir licis atmest.” Ģenerālkonferences prezidents A. G. Daniels, runājot Elenas Vaitas bērēs par viņas darbu, “Life Sketches of Ellen G. White”, 473. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ir daudz cilvēku, grupu un organizāciju, kas cenšas atvieglot trūkumu pasaulē. Kādas neatkārtojamas stiprās puses, uzskatus un resursus šajā darbā var ieguldīt septītās dienas adventistu baznīca?

2. Vai tu vari atcerēties laiku, kad juties savas draudzes kopienas iedrošināts un atbalstīts? Mācoties no šīs pieredzes, kā tu vari citiem sniegt tādu pašu iedrošinājumu?

3. Kas vēl bez draudzes kopienas atbalsta var palīdzēt tev izvairīties no noguruma, darot labu?

4. Vai tu zini kādu projektu vai iniciatīvu trūcīgo un taisnības labā, ko šobrīd atbalsta septītās dienas adventistu draudze? Kā tu varētu dot savu ieguldījumu šajā draudzes darba aspektā?

KOPSAVILKUMS:

Jā, mēs kā kristieši esam aicināti kalpot citu vajadzībām, īpaši to labā, kam sāp, kas cieš un kas piedzīvo apspiestību. Lai gan mums ir personīga atbildība šajā jomā, mēs kā kopiena, kas pievēršas kalpošanai citiem, varam būt daudz efektīvāka, strādājot kopā kā draudzes ģimene.

SATURS

l p p .

Dievs radīja...	5
Labākas pasaules projekts	12
Sabats – brīvības diena	19
Žēlastība un taisnība Psalmos un Sakāmvārdos	26
Praviešu sauciens	33
Pielūdziet Radītāju	40
Jēzus un grūtībās nonākušie	47
Vismazākais no šiem	54
Kalpošana Jaunās Derības draudzē	61
Evaņģēlijs ikdienas dzīvē	68
Izdzīvojot adventes cerību	75
Milēt žēlastību	82
Kalpu kopiena	89